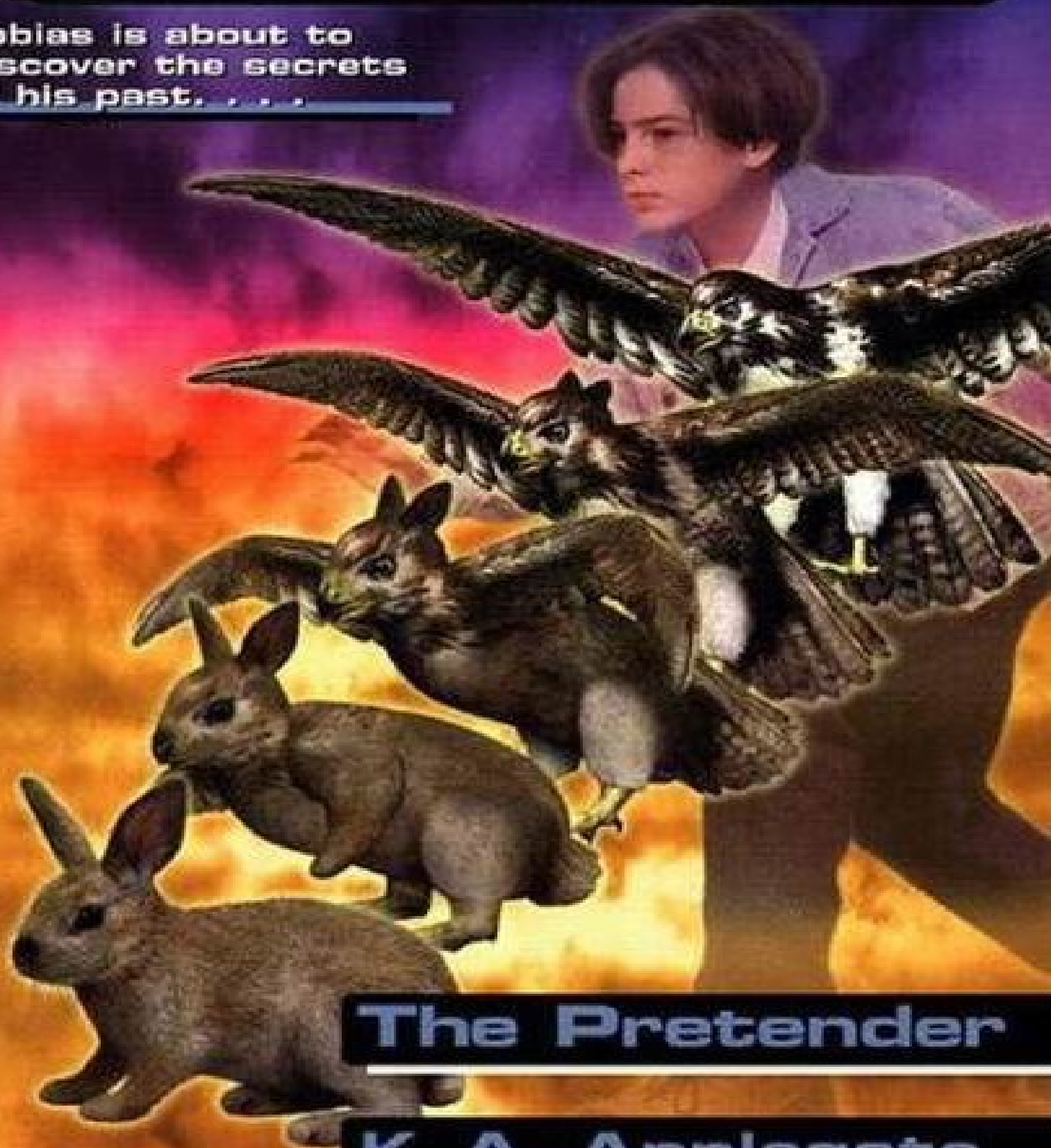

ANIMORPHS®

Tobias is about to
discover the secrets
of his past. . . .

The Pretender

K.A. Applegate

 SCHOLASTIC

Kẻ Giả Danh

Series Animorphs Phần 23

K. A. Applegate

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 22](#)

[DI CHÚC CỦA NGƯỜI CHA](#)

[CHƯƠNG 1](#)

[CHƯƠNG 2](#)

[CHƯƠNG 3](#)

[CHƯƠNG 4](#)

[CHƯƠNG 5](#)

[CHƯƠNG 6](#)

[CHƯƠNG 7](#)

[CHƯƠNG 8](#)

[CHƯƠNG 9](#)

[CHƯƠNG 10](#)

[CHƯƠNG 11](#)

[CHƯƠNG 12](#)

[CHƯƠNG 13](#)

[CHƯƠNG 14](#)

[CHƯƠNG 15](#)

[CHƯƠNG 16](#)

[CHƯƠNG 17](#)

[CHƯƠNG 18](#)

[CHƯƠNG 19](#)

[CHƯƠNG 20](#)

[CHƯƠNG 21](#)

[CHƯƠNG 22](#)

[CHƯƠNG 23](#)

[CHƯƠNG 24](#)

[CHƯƠNG 25](#)

[CHƯƠNG 26](#)

[CHƯƠNG 27](#)

[CHƯƠNG 28](#)

[CHƯƠNG 29](#)

[CHƯƠNG 30](#)

[CHƯƠNG 31](#)

[\[1\]](#)

[\[2\]](#)

[\[3\]](#)

[\[4\]](#)

[\[5\]](#)

[\[6\]](#)

[\[7\]](#)

[\[8\]](#)

[\[9\]](#)

[\[10\]](#)

[\[11\]](#)

[\[12\]](#)

[\[13\]](#)

TẬP 22: ĐÒN TRỪNG PHẠT

1. Người kể chuyện:

Rachel

2. Nội dung:

Nhận được tin Ax báo rằng Tobias đã bị David giết chết, Rachel biến hình thành cú và bay đến nhà Marco cùng Ax. Chứng kiến cảnh David biến hình thành Marco và đánh Ax trọng thương, Rachel liền đuổi theo David, lúc này đã biến hình thành đại bàng lửa. Cuộc rượt đuổi giữa hai chú chim diễn ra rất khốc liệt, kết thúc bằng cú tấn công trời giáng của Tobias dành cho David. David bỏ chạy. Và Tobias không hề hấn gì. David đã giết lầm một chú điều hâu đuôi đỏ thật.

Giấu không cho David biết sự thật Tobias còn sống, Hội Animorphs quyết định giăng bẫy để trừng trị tên phản bội. Nhưng việc đầu tiên vẫn là phải ngăn chặn cuộc họp cấp cao khối G8 tại khu resort Marriott. Trong đêm bão bùng, cả hội biến thành cá heo bơi lại gần khu resort. Cập bờ, họ biến thành voi và tê giác phá hủy cơ sở vật chất của khu resort. Kế hoạch thành công, cuộc họp G8 đã bị hủy. Biến lại thành cá heo bơi ra biển để trở về lại đất liền sau phi vụ phá hủy trên, họ đã chạm trán David trong lốt cá voi sát thủ. Cassie phải biến hình thành cá voi lưng gù để đuổi David đi.

David, khi thì trong lốt Marco, khi thì trong lốt Saddler, lúc thì trong lốt một con bọ nào đó tiếp cận Jake và Rachel yêu cầu trao cho hắn Hộp biến hình, bù lại hắn sẽ không bao giờ tiết lộ thân phận của cả Hội cho bọn Yeerk. Giả vờ chấp nhận yêu cầu trao đổi của David, hội Animorphs tương kế tựu kế, dụ David biến hình thành chuột chui vào trong một đường cống cùng với Rachel dẫn đường. Bên ngoài, bốn bạn còn lại (trừ Tobias) bị ép biến thành gián và bị David nhốt trong 1 chai Pepsi. Tobias đã giải thoát 4 người bạn của mình và phối hợp cùng với Rachel trừng phạt David. David bị kẹt trong lốt hình biến chuột bạch, trở thành một *nothlit*, và bị đem ra bỏ ngoài một hòn đảo ngoài biển.

3. Nhân vật quan trọng:

Hội Animorph: Jake, Marco, Rachel, Cassie, Tobias, David

Ax

Visser Ba

4. Những loài thú mới được thu nạp:

Jake:

Marco: Tê giác

Rachel:

Cassie: Voi

Tobias: Voi

Ax: Voi

David: Marco, Cá voi sát thủ, Saddler, Rắn chuông, Chuột bạch.

5. Những lốt hình được sử dụng:

Jake: Hổ, Hải âu, Cá heo, Tê giác, Chim ưng Peregrine, Gián

Marco: Hải âu, Cá heo, Tê giác, Ó biển, Gián

Rachel: Cú, Ruồi, Hải âu, Cá heo, Voi, Chuột bạch

Cassie: Hải âu, Cá heo, Voi, Cá voi lưng gù, Ó biển, Gián

Tobias: Hải âu, Cá heo, Voi, Tobias-người

Ax: Điều mướp, Ruồi, Hải âu, Cá heo, Voi, Người, Gián

DI CHÚC CỦA NGƯỜI CHA

CHƯƠNG 1

Tên tôi là Tobias.

Tên tôi đó, song mấy cái tên có thực sự nói cho bạn biết được gì nhiều đâu phải không? Tôi từng biết đến hai cô nhỏ Rachel. Một cô thì tính tình khó chịu và động tí là khóc. Còn cô nhỏ Rachel kia - bạn của tôi - lại là một cô nhỏ cực kỳ can đảm. Tôi chưa từng gặp ai can đảm đến thế.

Nhưng dù sao thì khi tôi nói với các bạn tên tôi là Tobias, chỉ ít ra, các bạn cũng cho rằng đó là cái tên của một con người, đúng không? Các bạn sẽ nghĩ rằng tôi có hai cánh tay, hai cẳng chân, một khuôn mặt và một cái miệng. Đây, tôi đã nói rồi, cái tên đó thậm chí không nói cho bạn biết rằng: *"Tôi không phải là người."*

Tôi đã từng là người. Khi lọt lòng mẹ, tôi là người. Tôi có những tính cách của một con người. Và tôi có thể biến thành người trong vòng hai giờ đồng hồ mỗi lần. Nhưng tôi không phải là người.

Hiện tại tôi là một con điều hâu đuôi đỏ, chuyên sống trong rừng, gần những cánh đồng rộng hay những bãi cỏ lớn dài tít tắp. Tụi tôi (điều hâu đuôi đỏ í mà) là các nhà đi săn hạng nhất ở

mục này: Đứng yên trên cây, nhìn như radar khắp hết vùng, nhìn từng chi tiết một rồi... phụp!... nhào xuống chụp con mồi gọn hơ.

Công việc hàng ngày của tôi là thế đó. Tôi trú ngụ trên những thân cây gần một bãi cỏ xanh tuyệt vời. Thật không may, việc săn mồi có những lúc chẳng ra sao cả. Chỉ là tự dưng nó thế thôi. Trong đời của một con thú săn mồi, có những lúc cuộc sống rất dễ chịu, nhưng cũng có nhiều khi rất khó khăn.

Nhưng còn hơn thế nữa, đó chính là sự cạnh tranh. Có một tên điều hâu đuôi đỏ khác mò tới lãnh địa của tôi. Nó xử những chú chuột của tôi. Chính nó và đợt nắng nóng đang diễn ra đã làm cho thức ăn trở nên khá khan hiếm.

Ngốc quá hả? Thiệt là ngốc nghếch khi nhọc công lo lắng và suy nghĩ đến những điều như thế? Ý tôi là, tôi có những năng lực hay hơn nhiều so với đám đuôi đỏ khác. Tôi có thể biến thành người. Tôi có thể biến thành bất cứ một loài thú nào. Tôi có thể biến thành một con vật nào đó thuộc họ mèo hay thành rắn để đuổi cổ tên đuôi đỏ kia đi cơ mà.

Chỉ có điều là tôi không làm thế.

Tôi có thể hù dọa tên điều hâu khác. Giữa hai thằng đuôi đỏ với nhau, tụi tôi có thể đánh nhau để phân thắng bại.

Chỉ có điều là tôi không làm thế.

Tôi chẳng làm gì sất. Một lúc nào đó, hắn sẽ đáp trên lưng tôi, dúm tôi xuống. Đến lúc đó, có thể tôi sẽ buộc phải ra quyết định phải làm gì. Nhưng ngay tại thời điểm này, ngay lúc này, tôi chẳng làm gì sất. Tôi chỉ cảm thấy cái đói cồn cào.

Tôi có thể bay đi kiếm mấy đứa bạn - Rachel hay hội viên hội Animorphs - nhờ giúp đỡ. Nhưng như thế thì yếu ớt quá. Sao tôi có thể đi cậy cục nhờ tụi bạn giúp mình giải quyết tình huống mà lẽ ra tôi phải tự xử lý lấy cơ chứ?

Tôi đứng trên cành cây thân quen, nhìn chăm chăm xuống khu đồng cỏ khô xem xét từng chút một để tìm miếng mồi cho mình.

Tôi chờ và lắng nghe cả những âm thanh của tiếng sột soạt thân cỏ va vào nhau. Một hơi thở nhẹ ở sát mặt đất làm tí xíu bụi bay lên. Tiếng một bàn chân nhỏ xíu đang cào vào đất.

Và những lúc như vậy tôi cũng nhìn vào hắn, tên điều hâu lạ mặt mới đến. Hắn đứng cách tôi cỡ một trăm mét. Tôi thấy hắn rõ mồn một. Cái mặt của hắn có vẻ giận dữ, cặp mắt màu nâu vàng. Nhìn hắn cũng... dễ nể với cái mỏ nhọn và cái đuôi bụi và khỏe.

Hắn cũng nhìn tôi. Mắt của chúng tôi giao nhau. Hắn là một con điều hâu đích thực... còn tôi là Tobias điều hâu. Một nửa điều hâu thôi.

<Không,> tôi nói với hắn, dù rằng tôi thừa biết hắn chẳng hiểu gì cả. <Không, ta sẽ không dùng quyền năng biến hình để đối phó với ngươi. Sẽ chỉ là ta với ngươi, điều hâu với điều hâu mà thôi.>

Tên điều hâu nhìn sang cánh đồng, tôi cũng vậy. Tôi đã để ý chỗ bụi cỏ nọ có một gia đình thỏ gồm thỏ mẹ và ba thỏ con. Tôi còn đủ tính người trong mình nên cũng hiểu được rằng không thể làm hại con nít. Nếu đã “chơi” thì lựa thỏ lớn thôi.

Nhưng khổ nỗi lý trí con người cứ dần vật tôi. Cuộc sống nơi hoang dã này có bình yên như

trong công viên Disneyland đâu. Nếu tôi sẵn thả mẹ thì mấy con thả con cũng tiêu luôn vì không ai chăm sóc. Nhưng nếu tôi chỉ hạ một con thả con thôi thì thả mẹ lại còn sống để chăm sóc những đứa còn lại. Thiệt khổ tâm quá!

Và thả mẹ lại sanh thêm thả con cho tôi tóm cổ, xé xác, ăn thịt.

Tôi còn có một điều phân vân nữa: Thả dữ hơn chuột nhiều. Chúng có khả năng dồn sức mạnh xuống mấy cái chân rồi giáng một đòn khiến bạn choáng váng luôn.

Cuộc đời của tôi đó. Một cánh đồng khan hiếm mồi. Một tên xâm lăng muốn chiếm chỗ của tôi và một gia đình thả khiến tôi phải phân vân, áy náy.

Đó, bạn đã rõ ý của tôi khi bảo bạn rằng mấy cái tên chẳng nói được gì nhiều chưa? Hồi xưa, khi mà tôi là một con người thực thụ, “Tobias” là một từ có nghĩa là một kẻ yếu đuối, nhút nhát. Con người tôi đó. Tôi nghĩ, hồi đó, tôi khá dễ thương; thầy giáo mến tôi và lũ con gái thấy thương hại tôi. Còn mấy thằng chuyên đi bắt nạt người khác thì coi tôi giống như một con muỗi đang đậu trên cổ, sẵn sàng cho tụi nó đập.

Những ý nghĩa ấy đã biến đổi hoàn toàn theo cái cách không ai có thể tưởng tượng nổi. Nó diễn ra vào một đêm tối trời khi Jake, Rachel, Marco, Cassie và tôi băng ngang qua một công trường bỏ hoang.

Tại đó, tụi tôi nhìn thấy một con tàu không gian thương tích đầy mình hạ cánh. Tại đó, tụi tôi gặp ông hoàng Andalite Elfangor đang hấp hối.

Ông hoàng Elfangor đã nói với tụi tôi rằng cuộc sống của loài người đang gần đến ngày tận thế. Ông kể tụi tôi nghe về cuộc xâm lăng Trái Đất của bọn Yeerk, một cuộc xâm lăng kín đáo thông qua những con sên ký sinh. Chúng chui vào não bộ và biến bạn thành nô lệ của chúng.

Và ông hoàng Elfangor cũng đã trao cho tụi tôi một quyền năng mà xưa giờ chỉ có mình người Andalite có - công nghệ biến hình của người Andalite.

Tụi tôi có khả năng biến hình - đúng, là biến hình - thành bất cứ con vật nào sau khi chạm vào nó và thu nạp ADN của nó.

Tôi đã biến hình thành một chú điều hâu. Tôi đã ở trong lối hình biến quá thời hạn hai giờ đồng hồ cho phép, và tôi bị mắc kẹt trong cơ thể của một chú điều hâu đuôi đỏ.

Chán chưa, kẹt trong một thế giới mà chung quanh toàn là kẻ thù. Không giống như con người chỉ việc đi làm, kiếm tiền rồi ra siêu thị mua thức ăn để trong bọc nhựa về nhà mà xơi. Ở đây, tôi phải đánh nhau, chộp giựt... để kiếm miếng ăn.

Tôi phải giết con mồi của mình để sống. Tôi phải nhào xuống, nhấn những móng vuốt sắc lẹm của mình vào não, vào cổ của con mồi. Tôi phải cảm nhận được nhịp đập của trái tim con mồi ngừng lại. Rồi sau đó... sau đó tôi đã bắt đầu đánh chén rồi.

Đó là toàn bộ ý nghĩa của cái tên Tobias. Thằng Tobias-tôi, một sinh vật lạ lùng và duy nhất.

Có cái gì đó chuyển động!

Chỉ là sự nhúc nhích của một thân cỏ cao. Con điều hâu đối thủ của tôi lại đang nhìn chỗ khác. Nó không thấy con mồi của tôi.

Con mồi này là của tôi.

Tôi mở cánh, bắt luồng gió và sà nhanh xuống những ngọn cỏ vàng và hoa dại đang lay động. Tôi thấy thấp thoáng một khoảng lông nâu, một con thỏ.

Mọi chuyện xảy ra trong ít giây thôi.

Tôi chuyển hướng tấn công, bẻ đuôi để điều chỉnh hướng và bổ xuống. Đuôi tôi xòe ra, nhằm vào con thỏ con. Nó không thấy tôi.

Thỏ mẹ đã nhìn thấy tôi nhưng nó lại đang ở cách đó hơn nửa thước. Chậm rồi!

Tôi chuẩn bị xếp đuôi lại để quắp lấy con mồi.

<Aaahhhh...!>

Bất thành linh tôi bị tê điếng người. Một cặp cánh rộng xuất hiện ở phía trên tôi đang che súp ánh mặt trời lại. Những cái móng vuốt khổng lồ thiện nghệ bổ xuống.

Tôi kêu lên trong sự sợ hãi, rớt thịch xuống đất, mở va xuống. Tôi bị hạ rồi, té thảm thương và còn bị mất con mồi nữa chứ.

Tôi hốt hoảng vỗ cánh liên tục, tôi muốn bay lên, rồi...

BỤP!

Con thỏ mẹ đã về lại chỗ của nó và đá vào đầu tôi, nhanh đến mức tôi không kịp tránh. Bụi tung đầy mắt tôi. Bóng tối bao phủ, tôi hoảng loạn. Thỏ mẹ đứng trước mặt tôi, chắn cho lũ con, tai nó dựng ngược, mắt nó mở to.

Nhưng nó không nhìn thấy con điều hâu đối thủ của tôi ở đằng sau đang sà xuống, mở vuốt ra, quắp lấy một con thỏ con và mang đi.

CHƯƠNG 2

Tôi đang đói meo, lại bị hụt mất mồi nữa chứ.

Đây không phải là lần đầu tiên tôi gặp chuyện... đau buồn như vậy. Cách đây mấy tuần, tôi cũng đã “bị” như vậy rồi. Những ánh chớp sáng như đánh thức những ký ức của tôi. Tôi đang tiến lại gần con mồi của mình thì, ngay tại thời điểm quyết định, tôi lại thấy trí óc mình đang tự đặt vào địa vị của con mồi mà suy nghĩ. Tôi biết, nghe vụ này có vẻ điên điên. Nhưng, nếu bạn là tôi, bạn sẽ nói được gì về sự điên khùng này cơ chứ?

Đôi lúc tôi tự hỏi liệu mình có là một tên khùng không nhỉ. Tôi tự hỏi nếu trong thực tế, tôi là một kẻ vô vọng, một tên mát dây nói năng lảm nhảm bị nhốt trong một nhà thương điên, dám tôi cũng sẽ nghĩ rằng tôi là một con điều hâu lảm. Có thể tôi sẽ mặc bộ quần áo dành cho người điên, ở trong một căn phòng lót đệm dành cho người điên, những kẻ tự cho rằng mình là Napoleon hay George Washington hay là một con điều hâu đuôi đỏ.

Biết đâu đấy. Một người điên có biết là mình bị điên không nhỉ? Liệu anh ta có nhận ra rằng những gì anh ta đang tưởng tượng là vô thực không nhỉ?

Tôi đã để mất con thỏ cho một con điều hâu khác. Điều đó ám ảnh tôi hoài. Đối với một loài săn mồi mà bị một con săn mồi khác đánh bại và cướp miếng ăn, nó giống như mình luôn luôn bay dưới một cái bóng đe dọa nào đó.

Song, ngay lúc này, trong tôi, có một nhu cầu mạnh mẽ hơn cái nhu cầu chuẩn mực đúng đắn - đó là tôi đang đói mềm. Một con chim săn mồi mà đói là một con chim tuyệt vọng. Và nó sẽ trở nên hết sức nguy hiểm vì cái đói của nó.

Bây giờ trời vẫn còn sớm lắm. Những dãy nhà mọc phía dưới tôi còn yên tĩnh. Lác đác có mấy ông bố bà mẹ đang leo lên xe để đi làm. Mấy đứa trẻ thì đang tùm nãm tùm ba để chờ xe bus tới chỗ vào trường. Một hai đứa đang lò cò vận động giải khuây trong khi chờ. Mặt đứa nào đứa nấy còn ngái ngủ thấy rõ.

Tôi thả mình trôi trên không khí, lơ đãng ngó qua mấy người đó. Rồi bất chợt tôi thấy “nó”.

Nó còn tươi, tôi có thể thấy ngay điều đó. Một con gấu trúc. Nửa thân dưới của nó bị bánh xe nghiền nát nát.

Một con thú chết do bị xe cán. Xác chết thối.

Nhưng mà nói cho cùng thì nó vẫn còn... tươi lắm. Chắc nó mới chết đây đâu chừng hơn một giờ thôi. Thịt của nó vẫn còn ấm, nhất là vào cái ngày ấm áp như hôm nay. Lũ giò bộ cũng còn chưa kịp phát sinh nữa kìa. Đúng, vẫn còn chưa.

Tôi lượn một vòng bên trên nó.

Nếu mà nó còn sống thì sao nhỉ? Thiệt ngu quá, đúng không, khi tự vẽ ra một đường lằn giữa việc là con mồi vẫn còn sống, và bạn phải giết nó, rồi tự nhủ rằng là điều đó là ổn, là bình thường. Và mặt khác, ăn một con mồi chết rồi lại coi đó là vượt quá giới hạn.

Mà sự thật, tôi cũng đã từng thấy có mấy con điều hâu ăn xác thú chết trên đường. Đó là những con điều hâu già yếu, thiếu may mắn. Chuyện đó có mà.

Nhưng với tôi, chuyện đó chưa từng xảy ra.

Tôi lượn vòng thấp hơn. Thịt tươi quá đi mất. Tôi đang đói ngấu. Quả là một sự phân biệt vô nghĩa và ngốc nghếch. Cái đói cào cấu tôi, buộc tôi phải chấp nhận chuyện này.

Tôi sà xuống. Đột ngột như thể tôi đang lao xuống để giết con mồi còn sống vậy. Có lẽ tôi muốn giả bộ, muốn tự phỉnh mình rằng đó là điều tôi đang làm.

Tôi sà xuống và đập xuống mặt đường trải nhựa nứt nẻ. Tôi nhìn quanh ngó chừng mấy chiếc xe. Đường phố vắng tanh.

Nhanh chóng, len lén như một tên ăn trộm, tôi thọc mỏ vào bụng con gấu trúc. Và tôi bắt đầu đánh chén.

Quả thật, thịt con gấu trúc còn ấm lắm. Tôi nuốt lấy nuốt để. Xé rồi nuốt. Xé rồi nuốt.

“Có phải Tobias đó không?”

Tôi ngóc đầu lên, nhìn quanh. Tôi biết cái giọng nói này của ai mà.

Rachel ư? Không! Ôi, trời ơi, không! Không!

Nhỏ đứng ngay đó, cặp cuốn sách dưới nách. Cho dù đứng giữa bãi bùn lầy hay giữa cơn mưa đá, Rachel vẫn cứ đẹp như thường. Vào một ngày nắng ấm, tươi vui, nhỏ làm trái tim tôi đau nhói.

Nhỏ nhìn tôi. Ái ngại cho tôi. Muốn nói gì đó để biện minh cho việc làm của tôi là đúng đắn, nhưng chẳng biết nói sao. Đau đớn cho tôi. Cảm nhận sự bẽ bàng của tôi.

Tôi làm gì bây giờ?

Tôi vỗ cánh, lướt ngang qua vĩa hè, và cuối cùng xòe rộng cánh, tôi bay vào không trung.

Có thể nhỏ cho rằng tôi là một còn điều hâu nào đó khác. Có thể lắm. Hoặc chí ít, nhỏ cũng giả bộ như không biết đó là tôi. Tể nhị đó mà.

Một mẩu gan của con gấu trúc vẫn còn trong miệng. Tôi nuốt vào. Nghẹn đắng.

CHƯƠNG 3

Hai ngày sau, tôi gặp lại Rachel khi tôi đến gặp Jake để xem có việc gì sắp phải làm không. Chẳng có phi vụ nào cả. Thời gian vừa rồi, tụi tôi đã thực hiện một việc thiết là lớn - giải quyết vấn đề David, thành viên mới nhất của hội Animorphs. Một vấn đề cực kỳ kinh khủng.

David có một kết cục cũng hãi hùng như tôi vậy, cái kết cục mà người Andalite gọi là *nothlit*: tình trạng của một người bị kẹt trong lối hình biến do xài quá giờ. Nhưng tệ hơn nữa là lúc này David bị kẹt vĩnh viễn trong hình hài một con chuột. Hắn không thể bay. Hắn là một con mồi cho thú săn mồi.

Và không được như tôi, David không và sẽ không bao giờ có lại được quyền năng biến hình.

Trong buổi gặp đó, Jake nói với tôi rằng không có phi vụ nào để làm cả nhưng Rachel đang cần gặp tôi gấp, có chuyện quan trọng. Tôi nói. <Tôi sẽ tới gặp nhỏ.>

Đêm đó, tôi bay đến nhà của Rachel. Đèn trong phòng ngủ của mẹ và hai nhỏ em của Rachel đã tắt hết. Rachel để cửa sổ mở như thường lệ. Thỉnh thoảng, tôi cũng hay ghé qua và làm bài tập giúp nhỏ. Cũng lạ, mỗi khi như vậy, sự khao khát được sống lại cuộc đời người bình thường của tôi cứ dâng lên.

Tôi lướt êm ru lọt vào cửa sổ phòng Rachel một cách dễ dàng vì đã luyện tập nhiều rồi và đậu trên bàn của nhỏ.

Rachel đang ngồi trong bóng tối với cây đèn nhỏ để đọc sách. Ánh sáng chỉ vừa đủ rọi vào các trang sách. Nhỏ đặt cuốn sách xuống bàn.

“Chào Tobias,” nhỏ nói khẽ.

<Chào Rachel. Nghe nè, chuyện ngày hôm nay ->

“Có chuyện rồi,” nhỏ ngắt ngang, không cho tôi nói hết câu.

<Chuyện gì thế?>

“Có người đi tìm bồ ở khắp nơi, hỏi han đủ thứ về bồ đó, Tobias.”

Tim tôi như muốn ngừng đập. Tôi thở dốc. “Ý bồ là sao? Có ai đó đang hỏi thăm mình á?”

Rachel lặn khỏi giường. Nhỏ đang mặc một cái quần thể thao dài. Tôi nghĩ đó là đồ ngủ của nhỏ. Tôi không nhận ra được đó là trang phục của đội nào và số áo là bao nhiêu. Hồi đó, tôi chưa bao giờ say mê thể thao, giờ đây, nó lại càng chẳng có ý nghĩa gì đối với tôi cả.

Nhỏ tắt ngọn đèn mờ mờ cạnh giường rồi lại chỗ tôi đang đậu.

“Một tay luật sư nào đó, hắn ta nói hắn là luật sư của ba bồ. Hắn nói hắn là đại diện cho một người phụ nữ. Chị ta nói tên chị ta là Aria và là chị họ của bồ.”

<Aria á? Có phải là một bài hát trong một vở nhạc kịch không ta?>

Rachel nhún vai, bồn chồn kiểu như muốn nói với tôi rằng: “Bồ là cái thứ gì thế, ngốc chắc? Chú ý nghe coi!” “Ai mà thèm để ý xem tên chị ta có nghĩa là gì cơ chứ?”

<Chị họ của mình á? Chị ta có nói chị ta có họ hàng với mình như thế nào không? Ý mình là họ bên nội hay bên ngoại í mà?>

“Coi, mình không có dịp hỏi chị ta vụ đó,” Rachel nói, có vẻ bức.

Tôi cười phá lên. *Đừng có hỏi tôi vì sao nha, nhưng cái kiểu Rachel quạu cộ bao giờ cũng khiến tôi mắc cười.*

"Thông tin này được truyền qua từ một người khác," Rachel nói rõ. "Từ Chapman."

Câu nói của nhỏ dập tắt mọi cảm giác hưng khởi của tôi. Ông Chapman, hiệu phó trường tôi, hay đúng hơn đã từng là trường tôi, hiện đang là một nhân vật Cho-Mượn-Xác hàng cao cấp của tụi Yeerk.

<Chapman hả?> Tôi hỏi. <Sao ổng biết được tin này? Rồi ổng có hỏi gì bồ không?>

Rachel lắc đầu. Cái động tác đơn giản đó làm cho mái tóc dài vàng óng của nhỏ phủ qua vai. Thật là đẹp.

“Không, ổng hỏi Melissa, con gái ổng học chung trường với mình đó, coi nó biết gì về Tobias không. Mình chỉ tình cờ đứng ở đó thôi.”

<Mình không tin có chuyện này.>

“Chẳng có ai tin bất cứ điều gì trong chuyện này cả,” Rachel nói. “Marco cũng cực kỳ nghi ngờ điều đó. Nhưng giá trị của thông tin đó khiến mình nghĩ đó là một tin thú thật. Ý mình là có thể thầy Chapman không nói hết những điều ổng biết cho con gái nghe, và mình thì cho

rằng, ổng cũng không để ý rằng mình đang đứng đó.”

<Nói thế thôi, nhưng mình vẫn ngửi thấy có mùi gì đó. Marco đặt câu hỏi nghi vấn là hoàn toàn đúng đó. Cái mùi này có vẻ không thơm tho gì sất.>

Rachel bật cười. “Đúng vậy đó, Chapman nói là, “Tobias tự nhiên biến khỏi trường mấy tháng nay. Tôi tìm đến địa chỉ mới nhất của nó thì người bảo vệ khu đó nói anh ta cho rằng nó đã chuyển đến ở với một bà dì khác của nó rồi.””

<Ừ, thế đấy, đúng là kiểu của gia đình mình,> tôi nói và cố làm bộ vui vẻ. Cả bố lẫn mẹ của tôi được coi là đã chết cả rồi. Tôi là thứ bị đùn đẩy giữa các ông cậu, bà dì... Một người trong số đó là kẻ nghiện rượu, còn những người khác thì chỉ có thể nói là thật buồn chán.

Chẳng ai muốn nhận tôi cả. Tôi không phải nói điều này ra để được thương hại. Nhưng đó là chuyện có thật của đời tôi. Tôi cũng không muốn trách móc ai hết vì khi không chẳng ai muốn dùng một cái thêm một thằng nhỏ về để nuôi báo cô cả. Ngay cả khi tôi bốc hơi khỏi thế giới này, chắc họ cũng chỉ bỏ chút ít thời gian để lưu tâm thôi là đẹp lắm rồi.

“Nè, mình biết chỗ ở của ông luật sư đó,” Rachel nói “Anh Jake nói là tụi mình hoàn toàn có khả năng giúp bồ phanh phui vụ này.”

<Hắn đó là một cái bẫy rồi,> tôi nói. <Luật sư của ba mình á? Sao nghe khó tin quá. Khi mẹ mình biến mất và khi ba mình qua đời, chẳng thấy có di chúc hay bất cứ thứ gì sất cả.>

"Mình cũng chẳng biết phải nói gì với bồ nữa," Rachel an ủi.

<Luật sư của ba mình, và một người phụ nữ tên là Aria tự xưng là chị họ của mình. Đó là một cái bẫy. Có kẻ nào đó đang muốn tìm hiểu xem mình thực sự là ai.>

Rachel gật đầu, nhưng có vẻ như nhỏ vẫn không đồng ý hoàn toàn. "Rất có thể. Hoàn toàn có thể là như thế. Song mình nghĩ bà chị này ở Châu Phi từ đó đến giờ. Chị ta mới quay trở về đây và phát hiện ra rằng chẳng ai biết bồ đang ở đâu cả. Thế là chị ta liên hệ với luật sư của ba bồ. Chị ta nói với ông luật sư và thầy Chapman rằng chị ta muốn đón bồ về."

<Đón mình về á?>

"Ừ, chị ta sẽ đón bồ về nhà, Tobias, cho bồ một mái ấm gia đình."

CHƯƠNG 4

Ông luật sư đó có tên là De Groot. Chỗ làm việc của ổng chẳng ra hồn một cái văn phòng gì cả. Nó nằm ở trên một con phố buôn bán, một đầu là một cửa hàng tiện lợi, còn đầu kia là văn phòng hãng Bảo hiểm State Farm.

Chỗ này nom chả giống một nơi thích hợp để đặt bẫy gì cả. Nhưng có một điều người ta thường hay nói về mấy cái bẫy: Hễ nó nom giống bẫy thật, thì nó sẽ chả bẫy được cái gì hết.

Và địa điểm này cũng gây một trở ngại lớn cho tụi tôi: Không có chỗ nào khả dĩ cho một con thú lớn ẩn nấp cả. Không có chỗ cho hổ-Jake và gấu-Rachel.

Phía sau toà nhà là một chiếc xe đổ rác của hãng Dumpster được phủ kín. Giữa chiếc Dumpster và tường sau của toà nhà chỉ có một khoảng không chật chội, đủ tối, đủ vắng để tôi có thể biến hình mà không ai thấy.

Nhưng tôi vẫn còn ngập ngừng và cứ bay vài vòng trên nóc của dãy nhà, quan sát một lát cho chắc ăn. Tôi có thể nhìn thấy cửa sổ trước của văn phòng tay luật sư đó. Tôi nhìn thấy một cô thư ký đang ngồi trực. Tôi cũng thấy một vài cuốn tạp chí cũ trên bàn ở phòng đợi. Nhưng hồng thấy De Groot đâu hết.

Không sao. Thấy mặt một người không giải quyết được chuyện gì hết, quan trọng là hân có một con sên Yeerk trong đầu hay không thôi.

Tôi nhìn quanh một vòng. Các chiến hữu của tôi đã vào vị trí hết rồi, Jake và Cassie thì đang ngồi ở ghế ngoài cửa tiệm Taco Bell, phía bên đường đối diện. Jake đang nhai khoai tây rán, dòm tôi qua vai Cassie. Nó biết tôi có thể nhìn thấy nó. Tôi đảo một vòng nhỏ, làm một động tác chào kín đáo. Còn nó đáp lại bằng cách giơ cao một miếng khoai tây chiên, như thể đang nâng ly chúc tôi thành công vậy.

Tôi cũng thấy Marco ra khỏi một tiệm thực phẩm ở dãy nhà cùng phía với văn phòng luật sư. Cậu ta đang cầm một bình nước - mà xin lỗi nha, nó lớn đến độ bằng một thùng nước chứ không vừa. Loại mà tôi có thể trầm mình vào tắm thoải mái đó - và uống ngon lành. Nói Ax khi biến thành người thì ham ăn vô kể nhưng Marco thì khỏi, tính đó có sẵn rồi. Cậu ta làm ra vẻ chột nhận ra Ax - dĩ nhiên là trong lối người rồi - và vừa bước ngang qua vừa giơ tay chào.

Tôi không nhìn thấy Rachel nhưng biết nhỏ đang ở đâu. Hiện giờ nhỏ đang ở trong tiệm giặt ủi công cộng Laundromat, nằm kế bên văn phòng luật sư. Nhỏ là người đầu tiên sẽ hỗ trợ tôi. Chỉ cần nghe tôi hú lên là nhỏ sẵn sàng biến thành gấu, đập tung bức tường nhà tắm sát vách với văn phòng, xông vào ầm tôi ra liền.

Tội nghiệp cho ai muốn dùng phòng tắm đúng lúc Rachel đang ở trong đó nha.

Mọi người đã vào vị trí hết rồi. Mọi thứ cũng đã sẵn sàng cả rồi. Tôi cũng phải làm nhiệm vụ của mình đây.

Nhưng tôi vẫn ngập ngừng. Không phải vì tình huống khiến tôi lo lắng, không phải vì tôi sợ hãi. Có một con gấu xám sẵn sàng cứu trợ khi cần thiết thì quá an tâm rồi còn gì.

Chủ yếu chỉ là do tôi căng thẳng. Không biết tôi sắp phát hiện ra được điều gì đây? Không biết tôi sắp thu thập được thông tin gì đây? Không biết mình sẽ phải đối mặt với loại dụ khí nào: Lời lẽ căm dỗ kỳ lạ hay những khái niệm lạ lùng? Nhưng, cái khiến tôi thực sự thấy lo nhất chính là sự căm dỗ có một mái ấm gia đình.

Coi nào, Tobias, tôi tự nhủ, tụi nó đang thấy mình lừng kờng đó. Hãy kết thúc sự vụ thôi.

Tôi giảm tốc và đáp xuống phía sân sau nối với khu Dumpster. Hà... chỗ này mà một con chim điều hâu không vương bận gì sẽ thích đây. Ở đây lổm ngổm nào là lon bia, bao đựng bánh hiệu Doritos đã bị biến màu do thời tiết, giấy bọc kẹo, thuốc lá hút dở dang...

Tôi đáp xuống những ngọn cỏ lổm chổm, nhóp nhép, bắn thiu và bắt đầu biến hình.

Thật là buồn cười, bạn thấy đó, bởi vì khi Jake hay những đứa khác biến thành người thì

được gọi là hoàn hình. Còn với tôi, người chỉ là một lối thú mà tôi có thể sử dụng để biến hình mà thôi. ADN con người chảy trong huyết quản của tôi, ADN người của chính tôi, nhờ vì tôi đã giải quyết gọn gàng một vài công việc giúp một sinh vật có quyền năng cực lớn có tên là người Ellimist.

Trong nhiệm vụ đầu tiên, tôi bị kẹt trong hình điều hâu vì đã qua hai tiếng xài năng lực đó. Cái cơ thể mà tôi nghĩ bây giờ là cơ thể thật của tôi rồi. Vài tháng sau, người Ellimist đã cho tôi quyền năng biến hình trở lại sau khi nhờ tôi lo giùm chuyện cứu chủng tộc Hork-Bajir ra khỏi sự diệt vong vì bị nô lệ bởi bọn Yeerk. Đó là một câu chuyện dài và vô cùng phức tạp.

Khi ông ta hỏi tôi muốn cái gì, dĩ nhiên là tôi nói tôi muốn được thành người. Tôi thì cứ nghĩ là ông ta làm cái “bùm” - biến tôi lại thành người, nhưng không hề - Ông ta giúp tôi có lại quyền năng biến hình và giúp cho tôi lấy được mẫu ADN của chính tôi trong quá khứ.

Tôi lại có thể trở thành chính tôi. Tôi có thể lại là thằng Tobias trong hai giờ đồng hồ. Nếu qua thời gian đó, tôi bị “kẹt” luôn trong hình dạng của Tobias và mất luôn năng lực biến hình.

Ax đã nói cho tôi biết chút đỉnh về người Ellimist. Không ai có thể chắc được chỉ có một người, hay nhiều người, hay loài này được cấu tạo ra sao.

Dù sao đi nữa, người Andalite cũng kể nhiều chuyện thần thoại về người Ellimist. Đối với họ thì người Ellimist là những kẻ bịp bợm, không đáng tin cậy. Những sinh vật dùng quyền năng của mình theo những cách thức không thể đoán trước được.

Vậy đó, người Ellimist cũng đã gạt tôi. Ông đã đẩy tôi vào thế phải lựa chọn điều khá là khắc nghiệt: trở thành người và từ bỏ biến hình hoặc chọn cuộc đời thấp thỏm mà tôi đang mang giờ đây.

Tất cả những hồi ức này vụt lóe trong óc tôi khi tôi bắt đầu tập trung vào lối hình biến. Tôi cảm thấy oán giận bản thân vì đã thiếu quyết đoán. Hệt như cảm giác tôi đã từng có mỗi khi nhớ tới người Ellimist.

Trí óc tôi rối bời, thành thử thoát tiên, quá trình biến hình của tôi chậm rì, nhưng sau đó, tôi tập trung hơn, nên tiến trình diễn ra nhanh hơn. Cơ thể của tôi bắt đầu biến đổi.

Tôi cao lớn lên. Những móng vuốt sắc của tôi cùn đi, biến thành những ngón chân hồng hào và mũm mĩm. Hai cẳng chân người của tôi phồng lên mập mạp. Tôi nghe thấy những lồng xương kéo dài ra trở nên đặc hơn. Tôi cảm thấy, mặc dù việc này diễn ra tuốt trong bụng, những cơ quan nội tạng của tôi đảo lộn và biến đổi. Nó khiến tôi thấy nhộn nhạo trong người và gần như muốn ói mửa. Quá trình biến đổi kỳ lạ này xảy ra bên trong cơ thể tôi này không gây đau đớn gì cả. Xương cánh của tôi bự lên và nặng hơn. Những ngón tay bắt đầu thò ra từ những những mút lông cánh, cùng lúc đó, toàn bộ lông vũ trên người tôi cuộn xoắn lại và biến mất. Thay vào đó là lớp da hồng hào ẩn bên trong bộ đồ biến hình. Mỏ của tôi mềm ra, chảy nhão thành hai vành môi, răng mọc đầy nhóc trong miệng, tạo nên những âm thanh rào rào dội lên cái sọ đang phình to ra của tôi. Thính giác của tôi trở nên lũng bùng. Tầm nhìn của tôi mờ hắt. Những thứ nằm cách xa tôi trên sáu mét trở nên nhạt nhòa. Tiêu cự tự nhiên của mắt tôi ngắn ngủn, chỉ có thể nhìn rõ những vật ở gần. Tôi có cảm giác trần trụi khi bộ lông biến mất. Tôi thấy mình như bị điếc và mù dờ. Nó giống hệt như cảm nhận khi bạn đang ngồi trước một cái màn hình tivi cũ mềm, lại còn bị điều chỉnh độ sáng và độ nét xuống còn phân nửa, và âm thanh thì được chỉnh thành những tiếng thì thầm vậy.

Con người vẫn nói rằng mình là một sinh vật hoàn hảo nhưng xin lỗi nghe - có làm điều hâu rồi mới biết. So với một con điều hâu thì thị giác và thính giác của con người trở thành điếc và mù hết ráo. Con người cũng sợ các trường trọng lực, đi đâu cũng sợ té. Điều hâu thì miễn bàn.

Lực hút Trái Đất cũng chỉ là chuyện nhỏ. Khi tôi thành người, có cảm giác như ai vừa đeo hai cục sắt bự vào chân vậy, nặng nề không thể tưởng.

Các chiến hữu của tôi đã để sẵn một bộ đồ keng cho tôi trong một bọc giấy ở phía sau chiếc xe thùng đựng rác. Với những ngón tay gầy thành hình, tôi cố gắng nhanh chóng trông bộ đồ vô người. Mặc dù những ngón tay là kỳ công của tạo hoá, tôi vẫn thực hiện việc đó một cách lóng ngóng. So sánh loài người với điều hâu, về mặt vật lý, nếu như có thứ gì đó vượt trội hơn, thì chỉ có thể kể đến cái tay mà thôi.

Đúng, tôi thừa nhận, bộ não của loài người là tạo vật tối ưu, nhưng nếu một người mà cụt tay thì có não cũng như không, chẳng làm được gì.

Tôi chỉnh trang lại bộ đồ vía. Tôi dòm lại đôi giày. Tôi đảo cái lưỡi bên trong miệng mình, cảm nhận sự tồn tại của những chiếc răng to và cứng.

"Xin chào," tôi thử giọng. "Chào ông. Chào bà. Tôi tên là Tobias."

CHƯƠNG 5

“Xin chào, tôi tên là Tobias, tôi...”

Tôi có vẻ do dự nên bà thư ký nhìn tôi một cách dò xét. Cứ như thể tôi vừa bước vào cửa hàng tiện lợi đang tính mượn một đồng hai mươi lăm xu để chơi trò chơi điện tử vậy.

“Tôi tên là Tobias,” tôi nói họ của tôi cho bà nghe. Trời đất, tên tôi một cách đầy đủ mà tôi cũng không tài nào nhớ nổi. Tôi có cảm giác tôi đang dùng bí danh, hèn chi mà bà ta có vẻ ngờ vực. “Tôi cho là ông De Groot muốn nói chuyện với tôi.”

Bà thư ký ngần ngừ suy nghĩ một chút, trong lúc đó tôi thấy được bảng tên của bà ta là Ingrid.

“Em phát âm sai rồi, phải gọi ổng là Đờ-Grâu. Cùng vần với từ ‘bầu[1]’”.

“Ra thế.”

“Em đợi một chút, để tôi hỏi lại ông De Groot.” Bà ta nhấn nút trên bàn điện thoại nối vào phòng của luật sư. “Ông De Groot, có một em trai tên là Tobias ở ngoài này, cậu ta nói - ồ, vâng, được rồi...”

Bà ta đập máy.

"Tôi nghĩ đúng là ông ta muốn gặp em," bà ta thừa nhận. "Qua khỏi cửa đó rồi quẹo phải."

Tôi kiểm tra cánh cửa. Chuẩn. Đúng là văn phòng luật sư này chung vách với tiệm giặt ủi. Chỉ cần nghe thấy tôi hét lên một tiếng, sau ba phút để biến hình, Rachel sẽ xô đổ bức vách đó xông vào ngay.

Trong trường hợp bạn không thể bay thì ba phút cũng là cả một khoảng thời gian dài đằng đẳng.

Tôi xoay tay nắm trên cánh cửa. Cánh tay con người thật tuyệt vời. Trong hình dạng chim, tôi sẽ phải chịu thua cái tay nắm này.

Luật sư De Groot có vẻ trẻ hơn tôi dự kiến, thậm chí ông ta có khi trẻ hơn sự tưởng tượng của tôi đến 20 tuổi đó. Ông ta bận quần trắng với dây đeo quần màu đỏ rực. Áo khoác thì vắt ngang trên lưng ghế. Thấy tôi vào, ông ta đứng vụt lên, mỉm cười.

"Vậy ra, em là Tobias."

"Phải. Tôi là Tobias."

Ông ta nhìn tôi từ đầu đến chân. Tôi cũng vậy.

"Tìm em khó quá đi, Tobias. Mời em ngồi. Em dùng gì không? Nước ngọt hay cà phê? Ồ, tôi quên, ở tuổi em, không ai uống cà phê cả. Vậy là một lon nước ngọt nhé. Tôi có Coke, Coke không đường, và hình như có cả kem soda hiệu Dr. Brown nữa. Để tôi bảo cô Ingrid kiểm tra lại."

Nếu như ông ta đang chuẩn bị rút súng ra bắn tôi một phát, hoặc là đang cố tình kéo dài thời gian để trông chờ Visser Ba xộc vào, thì quả thật ông ta đóng kịch quá giỏi. Tôi bớt căng thẳng được một chút. Nhưng tôi lại lâm vào trạng thái bối rối, chả biết nên trả lời thế nào cho phải: nước lọc, cà phê hay nước ngọt.

"À... ừm..."

Hà hà. Tôi đang thực hành cái kiểu nói ậm ừ, tối nghĩa của loài người.

"Cho tôi một lon Coke!" Tôi nói lớn giọng.

Ông De Groot nhấn nút gọi nội bộ. "Cô Ingrid, anh bạn trẻ của chúng ta muốn uống..."

"Coca Cola. Vâng, tôi nghe thấy tiếng cậu ta nói. Vọng cả ra ngoài này luôn á."

Tôi và ông luật sư im lặng ngồi nhìn nhau cho đến khi bà thư ký mang nước ngọt vào cho tôi. Tôi phải uống liền để tránh sự bối rối của mình. Uống bằng miệng đang hoang chứ không phải bằng mồm. Vị ngọt tràn ngập cảm giác của tôi, tuyệt thật. Lại còn lạnh nữa chứ. Lâu lắm rồi tôi mới được thưởng thức nước ngọt ướp lạnh như thế này.

"Tobias à, em ở đâu suốt từ đó đến giờ? Cả hai người bảo hộ chính thức của em, người này cứ tưởng em đang sống với người kia."

Một câu hỏi tôi chẳng muốn trả lời tẹo nào. "Tôi tự xoay sở một mình được mà."

Ông De Groot cười. "Dĩ nhiên rồi, nhưng em chưa đủ vị thành niên nên không được quyền ở một mình. Như vậy là phạm luật đó."

"Mấy người không thể nhốt tôi lại được đâu." Về nghĩa đen, tôi đang nói đúng sự thực. Một sự thực về một Animorph: không nhà nào, không trường học nào, hay không một nhà tù nào có thể giam giữ được tôi.

Luật sư nhìn tôi có vẻ mệt mỏi. "À... đây thật ra không phải là đề tài mà tôi định nói với em."

“Vậy thì, ông định nói gì với tôi?”

Câu hỏi của tôi dường như khiến ông ta hơi chững lại một chút. Cũng lạ thật. Hồi tôi còn là một con người, tôi là đứa chuyên bị bắt nạt, chưa bao giờ tôi dám bạo miệng như thế.

“Vấn đề ở đây là tôi muốn cho em xem vật mà ba em đã để lại cho em.”

"Ba tôi ngỏm lâu rồi."

“Tobias à...” Ông De Groot chồm lên, tì tay vào bàn, nhìn thẳng vào tôi. “Có một điều tôi muốn nói cho em biết là ba em, người đã chết rồi đó, người đó thật ra không phải là ba ruột em đâu.”

“Hả? Cái gì?”

“Tôi đang giữ một văn bản. Đây là một tình huống lạ lùng. Rất lạ lùng. Nghe này, Tobias, tôi sẽ thẳng thắn với em nhé. Cha tôi cũng qua đời rồi. Ông trao lại cho tôi việc điều hành văn phòng này và tiếp tục thụ lý những hồ sơ khách hàng còn dang dở. Máy thứ giấy tờ này được ông kẹp trong xấp hồ sơ đó. Và đây là những hướng dẫn cụ thể ông viết cho tôi. Rất cụ thể. Vào lần sinh nhật tới của em, bản di chúc cuối cùng của ba em sẽ được công bố theo đúng luật định.”

Tôi thật tình chết đứng trước chuyện này. Nếu nó là cái bẫy thì đó quả là một cái bẫy rất lạ lùng.

“Có ý kiến gì không, Tobias? Dường như em không có vẻ ngạc nhiên lắm.”

Không, tôi ngạc nhiên chứ. Tôi thấy ngạc nhiên ngay từ khi ông ta bắt đầu nói kìa. Nhưng vì tôi đã quên cách thể hiện cảm xúc qua nét mặt mất rồi. Đó là một trong những biểu hiện mà tôi chẳng bao giờ thực hành khi tôi là một con điều hâu.

“Thật là quá ngạc nhiên,” tôi nói, cố diễn đạt khuôn mặt ngạc nhiên của một người bình thường. Ông ta nói là sẽ công bố một văn bản bí mật về tôi cho tôi nghe vào ngày sinh nhật tới của tôi. Nhưng khi nào thì đến sinh nhật của tôi, tôi cũng không hỏi được ông ta nữa.

“Nhưng ở đây có một tình huống mới mà tôi nghĩ là sẽ phức tạp đây. Mới đây có một cô gái, nói là con của một bà dì của em đến tìm em. Cô ta tên là Aria. Lâu nay cô ta ở Châu Phi và lần này về đây muốn gặp mặt em.”

“Tại sao?”

“Ừ, cô ta nói là cùng một gia đình nên cô ta cần giúp em.”

“Ồ ồ.”

“Cô ta muốn gặp em vào ngày mai ở khách sạn mà cô ta đang thuê, nếu được. Chắc em biết khách sạn Hyatt ở dưới phố chứ?”

Tôi quá quen thuộc với mái toà khách sạn đó. Một con chim ưng Peregrine đang làm tổ trong một cái hốc trong tháp phát thanh. Luồng khí nóng bốc lên ở đó thật là tuyệt, tích tụ ở mặt phía Nam của toà nhà. Hơi ẩm bốc lên từ dưới lòng đường và trở nên nóng hơn nhờ những bức xạ nhiệt của ánh nắng mặt trời rọi vào các ô cửa sổ.

Không lẽ tôi lại kể lể với ông ta về sự hiểu biết của tôi về cái khách sạn đó như thế? Tôi chỉ nói ngắn gọn.

“À, tôi có biết chỗ đó.”

“Cô ta đang mong em lắm đó, Tobias.”

“Dà...”

“Em có cần tiền hay chỗ ngủ qua đêm nay không?”

“Thôi khỏi, tôi ổn mà.”

De Groot nhún vai, nhìn tôi có vẻ nghi ngờ. “Tôi hỏi vậy thôi chứ nhìn em có vẻ bánh bao, ngon lành là đằng khác.”

Tôi cố nhin cười. Rachel chơi điệu với tôi lắm. Nhỏ đi lựa mua đồ cho tôi toàn thứ xịn không hà. Nhìn tôi giờ giống y chang một cậu trai chụp hình quảng cáo cho hãng Tommy Hilfiger vậy.

“Tôi tự lo được cho bản thân. Mà này... ông nói khi nào thì đọc cho tôi nghe cái văn bản đó vậy?”

“Vào ngày sinh nhật của em.”

“À. Được rồi. Chào ông.”

CHƯƠNG 6

Chừng nào mới tới ngày sinh nhật của tôi đây? Làm điều hâu lâu quá rồi nên tôi chẳng để ý ngày tháng gì cả. Hình như tháng này thì phải.

Nhưng mà tháng này là tháng mấy rồi ha?

Tôi rời khỏi văn phòng của luật sư và bước dọc theo dãy nhà. Ax và Marco thận trọng ra vẻ không để ý đến tôi. Ax đang biến hình thành người. Trên mặt ảnh có mấy vết lõm đốm nâu. Tôi dám chắc mấy thứ đó không phải là sô-cô-la mà Ax ngẫu nhiên còn dính mép thì tôi chết liền đó.

Tôi không nhìn ai hết. Không gật đầu, không nháy mắt... hoàn toàn không. Lúc này, có thể có rất nhiều tên gián điệp của tụi Yeerk đang nhìn theo tụi tôi. Bất cứ cử chỉ nào bình thường nhất cũng có thể làm cho nhóm Animorphs tụi tôi bị lộ liền. Tụi tôi đã bàn nhau trước về chuyện dấu hiệu. Nếu như tôi gặp nguy thì tôi sẽ bước tới cửa hàng bán bánh rán và đứng nhìn vào trong đó. Còn nếu không có gì thì tôi sẽ đi ngang cửa của quán Mounds. Tất cả những cửa hiệu đó đều nằm trong cùng một dãy nhà.

Tôi bước qua quán Mounds. Người bán hàng mau mắn hỏi, “Cậu định mua món này hả?”

Ax và Marco rời khỏi vị trí. Tới chỗ bán báo công cộng, tôi nhìn xem thử ngày hôm nay là bao nhiêu. Đà... tháng này đúng là tháng sinh nhật của tôi rồi đó. Hôm nay là ngày 22. Sinh nhật của tôi sẽ là ngày 25. Chắc vậy. Tôi không nhớ rõ lắm.

Tôi chờ cho tới khi Ax và Marco đi khỏi rồi mới bước ra khỏi quán. Ánh sáng mặt trời chói chang làm tôi hấp háy mắt và suýt nữa thì quen thói muốn vẫy cánh bay lên.

Ba tôi! Ba tôi không phải là ba tôi sao? Có một ông *ba ruột nào đó đang ở đâu đó* ư? Ông còn sống hay đã chết rồi?

Sao những chuyện lạ cứ ngẫu nhiên đổ ập tới trong cùng một thời điểm vậy chứ? Một bà chị họ lạ lắm nào đó đột nhiên xuất hiện, tìm kiếm tôi vào đúng dịp bản di chúc của ông *bố thực sự* này chuẩn bị được tuyên đọc tôi nghe.

Quá nhiều sự trùng hợp ngẫu nhiên.

Tôi cất bước, hướng tới một nơi gần công viên. Đó là chỗ mà tụi tôi chọn làm nơi tôi hoàn hình. Nơi đó gần và kín đáo, tương đối thuận lợi.

Đi được nửa đường, tôi chợt nghe tiếng Jake nói bằng ý nghĩ. <Tobias, mình nghĩ là bồ đang bị bám đuôi đó. Một gã mặc đồ lớn, bự con...> Jake có lẽ đang ở đâu đó, trên cây hoặc đang bay trên cao, kiểm tra cho tôi.

Tụi tôi đã dự kiến chuyện này rồi. Tôi nhìn sang bên kia đường và thấy hai cửa tiệm Speedy Muffler King và Applebee's. Tôi hướng về cửa tiệm Applebee's.

Len lỏi ngang qua dòng xe cộ, tôi bước rảo, như thể mới chợt nhận ra rằng mình đang đói.

<Đúng rồi, hẳn đang theo bồ đó.> Jake nói tiếp với tôi.

Đứng ngay trước cửa của tiệm ăn Applebee's. Tôi bước nhanh vào rồi tiến thẳng vô nhà vệ sinh nam. Tôi làm thật nhanh để tên theo dõi sẽ bắt ngờ và không đuổi kịp tôi. Cái đuôi phải bị cắt liền.

Rồi khi tiến vào phía nhà vệ sinh nam, tôi vụt quẹo sang phía nhà bếp. Mấy người hầu bàn đang chạy qua chạy lại, đẩy xe, cười nói. Mấy người nấu bếp đang gõ chảo. Tôi xô một người rửa chén qua một bên, tìm kiếm cửa sau.

"Này, nếu như cậu đang kiếm nhà vệ sinh thì..." có ai đó kêu lớn khi tôi sượt ngang qua.

Ra khỏi cửa sau, tôi guồng chân chạy dọc theo con phố phía sau tiệm ăn. Con phố này bao gồm những ngôi nhà nhỏ nhỏ. Chạy tới góc phố, tôi quẹo phải, quay lại hướng công viên.

Tôi chẳng phải quá lo lắng. Nếu có kẻ nào đó cho rằng có thể theo dõi tôi mà không bị ai phát hiện thì kẻ đó lắm to. Luôn luôn có những cặp mắt trên cao trông chừng cho tôi.

<Cắt đuôi được rồi đó.> Jake nói.

Tôi chạy nhanh về hướng công viên. Có một loạt các nhà vệ sinh công cộng ở công viên. Loại này không có nóc. Dễ dàng quá phải không?

Tôi bước vào một căn không có người, đứng yên chờ thông báo cuối cùng.

<Vắng người, làm được rồi đó, Tobias,> giọng Cassie nhắc tôi.

Tôi hoàn hình tức thì, trở lại lối điều hâu. Tôi cất cánh bay lên, trút khỏi lối người và trở về với bầu trời xanh thân yêu.

Sau đó, chỉ có một chuyện cứ luẩn quẩn trong đầu tôi: Có ai đó đang tìm kiếm tôi, có thể là gia đình và họ muốn nuôi nấng tôi.

Dĩ nhiên, còn một khả năng nữa không ngoại trừ, họ muốn kiếm tôi chỉ để tìm hiểu bí mật của tôi.

Rồi giết tôi.

CHƯƠNG 7

Lẽ ra tôi phải gặp tất cả mọi người trong nhóm và nói chuyện một chút, kế hoạch là vậy nhưng khi bay lên trời rồi, tôi lại thay đổi ý định và lại không muốn gặp ai hết.

Nói thật là lúc này tôi rối lăm rồi. Tôi không muốn ngồi xuống và giải thích lòng vòng chuyện này chuyện nọ với mọi người. Tôi cũng nghĩ rằng, tôi không muốn phải đối mặt với niềm hy vọng của Cassie, sự quan tâm săn sóc của Rachel và cả những nỗi hoài nghi cố hữu của Marco. Tôi không đủ sức.

Tôi không muốn sự việc sẽ được mang ra mổ xẻ đến từng chi tiết. Tôi quá quen với trình tự này rồi. Cassie sẽ bắt tôi thuật lại toàn bộ sự việc, từng từ, từng cử chỉ, từng lời nói. Cassie có một năng khiếu thấu hiểu người khác và những động cơ hành động của họ một cách đáng kinh ngạc. Nhỏ chắt chắt cũng muốn tìm hiểu thật kỹ về ông De Groot.

Marco thì khác. Cậu ấy sẽ lắng nghe vừa đủ để chỉ ra tất cả những mâu thuẫn và điều khó hiểu trong câu chuyện. Rachel thì sẽ bồn chồn, đi tới đi lui, giận dữ, tìm cách để đảm bảo tôi được an toàn. Thường là kiếm vài cách để hành động. Jake sẽ bình tĩnh lắng nghe và đưa ra lời phán quyết.

Tôi không muốn đám bạn tôi suy tính giùm tôi. Tôi không muốn tụi nó quyết định xem tôi phải cảm nhận như thế nào. Tôi muốn tự mình xử lý việc này.

Đây là vấn đề của tôi. Hy vọng của tôi. Lựa chọn của tôi.

Tôi bay. Bay, cứ bay, lượn tròn ngày càng cao trên những luồng khí nóng. Tôi có cảm giác nó có thể nâng tôi lên cao vượt lên trên cả những đám mây.

Tôi thấy một con chim ưng bay ở dưới, Jake đó mà. Rồi điều mướp-Cassie. Tụi nó lơ đãng theo tôi một đoạn rồi thôi. Cả hai dư sức đuổi kịp tôi nhưng có lẽ tụi nó nghĩ rằng cần để yên cho tôi suy nghĩ.

Tôi bay vòng một vòng thật rộng và ngày càng lên cao cho đến khi những nóc nhà xám dần dần nhỏ lại và hoà lẫn vào những cụm mây thấp. Rồi tôi chuyển hướng, bay chúi xuống, hướng về cánh rừng. Hướng về một nơi cực kỳ đặc biệt ở trong rừng, tuốt sâu bên trong, cách biệt hẳn

với bất kỳ con đường mòn nào.

Tôi đã từng tới chỗ này hai lần rồi. Một lần khi người Ellimist chỉ cho tất cả tội tôi lỗi đi cho người Hork-Bajir tự do. Lần kia tôi đến đó chỉ cốt nghe một câu chuyện đáng kinh ngạc. Nhưng bây giờ, mặc dù đã biết chính xác chỗ đó nằm ở đâu, mặc dù cặp mắt điều hâu của tôi hết sức tập trung, mặc dù khả năng tìm đường của con điều hâu đã trở thành bản năng của tôi, nhưng tôi cũng phải hết sức khó nhọc mới tìm ra nơi ấy. Hãy cứ coi đó là một lời nguyện. Đó cũng chính là điều mà người Ellimist đã làm: Ông đã đưa ra một lời nguyện thần bí, sao cho bất kỳ một con người tầm thường nào đó sẽ hoàn toàn không thể tìm thấy chốn này. Mắt thường không nhìn thấy, lớp lông vũ thường không cảm nhận được một làn gió nhẹ nào từ dưới bốc lên, đôi tai thường không nghe thấy bất cứ tiếng động nào từ bên dưới vọng lên cả.

Đó là thung lũng của những người Hork-Bajir tự do.

Jara Hamee và Ket Halpak, hai người Hork-Bajir đã thoát khỏi sự nô lệ của bọn Yeerk đang sống ở đây. Người Ellimist đã can thiệp vào chuyện này mặc dù họ nói là họ không bao giờ can thiệp vào chuyện của người khác. Jara và Ket đã trốn thoát với sự trợ giúp của chúng tôi và sinh sống nơi này.

Từ đó đến nay đã có những người Hork-Bajir khác cùng tới nương náu. Một ít người thì cũng chạy trốn như vậy, còn một số khác thì mới được sinh ra. Những công dân Hork-Bajir có quốc tịch Trái Đất.

Lần trước tôi tới đây, họ ngạc nhiên lắm. Còn lần này thì tới tôi ngạc nhiên. Phải có đến 20 người Hork-Bajir có mặt ở đây. Họ đứng nhìn tôi. Vài người vẫy tôi. Tôi nhận ra Jara và Ket đang đứng giữa đám đông cùng với đứa con gái của họ có tên Toby. Họ đặt theo tên của tôi đó, oách chưa! Cô bé đó có một biệt tài nhìn thấy trước mọi chuyện, kiểu như một nhà tiên tri tí hon của người Hork-Bajir vậy đó.

Người Hork-Bajir không phải là giống loài thông minh trong dải ngân hà. Có thể nom họ giống như kẻ hủy diệt và mang lại sự chết chóc đi bằng hai chân, cả thân hình cao trên hai mét của họ được trang điểm đầy dao là dao. Những con dao này được thiết kế để giúp họ tước vỏ cây.

Nhưng những ông chủ Yeerk lại không bắt người Hork-Bajir làm nô lệ để sử dụng những con dao này mà tước vỏ cây. Người Hork-Bajir được sử dụng để tạo nên một đội quân xung kích phục vụ cho đế quốc Yeerk.

Người Hork-Bajir không thông minh lắm, được cái là hiền lành. Tuy nhiên có một vài trường hợp “đột biến” về gien và xuất hiện những Hork-Bajir thông minh, phán đoán và lý luận giỏi, thường được gọi là “nhà tiên tri”.

Nhìn xuống đám đông đang vẫy tôi, tôi nhìn và đoán được ai là Toby phía dưới, mặc dù trước đó đâu có biết mặt con bé. Đơn giản là nguyên đám đông đó, nhìn vào mắt ai cũng lơ mơ, hơi ngơ ngơ một chút. Duy con bé Toby thì đặc biệt lắm. Mắt của nó lạnh lợi và nhìn là biết thông minh rồi.

“Tobias,” Tiếng của Jara Hamee kêu lên. “Bạn Tobias!”

<Chào mọi người, Jara nè, Ket nè, chào Toby há.>

“Toby mới nói là thế nào Tobias cũng đến mà,” Ket nói, gật đầu có vẻ khoái trá về sự chính xác của đứa con gái cưng của mình. “Nó vừa mới nói xong, ‘chú Tobias thế nào cũng tới’, vậy đó.”

“Ờ, nó mới nói đó,” Jara nói, giọng cũng đầy vẻ hí hửng luôn.

Như tôi đã nói, người Hork-Bajir nào là rất khiêm tốn, nào là tốt bụng, nào là dễ thương, nào là hào phóng, và hơi thiếu hóm hỉnh, tinh ranh và sáng láng. Nếu như Marco mà ở với người Hork-Bajir trọn một ngày, hẳn cậu ấy sẽ mất trí rồi chạy trốn khỏi chỗ này, vừa chạy vừa hét văng lên tìm kiếm ai đó, bất kỳ ai cũng được, miễn là biết nói đùa.

Tôi đậu trên một cành cây xinh xắn, kề bên là mấy cái móng vuốt sáng lóe của họ. <Mấy bạn có chuyện gì cần tôi ha?>

“Đang cần chú lắm đây,” Toby nói.

Tôi thở dài, nghe có người cần mình đôi khi cũng nặng nợ lắm. Rồi có ngày bạn sẽ hiểu rằng trong cuộc đời của mình bạn sẽ cần những lúc yên tĩnh, đừng ai biết tới mình thì hơn.

Nhưng khi nghe Toby giải thích, tôi mọc gai ốc trong người hết trơn. Quả là không cần là không được rồi.

“Chú à, có một thằng nhóc Hork-Bajir trong thung lũng này biến mất tiêu hà. Nó tên là Bek. Mọi người tìm khắp nơi mà không thấy nó đâu hết. Con sợ là nó bị tụi Mượn-xác bắt mất tiêu rồi. Nó có thể đã bị giết hoặc tệ hơn nữa là đã bị một con sên Yeerk chui vào đầu rồi.”

CHƯƠNG 8

Lần trước tôi ghé đây, khi mà tôi buồn quá sức đi, thì nơi này của người Hork-Bajir làm cho tôi cảm thấy nhẹ nhõm. Nói hơi bị chảnh một chút, người Hork-Bajir ở đây rất ư là ngưỡng mộ tôi. Họ coi tôi như là một con người lãnh đạo đi đến con đường tự do vậy. Trong đầu họ chắc tôi giống như tướng tài ba George Washington của Hoa Kỳ trong cuộc chiến giành độc lập vậy. Hách ghê lắm.

Nhưng lần này thì gay rồi, tướng tài cỡ nào thì chắc cũng phải bó tay thôi.

<Các bạn có lục soát hết thung lũng này chưa?> Tôi đề nghị, hồi hộp hy vọng là họ chưa làm.

“Kiểm rồi, kiểm hết rồi,” Jara nói.

“Kêu hoài hà, Bek ơi, Bek ơi, không thấy ai trả lời hết,” Ket nói thêm.

Cả đám đông Hork-Bajir gật đầu, lao nhao.

“Chắc chắn Bek không còn ở trong thung lũng này đâu chú à,” Toby nói. “Người đi tìm nó nhìn thấy dấu chân cỡ tuổi nó đã đi ra khỏi vùng này rồi.”

Tôi thốt ra mấy từ mà tôi không thể nhắc lại ở đây được. Jara Hamee hỏi thế nghĩa là gì. <Đừng bận tâm,> tôi nói. Không thể nào tin nổi. Một thằng bé Hork-Bajir bị mất tích! Lang thang một mình trong rừng, hoặc còn tệ hơn: nó không đi một mình.

<Thằng nhóc đó mất tích lâu chưa?>

“Bằng giờ này, ngày hôm qua,” một Hork-Bajir trẻ trả lời tôi.

<Thôi, bây giờ tôi phải về thông báo liền cho các bạn tôi biết đã. Rồi chắc tụi tôi phải tổ chức kiểm nó đã, nhưng chỉ sợ là tìm không thấy nó thôi.> Rồi bất thành linh, một ý nghĩ nảy ra trong đầu tôi, làm rộn cả người. <Mà mấy bạn có khi nào nghĩ rằng thằng nhóc Bek đó nó quay trở lại, dẫn đường cho những người lạ mặt khác không? Nó có nhớ đường giỏi không đây? Người Ellimist đã tạo những lối đi quái lắm để có thể vào được đây, hy vọng là nó không nhớ kỹ.>

Toby nói có vẻ thân trọng. “Không, chắc thằng bé Bek nhỏ đó không tìm ra đường về lại đâu. Nhưng mình phải bắt nó về cho bằng được.”

Câu nói của Toby khiến tôi trợn trừng mắt. <Cháu nói thế là sao? Cháu sẽ rời thung lũng à?>

“Vâng, chú Tobias. Có cách nào khác nữa để giải phóng anh chị em của chúng cháu không?” Con bé khoát cánh tay một vòng quanh nhóm người. “Có cách nào khác nữa mà những người Hork-Bajir này phải làm để giành lấy tự do không?”

Lớn chuyện rồi đây. Đừng có nói với tôi là sẽ có một cuộc chiến của người ngoài vũ trụ xảy ra trên Trái Đất này à nghe. <Nè... chú nghĩ... chú cho rằng... người Ellimist sẽ làm điều đó giúp cho người Hork-Bajir mà.>

Toby cười. Phải thuyết phục một chút chỗ này nè: cái cười của người Hork-Bajir mà bạn không hiểu thì sẽ xanh lè mặt mày khi thấy. Họ cười mà như nhát ma, miệng xếch lên đến mang tai, răng cở lồm chồm.

“Chính chúng cháu sẽ làm chú à. Ban đêm, chúng cháu sẽ đi ra khỏi thung lũng và bất ngờ lục lọi những nơi mà chúng cháu biết là có người Hork-Bajir.”

<Ý Toby là đánh vào vũng Yeerk hả?> Tôi hỏi mà bần thần quá.

“Chú Tobias, người Hork-Bajir nợ chú nhiều lắm,” Toby nói, nhìn xuống đất.

“Tự do.” Ket Halpak nói xen vào. “Người Hork-Bajir tự do, Tobias đã giúp người Hork-Bajir được tự do.”

<Nhưng mà...> tôi nói, mà thật ra cũng không biết nói gì nữa.

“Nhưng... nhưng mà cái nơi mà chúng ta giải thoát giúp người Hork-Bajir giờ đây bọn Yeerk đang xây lên một tổ hợp bí mật. Không nằm trong thành phố nơi chú ở đâu mà ở trong một thị trấn của loài người, mà thị trấn đó nằm cách xa đầu kia thung lũng này. Chú Tobias à... việc tiếp tục giải phóng anh chị em người Hork-Bajir, đối với chúng cháu, là hết sức quan trọng. Giờ thì người Hork-Bajir tự do ít nhưng rồi sẽ đông lên. Người Hork-Bajir sẽ chiến đấu chống lại tụi Yeerk. Mới lại...” Toby bỏ lửng câu nói.

<Không thể nào tin nổi,> tôi nhấn giọng vào từng từ. <“Nhà Tiên Tri” của các bạn thiệt là khác lạ, phải không nào?> Tôi cay nghiệt. <Toby à, cháu đang trông chờ một ngày kia bọn Yeerk sẽ bỏ chạy, phải không? Người Hork-Bajir tự do cần phải có số lượng đủ lớn để còn người không thể nào chỉ cứ đặt các bạn vào trong một khu vườn bách thú được, phải không?>

Toby nom rất lấy làm tự hào. “Người Hork-Bajir tin tưởng rằng người Andalite sẽ cứu người Hork-Bajir khỏi tay bọn Yeerk. Người Andalite gặp thất bại nên chỉ còn ở thể cổ thủ. Chúng

cháu cần phải chiến đấu giống như người Andalite. Người Hork-Bajir cũng rất biết ơn những con người có tên là Người hoá thú. Nhưng theo chú, người Hork-Bajir tại cháu có nên tin tất cả con người trên Trái Đất không?”

Toby hỏi ác với tôi đó. Câu này thật là nan giải. Tôi hình dung cái ngày mà tụi Yeerk bị đánh bại rồi người Hork-Bajir sẽ phải ở lại Trái Đất một thời gian trước khi tìm đường về được hành tinh của họ. Chuyện gì sẽ xảy ra giữa họ và người Trái Đất đây? Bảo đảm loài người Trái Đất hoặc là vô cùng tham vọng nhốt người Hork-Bajir vào sở thú để coi hay mổ xẻ nghiên cứu, còn tệ hơn nữa là sẽ ngu ngốc coi đó là một cuộc xâm lăng của người ngoài hành tinh đến Trái Đất. Kiểu như mấy cái phim khoa học viễn tưởng cứ đầu độc đó mà. Mặc dù cái thung lũng này người Ellimist làm ra cho người Hork-Bajir nhưng dân Trái Đất sẽ kêu la, lặn lội nói cái chỗ này là sở hữu của mình cho coi. Ôi...

<Có phải cháu đang cho rằng nếu chú biết được chỗ dự án xây dựng bí mật này của bọn Yeerk, thì các bạn của chú và chú sẽ tấn công vào đó và làm thiệt hại cho những Hork-Bajir Bị-Mượn-Xác trong đó phải không?>

“Dạ, đúng vậy đó.”

<Cháu có cho là thằng nhóc Bek rất có thể mò tới đó rồi không?>

“Cháu cũng không biết nữa? Chưa biết chừng nó đã lần theo các dấu vết mấy người do thám của chúng cháu để lại.” Cô bé nói vẻ nghi ngờ. “Rất có thể là như thế, nhưng nó không ra khỏi đây từ phía đầu kia của thung lũng đâu.”

<Á à. Hay lắm. Tuyệt thật đó. Cháu biết không, mục đích chú đến đây là để kiểm chỗ nghỉ chân trên dọc đường đời đó nha.>

Cô gái nhỏ Hork-Bajir được mệnh danh là nhà tiên tri của người Hork-Bajir cười. “Nếu chú hứa là khoan hãy hủy diệt nơi đó thì cháu sẽ chỉ chỗ liền.”

Tôi thở dài. <Chú phải nói chuyện với Jake và những người khác. Thế nào Jake cũng nói là cần coi qua chỗ mới của tụi Yeerk hà.>

Toby tính nói gì đó nhưng tôi ngắt ngang. <Còn bây giờ chú hứa là sẽ chưa làm gì cái chỗ đang xây dựng đó. Chú sẽ bàn với Jake và thông báo cho mọi người biết. Trong lúc này thì cháu nhờ mọi người tiếp tục tìm Bek đi. Phải trong tư thế sẵn sàng khi chú quay lại nha. Nhớ là chú rất cần cháu đó.>

Đột nhiên Jara bước lên. Toby là trí tuệ của cả nhóm người Hork-Bajir tự do nhưng Jara và Ket là trái tim, là tình cảm của toàn bộ cộng đồng ở đây. Đưa cánh tay cho tôi nhảy qua, đậu lên rồi nhắc lên ngang mặt, rồi Jara nói “Toby cần người Hork-Bajir, người Hork-Bajir sẽ sẵn sàng. Chắc chắn và mãi mãi như vậy, thậm chí nếu cần sẽ hy sinh mạng sống. Jara không bao giờ quên những gì Tobias đã giúp.”

Toby gật đầu, mặt mày khoái đến... thấy ghét.

Vậy đó, tụi tôi sẽ làm gì đây? Nếu người ta quý bạn và sẵn sàng hy sinh cho bạn thì bạn cũng phải biết cách xử đẹp một chút, đúng hông nè?

Buổi sáng, ở đồng cỏ của tôi.

Tôi nhìn thấy một con điều hâu lạ. Nó đang bay, tạo nên những vòng tròn thấp tè trên đồng cỏ. Nghênh ngang quá, đáng ghét quá. Nó bay tìm bữa sáng cho nó ngay trên đất của tôi.

Rồi nó nhìn thấy tôi.

Tôi biết là nó nhìn thấy tôi vì nó tự nhiên bay ngược lại.

Nó đang tự hỏi... tầm bậy rồi, tôi cứ hay tầm bậy như vậy đó. Nó đâu biết tự hỏi cái quái gì. Mấy con điều hâu thiệt sự là miễn suy tư. Cái loại câu hỏi “tại sao, phải chăng...” chỉ dành cho con người thôi.

Rõ ràng nó nhìn thấy tôi như một mối đe dọa của nó. Nó theo dõi, chờ đợi. Nó chờ tôi tấn công. Khi tôi tấn công, nó sẽ đánh trả. Nếu tôi không tấn công, nó sẽ cứ đặng đặng theo đuôi tôi. Đó sẽ là một vụ đánh nhau “làm màu”: Lừa phỉnh và đe dọa rồi xem ai chạy trước. Nhưng rồi, kết cục cũng chỉ có thể là một trận đánh nhau thực sự thôi.

Tôi thấy nó sà xuống thật nhanh nhắm mục tiêu nào đó. Vài giây sau, nó đập cánh bay lên và lại lọt trong tầm nhìn của tôi. Không có gì được quặp trong móng của nó. Nó đã lỡ con mồi rồi.

Đâu có đủ mồi cho hai con điều hâu trên cùng một đồng cỏ. Điều hâu là không có chuyện chia sẻ nha. Một trong hai tụi tôi phải biến khỏi chỗ này. Luật mà.

Tôi đậu trên một cành cây và nhìn thấy một thân cỏ động đậy: một con thỏ vừa leo ra khỏi hang của nó. Tôi và tên điều hâu lạ mặt kia đều nhìn thấy cùng một lúc. Ai cũng cần phải ăn hết.

Con điều hâu lạ đang ở khá xa con mồi mà tôi nhìn thấy. Tôi phải nhanh mới được. Vỗ cánh nhẹ nhàng, tôi vút ra khỏi bóng râm của cây.

Lần này tôi sẽ tóm lấy một con thỏ. Lần này.

Lần này con thỏ đó chắc hẳn sẽ chết để tôi được sống.

Tôi nhìn thấy chúng! Đúng! Con thỏ mẹ đi cùng một trong số những thỏ con. Đúng tầm ngắm của tôi, một con mồi tuyệt hảo. Thỏ mẹ di chuyển chậm chạp, vô ý thức, không hề giống một con thỏ mẹ tinh ranh tẹo nào.

Với một cú lượn hoàn hảo, tôi đang tiến lại gần hai mẹ con thỏ. Tôi đang ở đúng điểm mù của con thỏ mẹ. Tôi xò rộng vuốt và lao về phía trước. Xoay cánh và đuôi đón đúng hướng gió. Chỉ cần chặn con thỏ con ngay ở bước nhảy lơ là kế tiếp là hoàn hảo.

Nào! Nào! Nào! Sà xuống và phập!

<Aaaahhh...!>

Tâm trí của tôi lại bị cái ảo ảnh đó xâm lấn. Tôi trở thành con thỏ chứ không phải điều hâu. Tôi bị “chặt” ngay ở giữa không trung, trước mũi con mồi của mình. Con điều hâu mắc dịch lại chơi cái chiến thuật quái đản là “đập” tôi trước để giành mồi. Tôi thoáng thấy bóng của nó trên

trời nhưng không kịp tránh. Mục tiêu của tôi đâu có nhắm vào nó đâu.

<Khôôônnggg...!> Tôi gào lên, tức quá đi. Tôi vỗ cánh bay lên. Cái bóng con điều hâu mắc dịch kia vụt đi luôn. Con thỏ nhỏ thoát chết, nhảy vào tới chỗ mẹ nó.

<Cái gì cứ trù ẻo mình hoài vậy nè?> tôi hét lên một mình. <Cái gì đây, trời ơi là trời...!>

CHƯƠNG 10

“Chỉ cần nói cho tui biết điều này thôi,” Marco lên tiếng, vẫn cái kiểu ra vẻ hậm hực như ngày thường. “Khi nào thì tui mình được giải lao với mấy chuyện này vậy? Ý tui là ngay như Ben-Hur chèo thuyền galê cho người Roman, trong khi một thằng lấy roi quất, còn những thằng khác nện trống ầm ầm thì anh ta cũng còn có nhiều giờ thanh thoi hơn cả tui mình đó. Còn tui mình thì cứ bị hết chuyện này đến chuyện nọ lôi đi tuồn tuột hà.”

Tui tôi đang ở trong nhà kho của Cassie. Đó là ngày kể, sau khi tôi mang nỗi hận bị con điều hâu lạ mặt kia hại giữa trời. Mọi người vừa ra khỏi trường và tập trung lại đây. Tôi đứng ở vị trí quen thuộc của mình là trên xà ngang, nóc nhà kho để quan sát bao quát chung quanh cũng như nhìn ra phía con đường dẫn đến nhà Cassie. Tôi vừa nghe mọi tiếng động đằng xa, vừa nghe mọi người bàn luận chí chöhe.

“Cuộc sống của tui mình giờ giống như trò chơi điện tử vậy ha”, giọng của Marco làm bộ giận nghe mắc cười lắm. “Lúc nào tui mình cũng lò dò trong bóng tối và lòng thì luôn luôn hải hùng không biết ai bạn ai thù. Tui mình thối bay chúng đi, nhưng bọn chúng cứ tới nữa. Đã vậy thấp thỏm không biết sẽ bị tiêu diệt bất cứ lúc nào. Làm ơn có ai nói cho tui biết khi nào thì tui mình được nhấn nút pause, tạm ngừng cuộc chơi, đi giải lao 5 phút không? Khi nào thì tui mình có thể chuyển hệ sang trò chơi hoà bình, êm dịu như trò Raven[2] đây ta? Khi nào thì tui mình ngắt nguồn điện, bỏ cần điều khiển xuống và nghỉ chơi để thưởng thức mấy bộ phim trên kênh HBO đây? Khi nào thì -”

“Khi nào thì tui mình khiến bồ phải câm miệng lại đây?” Rachel ngắt lời Marco. “Khi nào thì tui mình tắt cái *máy phát* của bồ lại đây? Ý mình là, thôi nào Marco, bồ làm như là bồ có nhiều chuyện hay ho để làm hơn á. Trước khi tui mình biến thành những Người Hoá Thú, cả ngày bồ chỉ lo kiểm coi con nhỏ nào kế tiếp để mà gây chuyện thôi mà.”

Marco toét miệng cười. “Còn giờ thì tui luôn biết cô nhỏ kế tiếp là nhỏ nào để tui gây chuyện rồi.” Marco nói xong nhảy tới chỗ Rachel, ôm ngang người của nhỏ, đặt đầu lên vai của nhỏ. Cả hai cùng cười lớn rồi Rachel xô Marco ra.

Thỉnh thoảng trong những tình huống như vậy, tôi vẫn làm bộ như lơ đi không để ý nhưng thiệt tình là tôi...hic...có chút ganh tị với Marco.

Và rồi tôi chờ để nghe Cassie hỏi thật kỹ tôi về chuyện tôi gặp luật sư De Groot. Còn Marco thì đưa ra tới 80 thứ tình huống hằm bà lằng để xác định rằng tôi đang rơi vào một mưu đồ đen tối.

Nhưng khi tôi thông báo chuyện mới nhất về vụ thằng nhỏ Hork-Bajir mất tích thì hết thấy

mọi người đều sống sờ.

"Rồi, rồi...", Jake nói, "tụi mình bị vướng vào nhiều chuyện khó xử cùng một lúc nhưng phải bình tĩnh. Trước tiên mình cần phải theo dõi xem luật sư De Groot có phải là một tên Cho-Mượn-Xác hay không. Ngay cả vụ bà chị họ Aria cũng vậy. Kể đó là chuyện chúng ta phải tìm ra đứa nhỏ Hork-Bajir bị lạc. Bây giờ tổng động viên. Mọi thứ rất gấp vì nếu tính ra thì thằng nhóc Hork-Bajir đó đã đi lạc hơn 48 tiếng đồng hồ rồi."

"Mình chúa ghét phải nghĩ xem liệu thằng nhóc có khả năng gặp phải những chuyện gì," Cassie nói.

Jake gật gù.

Nhưng Marco nói, "Không, hãy gượng đã. Bỏ cú thử nghĩ xem chuyện gì sẽ xảy ra với thằng nhóc coi. Tất cả những khả năng có thể có là gì nào?"

<Tôi nghĩ chuyện đầu tiên rắc rối là thằng Bek đó gặp người Trái Đất bình thường, mọi thứ sẽ ầm ĩ về chuyện một người vũ trụ.> Ax nói.

"Không, không nhất thiết phải làm vậy đâu," Cassie nói.

"Hầu hết mọi người đều không tin rằng người ngoài hành tinh mấy bồ có tồn tại," Rachel nói.

Ax gật đầu, một cử chỉ ảnh học được của loài người. <Thế thì, một con người có thể cho rằng cái sinh vật này là cái thứ gì nhỉ?>

"Quái thai," Cassie suy xét. "Bẩm sinh hoặc do bị bệnh nặng."

<Một người bình thường khá tử tế sẽ nghĩ ngay đến việc đưa nó tới bệnh viện,> tôi nói.

"Hoặc gọi xe cứu thương," Cassie bổ sung.

<Còn người bình thường không-dến-mức-tử-tế có thể quyết định bắn cho nó một phát,> tôi nói. <Hay tổng nó vô một cái chuồng rồi bán vé cho những ai muốn tới xem quái vật.>

Jake gật đầu nhất trí. "Ừ, được rồi. Marco à, bồ lên mạng kiểm xem có tin gì mới hay bất cứ thứ gì có liên quan không. Ax à, bồ giúp Marco nha. Cassie và mình sẽ quay lại lối vào thung lũng, biến thành sói, xem thử có đánh hơi được mùi của Bek không. Rachel, em đi cùng với Tobias. Tìm hiểu xem liệu ông De Groot và người phụ nữ tên là Aria này có Bị Mượn xác không. Bám theo và theo dõi họ nha. Nè, còn bao nhiêu ngày nữa thì tới sinh nhật bồ vậy, Tobias?"

<Ừm... ba ngày nữa đúng không ta?> tôi hỏi.

"Bữa nay là 23. Khi nào thì sinh nhật bồ?"

<25. Mình nghĩ thế. Hay là 26 nhỉ?>

Marco phá lên cười, rồi tôi cho rằng cậu ấy nhận ra rằng tôi không hề nói nói giỡn.

<Mình không... mình không nhớ chính xác nữa. Không chắc lắm. Nhưng theo mình thì là trong vòng ba ngày tới.> Tôi cười gượng gạo. <Chỉ cần chờ có hỏi mình xem Tobias-người chim bao nhiêu tuổi là được.>

CHƯƠNG 11

Tôi hồng cảm thấy dễ chịu chút nào khi bay cùng cặp với Rachel. Nhỏ đã nhìn thấy tôi ăn thịt của một con thú bị chết do xe chet trên đường. Nhỏ không hé miệng nói về vụ đó, và tôi cũng không nghĩ nhỏ sẽ nói. Rachel thẳng thắn nhưng cũng đủ nhạy cảm.

Dù sao đi nữa, thoải mái hay không thì tôi cũng không định tranh luận với Jake. Tôi có vấn đề của tôi. Cậu ấy có vấn đề của cậu ấy. Tôi không có ý định làm cậu ta gặp rắc rối thêm nữa.

Hơn nữa, tôi biết nói gì bây giờ? Đi cùng với Cassie chắc sẽ dễ chịu hơn một chút vì nhỏ không biết tôi đã ăn thịt thú chết ở ngoài đường.

Rachel biến hình thành một con chim ưng. Tôi đã nhìn thấy nhỏ chuyển đổi như vậy nhiều lần rồi nhưng mà lần nào tôi cũng bị hút vào như thôi miên. Nhìn lạ và quyến rũ lắm.

Rachel là một cô gái dễ thương. Mà cái này nói riêng là bạn nhìn Rachel sẽ biết rằng cái kiểu đẹp như vậy sẽ theo nhỏ đến cuối đời. Lớn lên sẽ là một cô gái đẹp. Lớn nữa sẽ là một người đàn bà đẹp rồi già thì cũng là một bà lão đẹp. Nhưng cái đẹp đó không phải là điều quan trọng, cốt yếu là thứ tính cách làm nên dáng vẻ đó của Rachel.

Và quan sát nhỏ biến thành đại bàng giống như đang nhìn thấy tâm hồn nhỏ hiển hiện qua hình hài của nhỏ.

Những vết lông vũ hiện lên ngang dọc trên làn da của nhỏ. Mái tóc vàng nhường chỗ cho những chiếc lông vũ trắng đặc trưng của cái đầu bạc. Xương cánh tay thu hẹp lại và rộng ruột và những chiếc lông vũ trở ra thành đôi cánh. Gương mặt nhỏ, cái gương mặt không hẳn là mịn màng hay quyến rũ, trở nên nguy hiểm và khắc nghiệt. Đôi mắt xanh của nhỏ chuyển thành nâu vàng và lóe lên ánh nhìn sắc lẹm của loài chim ăn thịt. Đôi môi biến thành cái mỏ đại bàng bọc bành ky.

Rachel bây giờ biến hình trông bé hơn nhưng lại là một trong những loài chim bọc con nhất.

Với nhãn quan của một loài chim điều hâu, tôi không thấy nhỏ đẹp hơn khi thành chim. Đơn giản là điều hâu và đại bàng chẳng bao giờ làm bạn và có cảm tình với nhau cả. Hơn nữa, đây lại là một con đại bàng mái.

Nhìn Rachel trong thân thể con người thú vị hơn. Tôi luôn bị thu hút vào đó. Rachel luôn luôn toát ra vẻ nhanh nhẹn, khỏe mạnh, thông minh, tinh tế... và tình quái.

<Xong chưa?> Nhỏ hỏi tôi.

<Được rồi đó.> Tôi nói.

Nhỏ xoải cánh ra. Cánh của nhỏ giờ rộng hơn tôi. Tôi vẫn luôn tự hào mình là một con điều hâu đuôi đỏ ngon lành nhưng trong mắt của loài người thì dáng vẻ thu hút và uy lực vẫn là chim ưng và đại bàng. Đứng cạnh một con đại bàng, tôi nhìn hơi bị hèn. Con người sẽ dễ dàng nhìn tôi và lầm lẫn một cách đáng ghét với loài quạ, chỉ có khác một điều là toàn bộ lông vũ của

tôi màu nâu. Nhưng khi bạn nhìn thấy một con đại bàng đầu bạc bay lượn trong không trung, với đôi cánh trải rộng gần hai mét với cái mỏ màu vàng và cái đầu bạc không dễ gì nhầm lẫn, bạn sẽ biết rằng bạn đang ngó thứ gì đó rất đặc biệt.

Có một lần tôi đọc được rằng Benjamin Franklin muốn hình ảnh chú gà tây rừng trở thành biểu tượng chính thức của nước Mỹ. Nhưng, hẳn là ông ấy chưa từng nhìn thấy một con đại bàng đầu bạc.

Tại tôi đón lấy một luồng khí ấm buổi chiều muộn và cười nó bay vút lên cao. Rachel có sức mạnh cặp cánh của nhỏ nhưng tôi có nhiều kinh nghiệm hơn trong chuyện bay lượn này. Vì vậy tôi cũng đỡ tủi hơn khi bay cùng cặp với nhỏ. Cũng ít nhất có được một cái gì đó để lên mặt liền ông chứ.

<Mình chưa nói chuyện này với Jake, nhưng mà nè, mình đã bỏ cả buổi sáng để quan sát luật sư De Groot rồi.> Tôi nói.

<Sao bạn chỉ theo dõi ông ta thôi? Còn bà chị họ Aria thì sao?>

<Bởi vì theo dõi luật sư De Groot hiện nay dễ hơn, hơn nữa...>

Tôi ngưng nửa chừng vì không muốn nói là chuyện bà chị họ Aria làm tôi căng thẳng lắm. <Thôi, không có gì, nếu bồ muốn mình theo dõi bà chị ấy thì mình đi. Mình biết chỗ khách sạn mà chị Aria đang ở mà. Biết số phòng luôn. Mình sẽ biến hình người, sau đó gọi điện thoại cho chị ấy.>

<Ấy, kiểm đâu ra tiền lẻ bằng xu để bạn gọi điện thoại bây giờ?>

<Bằng cặp mắt này nè, Rachel. Mấy đồng xu đó rơi rớt, lấp lánh khắp nơi, khắp nơi. Bay qua phía nhà giặt đồ công cộng hoặc đường lớn, sẽ tìm thấy liền hà.>

Rachel cười, có vẻ thú vị về tôi lắm. <Tobias à, bồ là trùm trong chuyện đối phó với những tình huống quái lạ đó.>

<Không phải lúc nào cũng được vậy đâu, Rachel, nhiều khi mình cũng đuối lắm.>

<Ý bồ nói là sao?>

<Bỏ đi, giờ thì tại mình bay vòng qua phía Tây một chút, bắt lấy luồng gió rồi chỉ việc giang cánh ra và được nâng lên à.> Tôi nói.

<Ê... không đẹp nha Tobias... bồ còn giấu nhiều điều với mình lắm á.>

Chúng tôi bay qua hướng Tây và cảm giác một luồng gió mát đẩy từ phía sau lên. Bay trên không rất giống như đi thuyền dưới nước. Bạn có thể bay ngược gió, nhưng gió sẽ ghìm bạn xuống cực nhanh. Bạn cũng có thể chọn cách khác, bay ngược gió nhưng tạo thành góc vát với hướng gió. Nhưng mỗi khi gió thực sự hợp tác và di chuyển theo đúng hướng bay của bạn, thì nào, bạn cứ việc cười gió với lòng cảm ơn khôn xiết.

<Không có chuyện gì to tát đâu,> tôi vừa nói vừa cười. <Chỉ là ba chuyện nhỏ giữa chim với chim thôi mà.>

<Vậy thì cứ nói cho mình biết đi[3],> nhỏ cau có. <Tại mình có đến mười, hai mươi phút bay mà mình lại quên mang theo sách để đọc rồi.>

<Không có gì đâu. Có một con điều hâu đuôi đỏ đang cố sức xâm nhập vào đồng cỏ của mình.>

Tôi thấy mình như một thằng ngố vào đúng cái phút mấy lời đó được truyền từ đầu tôi qua đầu nhỏ. Đó là kiểu của thằng Tobias “ngày xưa”: cư xử với mọi người một cách ngu ngốc và yếu đuối. Chả trách, khi tôi là người, tôi cứ bị ăn đòn hoài. Nó giống như tôi đang cầu xin mọi người chế nhạo tôi.

<Mày giỏi ghê há, Tobias,> Tôi tự mắng mình. <Hết ai giờ lại tới Rachel cũng phải thưởng thức một câu chuyện lâm ly nào đó về việc mày không thể dừng cảm chống lại một con chim như thế nào mà.>

<Sao? Con chim đó nó bự hơn bồ à?>

Trời ơi, sao tôi cứ không chịu im cái miệng lại cơ chứ? <Quên những điều đó đi. Mình chỉ chưa có quyết định thời điểm tổng cổ nó ra khỏi vùng này thôi.>

Ờ... ít ra nói vậy còn nghe được.

<Kìa, đó là cái khách sạn mà chị Aria ở, tầng thứ 23. Phòng số 2306. Phòng đó có cửa sổ nhìn ra toàn bộ phong cảnh của thành phố đó,> tôi nói.

CHƯƠNG 12

Tim tôi đập dồn dập khi nghĩ đến chuyện sẽ gặp một người thân trong gia đình mình, người đang muốn đem tôi về và nuôi dưỡng tôi. Mà tôi cũng nao nao khi nghĩ đến chuyện nó có thể là một cái bẫy hết sức tuyệt đối.

Tôi nhìn và đếm độ cao của khách sạn theo từng tầng, cho đến khi gặp tầng 23. Tụi tôi bay một vòng quanh toà nhà đó. Bay cao và ở trên này nhìn xuống, cảm giác của con người dấy lên trong bạn sẽ làm bạn rợn người. Toà nhà cao tầng là thứ gợi nhớ độ cao và luôn cho bạn cảm giác sâu hun hút bên dưới. Cứ tưởng tượng mà không có cánh như vậy coi, tôi sẽ rơi cái ào tan xương ở bên dưới.

<Mặt trời chiếu ở góc sáng này, mình hẳn thấy gì ở bên trong cửa sổ hết á.> Tôi càu nhàu.

<Thiệt hả, mình thì nhìn được mà!> Rachel nói.

<Đó là biệt tài của chim ưng đó.> Tôi chỉ ra, khoái vì kinh nghiệm của mình. <Chim ưng có thể săn được cá nên nhìn xuyên qua nước được, ngay cả lúc nắng chiếu trên mặt nước chim ưng cũng nhìn xuyên qua mà bắt mồi được. Chính vì yếu điểm này mà điều hâu chỉ có thể bắt mồi là chuột và thỏ thôi.>

<Thỏ á?>

<Bắt được con gì thì ăn con đó. Miễn là không phải con thỏ Thumper trong truyện Bambi, hay Thỏ Peter hay Thỏ Easter[4] là được. Thỏ cũng là con mồi, giống hệt như chuột thôi.>

<Mình chỉ định nói là nghe nói thịt thỏ ngon hơn thịt chuột. Ý mình là con người cũng ăn hay chí ít là đã từng ăn thịt thỏ mà. Trong mấy bộ phim cao bồi thời xưa, chẳng phải người ta bắn thỏ và hầm nó với đậu sao?>

<Chí phải. Chính xác. Ăn thịt thỏ chẳng có gì sai trái cả.>

<Trừ phi, nó có tên là “Bugs”[5]. Í... mình thấy một phụ nữ trong phòng kia. Cánh cửa sổ thứ ba, tính từ ngoài vào.>

<Nhìn nữa đi Rachel, mình chịu thua.>

<Hay quá. Cổ đang biến đổi.>

<À. Ý bồ là chị ấy đang thay đồ, hổng phải là biến hình phải không?>

<Cổ đang biến hình bắt đầu từ việc thay cái quần tây và áo thun bằng một cái đầm. Cái đầm, ôi trời, lỗi thời 3 đến 4 năm rồi à nha.>

<Vậy biết đâu cô ta từ Châu Phi về thiệt, hả Rachel?>

<Mà cũng có khi cô ta ở ngay tại đây nhưng không phải là người chạy theo mốt. Mình nhìn thấy trong phòng cô ta có nhiều máy chụp hình lắm. Cô ta có thể là một nhiếp ảnh gia chẳng?>

<Năng hình như hạ xuống rồi, mình có thể nhìn được rồi, Rachel.>

<Bồ vẫn thường nhả nhặn như thế này mỗi khi bồ tò mò muốn dòm ngó như Peeping Tom sao[6]?>

<Mình không bao giờ là một anh chàng Peeping Tom,> tôi gay gắt. Rồi mềm giọng lại, tôi tiếp. <Mình không bao giờ sử dụng quyền lực siêu nhiên của mình vào ba cái chuyện xấu xa đó.>

Rachel cười. <Ừa, giờ thì nhìn được rồi đó.>

Tôi bay ra phía trước cửa sổ, giữ độ cao cần thiết để nhìn. Đó là một phụ nữ khoảng 25 hay 30 tuổi gì đó. Tóc đen, cột ngược phía sau. Người tầm thước, không cao, cũng không thấp. Hơi ốm. Nước da rám nắng.

<Nhìn cô ta có giống ai trong gia đình của bồ không?> Rachel hỏi.

<Không. Ý mình là, mình hổng biết. Theo như ông De Groot nói, mình có một người cha, mình thậm chí còn hổng biết mặt mũi ông ra sao, nên ai mà biết được liệu chị ấy có là người nhà của mình hay không nữa.>

<Tại mình tìm hiểu vụ này sao đây?>

Tôi không trả lời. Sự thật là, tôi thực sự không nghe thấy Rachel hỏi gì. Tôi đang đắm mình trong suy nghĩ riêng của bản thân, quan sát người phụ nữ không quen biết đó, người muốn chăm sóc cho tôi.

Vì lý do gì chứ? Tại sao lại có người muốn chăm sóc tôi? Chị ấy không biết tôi mà. Vậy thì tại sao nhỉ? Bởi cái gọi là sự gắn bó gia đình không rõ ràng sao? Rất có thể. Tôi đoán cũng có vài gia đình sống kiểu như thế. Bạn biết không, họ cảm thấy có quan hệ họ hàng với bất kỳ ai có

quan hệ huyết thống với họ, dù cái huyết thống đó xa lắc xa lơ. Nhưng gia đình tôi không thuộc loại này. Ấy là tôi nói về những người bà con tôi đã gặp.

Mẹ tôi đi mất tiêu và ba tôi thì qua đời khi tôi còn nhỏ xíu. Tôi chẳng nhớ chút gì về họ cả. Tôi có hình chụp, dĩ nhiên rồi, khi tôi còn là người. Nhưng giờ đây, mỗi khi tôi cố gắng nhớ về họ, tôi chịu không tài nào phân biệt được những ký ức của tôi là thực hay là do tôi dựng lên nữa.

Đôi lúc tôi cũng tự hỏi liệu rằng đó có phải là một ảo giác hay không; mà là tôi chưa hề có một người cha và một người mẹ; và rằng tôi chưa bao giờ là một con người.

Tôi là một sinh vật kì dị trong tự nhiên. Không, cũng chẳng phải vậy. Mẹ Tự nhiên và cái điều sai lầm nhất của bà cũng chẳng tạo ra tôi. Tôi là con quái vật do công nghệ tạo ra. Công nghệ của người ngoài hành tinh.

Tôi là một con chim với ý thức của một thằng bé loài người. Hay tôi là một thằng bé trong hình hài một con chim. Cũng thể thôi, người phụ nữ mà tôi đang nhìn xuyên qua tấm kính, người mà lúc này đang chỉnh kênh TV bằng cái điều khiển và dừng lại ở đài CNN, người phụ nữ đó không biết tôi.

Không biết tôi trước đây hay cả tôi thực sự bây giờ.

Ngạc nhiên chưa, hỡi bà chị họ Aria, đứa em nuôi của chị là một con điều hâu đuôi đỏ.

<Này, Tobias à, này, tụi mình tìm hiểu vụ này sao đây?> Rachel hỏi.

<Cái gì cơ? Ồ. Mình cho là tụi mình cứ đi theo chị ấy. Theo dõi. Quan sát. Nếu chị ta là kẻ Mượn xác thì ắt hẳn chị ta phải tới vùng Yeerk trong vòng ba ngày.>

<Mình đâu có thể theo sát cô ta hoài được.>

<Có thể mình không thể theo sát,> tôi thừa nhận. <Nhưng biết đâu nhiều đó cũng đủ để giúp tụi mình có thể phát hiện ra được điều gì đó thì sao. Nhìn kìa! chị ấy có điện thoại kìa.>

<Nom cô ta có vẻ bối rối. Giờ thì cô ta... phấn khích. Đó, cô ta đi kìa!>

Aria... nếu đó là Aria... đeo chiếc máy chụp hình lên vai, dừng lại trước một tấm gương toàn thân, sửa sang lại tóc tai và quần áo một cách kỹ lưỡng.

<Khỏi cần lo về bộ tóc của cô,> Rachel xiên xỏ, <mà hãy làm gì với bộ váy đó đi kìa.>

Tôi bật cười. Nhưng cùng lúc đó, có một thứ gì đó mà tôi vừa trông thấy khiến tôi bận tâm. Một thứ gì đó...

Nhưng rồi người phụ nữ ấy đã ra khỏi phòng, khuất khỏi tầm nhìn của tụi tôi.

<Tụi mình vòng ra ngõ trước khách sạn để đón đầu cô ta đi,> Rachel đề nghị.

<Ừa, hy vọng là chị ta không lái xe hay đón taxi.>

<Sao vậy?>

<Bộ bồ chưa bao giờ bay điên cuồng để rượt kịp một chiếc xe sao?>

CHƯƠNG 13

<Í, chị ta đón xe taxi đi rồi kìa,> tôi kêu lên khi thấy người gác cửa khách sạn vẫy một chiếc xe taxi.

<Đừng lo, đường đông lắm nên taxi cũng không chạy nhanh đâu. Thế nào mình cũng theo kịp hà,> Rachel nói.

<Đừng, mình không thể bay theo họ hoài được, không kịp đâu.> Tôi nói.

<Vậy có cách nào khác không đây?>

<Rachel nè, mình có một cách cho dù bồ sẽ cho đó là một kế hoạch điên khùng,> tôi nói. <Thấy chiếc xe cảnh sát ở dưới hông? Nó đang chạy cùng chiều với chiếc taxi của bà chị họ Aria đó. Thấy đèn đèn trên mũi của nó hông?>

Rachel phá lên cười. <Được đó, quả đúng là điên thiệt. Tới luôn đi!>

Tụi tôi bổ nhào từ trên cao xuống. Kế hoạch trong đầu tôi không hẳn là khôn ngoan. Nó nguy hiểm và sẽ khiến nhiều người đi trên đường ngoái cổ lại nhìn cho coi.

Nhưng kế hoạch này hoàn toàn khả thi.

Ngọn đèn đỏ trên mũi chiếc xe cảnh sát được gắn trên một thanh ngang đắp nổi. Có một cái đèn nữa ở đầu kia của thanh ngang, và hai cái khác gắn cách nhau chừng ba tấc ở giữa thanh.

Chiếc taxi đang xuôi về hướng Đông của đại lộ chính. Chiếc xe cảnh sát cũng vậy. Hai chiếc xe chỉ đi với tốc độ 20 dặm một giờ giữa các làn xe trong thành phố, nhưng điều hâu và đại bàng không thể cứ bay đường dài theo một đường thẳng cho được. Tụi tôi cần phải vòng lại, đón luồng khí nóng để bay lên. Thậm chí với tốc độ 20 dặm một giờ thôi, chiếc taxi cũng có thể bỏ bứt tụi tôi.

Tụi tôi sà xuống thấp, chuyển độ cao thành tốc độ.

Xuống, xuống nữa, tôi hơi nhích hơn về phía trước.

<Rachel, bay theo mình nha, nhưng nhớ coi chừng chuyển động của cánh của mình đó!>

Nhỏ bay sau tôi và tụi tôi vút nhanh từ độ cao khoảng tầng lầu thứ 20 gì đó xuống ngay phía trên đường xe chạy, thực hiện một đường trượt tuyệt đẹp mà bất kỳ một tay phi công lão luyện nào cũng phải thần phục hết.

<Giữ nguyên tốc độ nha!>

<Tụi mình đang bay nhanh hơn mấy chiếc xe, coi chừng tụi mình vượt quá đó nha.> Rachel rền rĩ.

<Bồ đang chỉ cho mình cách bay đấy à?>

<Không, thưa ngài!> Rachel gào lên theo cái kiểu khiến người khác phải choáng váng của nhỏ, cái kiểu xuất hiện bất cứ lúc nào mà nhỏ chỉ còn cách thảm hoạ có chút xiu hà. <Hah HAH!>

Xe cảnh sát đi theo chiều ngang. Tụi tôi sà xuống theo một đường chéo. Hai đường thẳng sẽ gặp nhau... ngay bây giờ!

<Dang cánh ra!> Tôi quạt cánh của mình về phía trước, triệt tiêu hẳn tốc độ, xòe căng móng, và... rồi! Chạm được thanh ngang rồi và bám chắc. Rachel bám được một chân, còn chân kia thì hụt. Nhỏ xấp cánh lại và gió đập mạnh vào người nhỏ, xô nhỏ ngã ngửa.

<Nghiêng người qua một chút!> Tôi ra lệnh <Mở cánh ra. Lướt gió đi, đừng có cười.>

Không hiểu sao, Rachel có thể nghe và hiểu được những lời nhát gừng của tôi. Nhỏ vung nốt cái chân kia bám vào thanh ngang. Nhỏ đẩy người ra phía trước, giữ nghiêng một góc.

Nhỏ dang rộng cặp cánh khổng lồ của nhỏ.

Tụi tôi an toàn trên mui xe cảnh sát rồi. Một chú điều hâu đuôi đỏ và một con đại bàng đầu bạc đang cười trên mui một chiếc xe cảnh sát, cánh mở rộng, mở hướng về phía trước, móng vuốt bầu chặt để chống lại áp lực.

<Giờ thì cảnh tượng tụi mình nom lạ lòng quá há!> Rachel cười lớn, giọng vẫn còn gấp gáp vì hiểm nguy vừa qua.

Mấy bác tài đằng sau, bên hông cứ mắt chữ O miệng chữ A chăm chăm nhìn tụi tôi. Có vài lần tôi thấy họ kịp tránh để khỏi tông vào nhau. Nhưng riêng mấy vị cảnh sát ngồi dưới chân tụi tôi thì vẫn lơ lơ không biết chi.

<Rồi sẽ có ai đó gào lên báo cho mấy vị cảnh sát biết tụi mình đang ở trên này cho coi,> tôi lo lắng.

<Không đâu,> Rachel trấn an tôi. <Không ai điên khùng mà đi thu hút sự chú ý của cảnh sát khi họ đang lái xe đâu. Tụi mình sẽ an toàn nhờ cái lương tâm bị dẫn dắt bởi tội lỗi của mọi người thôi.>

Chiếc xe cảnh sát cực kỳ kỳ quặc đó xuôi xuống đại lộ. Chiếc taxi chở chị họ tôi cách xe cảnh sát khoảng 3, 4 thân xe gì đó. Chúng tôi đi thêm hai dặm nữa với cùng tốc độ ban đầu. Rồi chúng tôi ra ngoài rìa thành phố. Những dãy nhà nhỏ hơn, cũ hơn hiện ra. Chúng tôi đang băng qua phi trường. Một chiếc 747 gầm rú trên đầu chúng tôi.

Và rồi...

<Aaaaaaah!>

Mấy ngọn đèn đỏ xoay tít quanh tụi tôi. Chiếc xe cảnh sát vọt chạy nhanh lên. Sức cản của gió tăng lên gấp đôi. Tụi tôi phải hết sức lăm mới bám chặt và giữ thăng bằng được. Kế đó còi xe cảnh sát hú lên.

Bình thường nghe còi hú của cảnh sát đã lớn, nhưng thử ngồi cạnh nó mà nghe với đôi tai thính của chim coi. Thiệt hết biết luôn. Cả hai tụi tôi đều choáng váng vì âm thanh của nó giống như là bốn động cơ của máy bay cùng khởi động một lúc vậy.

<Aaaaahhhh! Họ mới nhận một cú gọi!> Tôi kêu lên.

Chiếc xe cảnh sát băng lên. Chớp mắt, nó vượt qua chiếc taxi. Tội tôi bị cắt đứt khỏi cuộc theo dõi. Chiếc xe cảnh sát quẹo qua hướng khác, còn chiếc taxi vẫn thẳng một đường.

Diễn biến nhanh quá khiến tội tôi không kịp phản ứng, giờ thì chiếc xe cảnh sát đang chạy với tốc độ 50 hay 60 dặm một giờ. Chắc họ nhận được lệnh gì đó. Giờ thì đâu còn cách nào khác hơn là rúc đầu, bám chặt để không bị hất văng xuống đường. Bây giờ chúng tôi đang được đưa đi dọc theo phi trường. Một chiếc 737 đang khởi động máy, chuẩn bị bay lên nhưng ngay lúc đó một chiếc trực thăng xuất hiện.

Chiếc trực thăng bay lên từ sân bay, lao về cùng hướng với chiếc taxi, nó ở ngay bên góc trái của tội tôi.

<Mình có thêm một ý tưởng thiệt sự dở hơi nữa nè,> tôi nói.

<Chờ ơi,>

<Mình làm đây!> tôi hét lên.

<Mình thì thế nào đây?> Rachel kêu inh ỏi.

<Chuẩn bị phóng ra nè. Dùng đuôi để xoay hướng nghe, mở cánh ra rồi dùng đầu mà quẹo cua nha.>

<Chùng nào?>

<Ngay giờ nnnèèè...>

Tôi buông móng ra, thôi không bám vào thanh đèn nữa. Tôi xòe đuôi và vênh mấy cái lông đuôi lên. Do đó, hai cái cánh nhỏ của con điều hâu-tôi đây có tác dụng như bộ thẳng bằng đuôi của một cái tên lửa.

Và cũng thiệt là tuyệt, bởi vì tôi đúng là một trái hoả tiễn.

Tôi bốc xuyên qua không khí như một tên lửa làm bằng lông, bắt được vừa đủ lực nâng của không khí, chuyển hướng bằng cách chỉ cần dùng đầu nhích qua một chút...

Tôi bắn người lên phía bên dưới chiếc trực thăng, ngoặt người để điều chỉnh theo hướng bay của chiếc trực thăng, lộn một vòng, mở móng ra, và...

<Ồi chao!> Tôi bật nảy người khi móng vuốt của tôi chạm phải thanh giằng cái nạng đuôi dùng để hạ cánh của chiếc trực thăng.

Rachel ở ngay phía sau tôi. Nhỏ xoay người và mở móng, nhưng nhỏ đã không hề chuẩn bị đối phó với gió hút từ động cơ của chiếc trực thăng.

Trượt rồi!

Móng vuốt của Rachel trượt khỏi mục tiêu. Nhỏ không có ý định làm thêm một cú bắn người như thế nữa.

<Thôi, hện gập lại nha!> Tôi la lên với Rachel.

<Hồng lâu đâu,> Rachel cười. <Coi kìa, chiếc taxi ngừng chỗ kia kìa.>

Tôi đã thực hiện xong một cú bật người-không-thể-tin-được một cách hoàn hảo. Nhưng lại hoàn toàn chẳng được lợi lộc gì.

<Vẫn còn thú vị lắm,> Rachel nói. Rồi nhỏ cười dữ hơn khi tôi buông móng vuốt mình khỏi cái máy bay trực thăng sau một chiến thắng khó nhọc và ngượng ngùng thả người trôi về hướng bãi trống dơ hầy, nơi mà chiếc taxi đang thả chị Aria xuống.

CHƯƠNG 14

Phải mất một lúc sau tôi mới nhận ra là tôi đang nhìn thấy thứ gì. Nhìn từ trên xuống, đó là một toà nhà hư hỏng, xấu xí. Nhưng sự thực là, hầu hết các toà cao ốc, nếu nhìn từ trên xuống, đều khá là xấu, chỉ nhìn thấy toàn là mái và máy điều hoà không khí mà thôi.

Toà nhà này chỉ có một tầng lầu thôi nhưng mặt tiền thì có cấu trúc khiến cho người ta khi bước vào tầng trệt, thoát nhìn tưởng nó có vẻ bề thế. Phía trước nó là một bãi đậu xe không sạch sẽ gì, chỉ có vài chiếc xe thôi. Đằng sau nó là một cái vịnh nước nhỏ, nước xanh lè thấy sợ. Cái vịnh này được tạo ra từ một rào chắn bằng gỗ ọp ẹp. Có hai con cá sấu đang nằm phơi nắng trên hai bờ vịnh tí nị toàn là bùn nhão.

Phía trái của toà nhà là nơi bán nước, còn bên phải là một sân gôn nhỏ. Ở đó có mô hình một chiếc tàu hải tặc.

<Đây là một vườn thú tư nhân nghèo nàn nằm dọc xa lộ,> Rachel nói, rồi nhỏ hạ thấp xuống, đọc cho tôi nghe. <Nó có tên là 'Vườn Safari và sân Gôn Putt-Putt của Frank'.>

<Nghe cũng hay đó chứ,> tôi nói.

<May mà Cassie không có mặt ở đây. Nhỏ chúa ghét những thứ này. Ý mình là nhỏ sẽ kêu tụi mình xông pha vào rồi phá sập, giải thoát hết mấy con thú cho mà coi.>

<Có thể đó là lý do tại sao mà Aria ở đây,> tôi đoán. <Chị ấy là một nhiếp ảnh gia chuyên chụp ảnh thiên nhiên mà lị. Chị ấy cũng phải hồng ư gì những nơi như thế này.>

<Cũng có thể,> Rachel nói giọng hoài nghi.

Tôi cua lại và bay vòng thấp xuống, kiểm tra hết một dọc các bảng quảng cáo gắn trên đường xe qua. Trong số đó, có một tấm được gắn mấy dòng bằng chữ nhựa cỡ bự. Tấm bảng ghi: "Mới nhất! Sinh vật Kỳ dị Lùn Khiếp đảm, Máy chém biết đi."

<Ôi trời ơi. Tụi mình gặp rắc rối rồi,> tôi nói.

<Có liên quan gì đến vụ bồ cớ đâm thủng cái trực thăng trên không không đó?> Rachel toét miệng cười, hỏi. <Mà này, mình nói thiệt nha, điều đó có thể là không cần thiết, nhưng TUYỆT HẾT BIẾT luôn!>

<“Máy chém biết đi,”> tôi nói, nhớ về bảng hiệu. <“Sinh vật Kỳ dị Lùn Khiếp đảm.”>

<Cái gì là máy chém biết đi cơ?> Rachel thắc mắc.

<Mình cũng hổng chắc nữa, nhưng mình có linh cảm xấu lắm, chắc là tụi mình phải vô trong nhà đó để coi chuyện gì mới được.>

<Được thôi, tụi mình có thể hoàn hình người và bước vào, nếu như tụi mình có tiền mua vé.>

Biến hình người? Thôi đi, tôi không thích chút nào. Nếu phải biến thành người, tôi thà không vào trông, cứ mặc xác con quái vật đó còn hơn.

<Vé phải đến 2 tỉ[7] một người đó nha,> tôi làm bộ kiếm cách gây khó.

<Mình học được cách hô biến một cái thẻ tín dụng rồi.>

<Tụi mình lúc nào cũng có thể lên vào trong lối gián mà,> tôi nói. <Mình ngờ rằng, một cặp gián ở đây nghe chừng cũng bị để ý à nha. Hay biến thành một cặp ruồi đi vậy.>

<Ui trời, mình ghét cay ghét đắng làm côn trùng, bồ biết đấy ->

<Ồ ồ. Mình cảm thấy có một ý tưởng của Rachel đang tới kìa.>

<Ôi, làm ơn đi mà, sau cái ý tưởng cưỡi xe cảnh sát, rồi làm tên lửa vọt lên bám càng trực thăng, bồ định không tôn trọng ý kiến của mình à?>

<Rồi, rồi, quý cô quyết định đi.>

<Mình vừa để ý thấy chỉ có một ông già gác cổng trước. Và mình dám nói với bồ rằng, mình cho rằng tóc của ông hổng phải là thiệt hết đâu.>

<Cái gì cơ?>

<Bồ bay đến chỗ mô hình tàu hải tặc Putt-Putt đi, tụi mình sẽ biến hình người trong đó. Làm trước đi, mình tới liền.>

Nói xong, Rachel bay một vòng, đảo qua người đàn ông gác cửa rồi bỏ nhào xuống. Nhân vật tội nghiệp này đang lơ đãng ngồi trước cửa ra vào của Vườn thú. Rồi Rachel nhào xuống, chụp ngay mái tóc của ông ta, nhấc lên.

“Ê... con chim kia, tóc của tao mà...”

Con đại bàng đầu bạc bự con bay chậm và thấp mang theo một thứ nom giống như một con chuột xạ chết, nhưng thực ra, đó là mảng tóc giả để che chỗ đầu hói của ông lão gác cổng. Ông đuổi theo nhỏ. Tôi mặc cười quá nhưng không còn thời gian theo dõi nữa mà sà xuống chỗ mô hình tàu hải tặc và biến hình. Chớp mắt sau đó, Rachel chui vô và vừa biến hình, vừa cười ngặt nghẽo.

<Rồi bồ làm gì với bộ tóc giả của con người tội nghiệp đó vậy?>

<Thiệt cười chết luôn, bồ nghĩ sao khi thấy một con cá sấu có tóc?>

Tụi tụi hoàn hình người bên trong con tàu giả. Nội thất của nó búi bẫm, mạng nhện giăng chi chít. Tụi tụi phải vịn vẹo người chui qua một cánh cửa bé tí hìn để ra khỏi mô hình. Chẳng còn ai để hỏi vé tụi tụi hết. Và tụi tụi hùng dũng tiến vào trong cửa của Vườn thú Safari.

CHƯƠNG 15

Bên trong ngôi nhà đúng như tụi tụi dự đoán. Một nơi rất buồn. Những con thú khổ sở, buồn chán ở trong những cái lồng rộng bằng một phần mười kích cỡ mà đáng lẽ chúng phải được hưởng. Ánh sáng mờ mờ trong nhà bị những bức tường treo rèm đen nuốt chửng.

Một con cáo ghẻ lở bồn chồn đi tới đi lui. Một cặp linh miêu ngủ, nằm co quắp trong một cái lồng nhỏ xíu chỉ đủ rộng cho một con mèo nhà. Có một con chim lợn già nua, một con hươu mới lớn, một cặp cừu. Có một con ngựa nhỏ Shetland ở trong một vòng quay, yên đã được buộc trên lưng, những vết lở loét do cái yên chà vào lưng nhìn rõ mồn một. Một tấm bảng đặt ở đó ghi: “Cưỡi một vòng, 2 đồng 50 xu”.

Một con gấu cái con màu đen, nhỏ, ở bên trong một cái lồng thấp tè, đến nỗi nó không thể đứng thẳng được người lên nữa.

Rachel nghiêng người thì thầm vào tai tụi tụi. “Mình định nói với bồ là hông nên kể cho Cassie về nơi này, nhưng bồ biết sao hông? Cứ kể cho nhỏ nghe đi. Nhỏ sẽ kéo Jake theo cùng phá tanh banh nơi này. Chuyện gì sẽ xảy ra với mọi người ở đây ư? Ý mình là mình hông phải là cô nàng yêu-cây-cối-không-ăn-thịt-ủng-hộ-quyền-thú-vật, nhưng coi nè, ở đây thì tệ quá. Quá tệ. Họ muốn đối xử với gấu như thế kia sao. Để mình quay lại đây giới thiệu cho những thứ rác rưởi này biết thế nào là một con gấu thực thụ. Hãy xem nếu thằng cha Frank kia có nhốt được con gấu mình vào trong một cái lồng nhỏ xíu không, có mà mình sẽ nhốt chả vào trống thì có.”

Tụi tụi mỉm cười bằng chính cặp môi người của mình. Tụi tụi biết, Rachel không hề phóng đại đâu. Nếu Jake không ngăn nhỏ lại, cha “Frank” của Vườn thú Frank thế nào cũng được một con gấu xám bự bành ki cao chừng hơn hai mét, ục ịch, cực kỳ khó chịu tới viếng thăm cho mà coi.

Lúc đó, tụi tụi đi vòng qua một góc tối, chui vào trong một căn phòng nhỏ bên cạnh. Aria đứng đó cùng với một người đàn ông. Tụi tụi nhanh chóng quay lưng lại phía họ. Nhưng không nhanh đến độ mà không kịp nhìn thấy trong căn phòng nhỏ đó có chứa cái thứ gì.

Ở đó, trong một cái lồng cao với hai cái đèn pha rọi từ hai bên vào, là một thằng nhóc Hork-Bajir.

Nó cao chưa tới 1 mét, trên thực tế đó là chiều cao của một đứa trẻ mới sinh theo chuẩn của người Hork-Bajir. Những lưỡi dao trên người nó cực nhọn, giống như răng của một đứa trẻ loài người vậy, nhưng nhỏ và hông cứng hay nguy hiểm như lưỡi dao của một người Hork-Bajir trưởng thành.

Đuôi của nó mới nhú, mập và ngắn cùn. Những lưỡi dao trước đầu nó mới chỉ là khối u lên mà thôi. Hai cánh tay đầy vuốt của nó bị trói quanh những thanh giồng của cái lồng. Nó đang nhìn chăm chăm Aria bằng ánh mắt thảm hại, cầu khẩn.

“Oa...” Rachel kêu nhỏ nhỏ.

“Ừa.”

Tụi tôi lùì lại khuất khỏi tầm mắt của Aria và người đàn ông đó.

“Nè, thưa tiểu thư. Tôi không định chặt chém gì ở đây đâu. Nhưng nếu cô muốn chụp hình thì phải trả thêm tiền đó nha.”

“Nhưng, thưa ngài Halowell...”

“Cứ gọi tôi là Frank cũng được.”

“Vâng, thưa ông Frank, tôi là một nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp chuyên chụp hình đời sống thiên nhiên. Tôi sẽ vui lòng gửi cho ngài vài tấm hình thay vì phải trả tiền.”

Người đàn ông chế giễu. “Nếu tôi mà cần một tấm hình của sinh vật kỳ dị này á, tôi sẽ chụp bằng máy Polaroid[8]. Úi chà chà. Cái con quái vật nhỏ này sẽ đem lại cho tôi một khoản tiền mặt kha khá đây. Tôi đã liên hệ với một toà soạn báo. Họ đang cử người tới đây rồi. Nghe tôi tả, gã ấy bảo đây là một sinh vật kỳ dị đáng đồng tiền bát gạo, gã sẽ trả cho tôi hàng ngàn đó.”

Aria ngáp ngừng. “Và gã đó sẽ... phổ biến... những tấm hình chụp này rộng rãi ư? Công bố trên báo chí ư?”

Người đàn ông nhìn chị Aria như thể chị ấy kỳ quặc lắm. “Nào, thế gã còn có thể làm được gì khác nữa cơ chứ? Cái cô này hỏi đến là lạ.”

Aria gật gù như đang suy nghĩ gì đó lung lăm, rồi nhìn sang chú nhóc Hork-Bajir và tự nói một mình. “À, dĩ nhiên rồi.” Chị ấy nhìn lại thằng nhóc Hork-Bajir một lần nữa và nhắc lại. “À, dĩ nhiên rồi.”

“Thế cho tôi hỏi cô một câu nha, thưa tiểu thư, từ khi cô chọn nghề nhiếp ảnh cho tới bây giờ, cô đã thấy vật nào như vậy chưa? Nó là cái giống gì vậy?”

“Ông cũng không biết sao?”

Frank lắc đầu. “Một thằng cha lái xe đến đây mang theo con quái này ngo ngoáy ở thùng sau xe tải mui trần của hắn. Hắn nói hắn thấy vật này đang lang thang bên cạnh đường cao tốc. Hắn hỏi tôi trả cho hắn được bao nhiêu. Tôi cho hắn 50 đồng đây.”

“Lời quá rồi đó ông chủ”, Aria nói “Tôi tin giá trị của nó còn lớn hơn số đó nhiều.”

“Thế nó là cái giống gì mới được cơ chứ, tôi rất muốn biết đấy.”

Aria nhún vai. “Tôi cũng không biết. Tôi chưa từng thấy bất cứ một sinh vật nào giống như thế này cả. Nhưng, ông biết không, ông không nên gọi nó là ‘Sinh vật Kỳ dị’”

“Không đúng về mặt chính trị hử?” Frank nói ra điều hiểu biết.

“Không phải điều đó,” Aria nói. “Nó chỉ là cái thứ chả giống thứ gì mà tôi đã từng nhìn thấy, cũng chả giống loài thú nào mà tôi từng biết đến nữa.” Chị ấy mỉm cười. “Ông cứ giới thiệu nó như là một người ngoài vũ trụ thì chẳng ai có thể bàn cãi gì được cả.”

“Người vũ trụ, hử?” Frank gật gù, có vẻ khoái trá “Ờ, ý này hay nha. Có khối kẻ điên điên

khùng khùng tin vào ba cái đĩa bay, người vũ trụ tầm bậy tầm bạ.”

“Phải đó. Và trong khi ông thay đổi biển quảng cáo, có lẽ ông cũng nên thể hiện một chút tính nhân đạo đối với mấy con thú này đi. Chúng cần những cái lồng lớn hơn, nhiều ánh sáng hơn, nhiều không khí thoáng đãng hơn. Ấy là mức tối thiểu đấy nhé.”

“Tôi sẽ lưu tâm đến chuyện này,” Frank nói với cái vẻ xạo nhất trên đời, mà bạn chỉ cần nhìn là biết lão ta sẽ không bao giờ bỏ tiền làm thêm một thứ gì khác hết.

Aria quay người và bước đi, lướt qua chỗ Rachel và tôi đứng. Tôi quay đầu đi hướng khác để cho chị ấy không thể nhận ra tôi trong lần gặp mặt sau này.

Tụi tôi bám theo Aria ở một khoảng cách an toàn, cố ra vẻ là đang ngắm nghía mấy con thú bị nhốt trong chuồng. Aria bước ra ngoài bầu trời sáng sủa và nhìn quanh như đang chờ đợi một thứ gì đó.

Chút xíu sau, một chiếc Limousine màu đen trờ tới chỗ bãi đậu xe bên thủ phía trước nhà, bụi đường phát lên từ 4 bánh của nó.

Chiếc xe ngừng lại, cửa trước mở ra và một tài xế nhảy xuống mở cửa sau cho Aria. Tôi đứng nhìn theo kính đáo bằng cặp mắt yếu ớt của loài người. Trong giây phút của xe còn đang mở, tôi có thể nhìn thấy chị ấy thật là rõ ràng bằng thị lực của mắt người.

Aria đưa mắt nhìn về phía tụi tôi, nhưng không thể nhìn thấy tụi tôi vì chị ấy ở ngoài sáng, còn tụi tôi thì lại đứng trong bóng tối.

Aria ngó chăm chú bảng hiệu của Vườn thú Frank, thoáng mỉm cười. Tất cả chỉ có thế, không gì hơn.

“Chị là ai hả Aria?” tôi thì thầm.

Người tài xế đóng cửa và rời bánh.

CHƯƠNG 16

Cuộc bàn cãi chiều hôm đó trong nhóm Animorphs tụi tôi ở kho thóc nhà Cassie cũng căng lắm. Mọi người đều có những ý kiến khác nhau về vụ thằng nhóc Hork-Bajir đó.

“Tụi mình xông vào trong đó và giải cứu cho thằng nhóc đó thôi,” Jake nói.

“Đó có thể là một cái bẫy để dụ tụi mình không chừng,” Marco nói, vẻ đoan chắc. “Cái bà Aria đó có thể là một tên Cho-Mượn-Xác. Mọi thứ có thể là đang giăng ra, chỉ chờ tụi mình lọt vô mà thôi”.

Tôi định cho ý kiến về chuyện nếu là một tên Cho-Mượn-Xác thì việc gì phải quan tâm đến điều kiện sống của những con thú tại cái vườn thú ghê tởm ấy cơ chứ. Nhưng rồi cuộc tôi ngưng lại. Tôi cho là tôi bắt đầu nói càng ngày càng ít dần. Đôi khi tất cả những giao tiếp bằng lời giữa con người với con người dường như là không cần thiết nữa, hành động mới là chính.

Jake gật đầu. “Dĩ nhiên tụi mình phải hành động theo hướng dự kiến đó là một cái bẫy luôn. Chúng ta sẽ chia làm 2 nhóm. Nhóm A đi vào, còn nhóm B chờ tiếp ứng.”

Marco cười điệu với Rachel. “Nó cứ làm như mình là Tướng George Smith í.[9]”

Jake cười và đắm vào vai của Marco.

Thế rồi, tiếp theo đó diễn ra một trong những phần đòi kỳ lạ của các thành viên hội Animorphs: Jake, Rachel, Cassie và Marco cùng ngồi xuống đồng cỏ khô trong nhà kho của Cassie, mở ba lô, lôi sách vở ra.

Bài tập về nhà. Tôi nghĩ rằng khi ta là một con người hoàn chỉnh, lại là một đứa con nít nữa chứ, thì chẳng thể trốn tránh được bài tập về nhà.

Đó là một trong những cảnh trái nghịch nhất trong đời một Animorph: Họ đang làm những chuyện kinh khủng nhất để cứu Trái Đất này nhưng cũng hãi hùng khi nghĩ đến điểm số cuối tháng khi trình cho bố mẹ mình.

Ax thì rảnh rang và ngồi liếc vào cuốn sách giáo khoa của từng người. Khi nhìn qua vai Cassie, Ax liếc qua trang bài tập về trọng lượng, chợt anh chàng thì thào. “Ừa, gì kì vậy, mấy bài tập này không có định nghĩa chính xác về trọng lượng chút nào”.

Tôi vẫn đậu trên xà ngang làm nhiệm vụ quan sát cho cả nhóm, vừa liếc vào bài tập của Jake. Thỉnh thoảng tôi cũng bay ra công viên hay bãi biển nơi mà mọi người hay ra đó đọc sách báo ngoài trời. Tôi kiếm và bắt lấy một luồng gió nhẹ đều đặn, nổi lên phềnh ở độ cao mười lăm hay mười tám mét gì đó và ghé mắt đọc ké những trang sách báo để mở. Nhờ vậy mà tôi cũng còn một chút “liên lạc” với thế giới văn chương loài người qua các trang sách của John Grisham, Stephen King và Nora Robert. Có điều, tôi không đọc được hết cả cuốn, nhưng cũng được vài trang, hoặc may mắn hơn thì được trọn cả một chương sách.

Giờ thì tôi đang đọc sách qua vai Jake. Và khi đọc chán rồi, tôi lại vỗ cánh bay qua ngó trộm sách của Rachel.

Rồi, cuối cùng, đã tới giờ lên đường.

<Nếu như bạn thật sự quan tâm đến khoa học trọng lượng thì tôi muốn nói rằng luật chuyển động được áp dụng có liên quan đến hai thứ mà người Andalite gọi chung là Tầng lực thứ 7...> Ax nói, có vẻ khó chịu vì quan điểm trong sách giáo khoa không giống với những gì mà anh đã biết.

Cassie cười và đặt một tay lên cánh tay Ax “Nè, Ax à, khó mà kiếm được bất cứ ai quanh đây có cùng trình độ với bồ để mà tranh luận mấy chuyện này lắm.”

Ax có vẻ bối rối “Ờ...thì, tôi chỉ thấy nó không chính xác...”

“Thôi nào, mọi người đã “dàn xếp ổn thỏa” với ba mẹ ở nhà chưa?” Jake hỏi.

“Ai nấy đều hoàn hảo trong việc nói... dối hết rồi. Giờ thì người nào cũng đã nói với bố mẹ

mình là đang ở nhà của ai đó trong nhóm mình. Như thường lệ.” Cassie nói, lắc đầu về ân hận.

“Chuyện này mình sợ sẽ mất thời gian nhiều đó nha,” Rachel nhắc.

Mọi người cùng biến hình thành chim và bay về hướng Vườn thú Frank. Bảng quảng cáo đã thay đổi. Giờ nó rao rằng Vườn thú hiện đang sở hữu một người vũ trụ thực sự lần đầu tiên xuất hiện ở Trái Đất. Nội dung quảng cáo này có vẻ có hiệu quả. Bãi đậu xe kín đặc xe của khách tới coi.

Tôi ở nhóm A, đi cùng với Rachel. Hai đứa tụi tôi đã quá quen thuộc với chốn này rồi. Cùng nhóm với tụi tôi còn có cả Jake nữa. Cassie, Ax và Marco ở nhóm tiếp viện, sẵn sàng xông vào khi có biến cố.

Tụi tôi đáp xuống, hoàn hình ở kế bên cái hồ nhỏ của mấy con cá sấu. Trời tối nhưng chưa tối hẳn. Một vài tia sáng còn sót lại của ánh mặt trời đang lặn phía chân trời vẫn còn le lói ở đằng tây. Mặt trăng chưa lộ dạng, nhưng trời thì đầy sao.

Jake và Rachel hoàn hình. Tôi chờ. Tôi tính biến hình thành một dạng sinh vật mà tôi mới sử dụng có một lần: người Hork-Bajir.

Thông thường, chả bao giờ tôi dùng lối hình biến Hork-Bajir. Hork-Bajir là một loài nhạy cảm. Tụi tôi có quy định rằng không biến hình thành người hay bất cứ một loài nào khác tự do và nhạy cảm. Rút cục, tụi tôi đâu phải là bọn Yeerk. Tụi tôi không thể cứ đi vòng vòng thu nạp và sử dụng ADN của những con người tự do một cách vô tội vạ cho được.

Nhưng đây là một trường hợp đặc biệt. Tụi tôi cần Bek, một thằng nhóc Hork-Bajir, tự nguyện đi theo tụi tôi. Và tôi cho rằng mẫu ADN mà tôi lấy của Ket Halpak sẽ có tác dụng, giúp nó nhanh chóng nhận ra người quen và sẵn lòng nghe lời.

“Xong rồi đó,” Jake thầm thì. “Nhắc lại lần nữa nha. Mình vẫn giữ hình người và sẽ chạy đến chỗ cầu dao chính để ngắt điện. Như vậy tụi mình sẽ tận dụng được bóng tối. Rachel biến hình và ngay khi có sức mạnh, nhả sẽ đi vào và phá tung bức tường mặt sau. Tobias, bồ đợi ở đây trong bóng tối cho tới khi Rachel hô “Tới!” nha. Rồi bồ nhào vô trong, túm lấy thằng nhóc rồi chạy trở ra. Từ đó về sau, Cassie đã sẵn sàng chăm sóc nó rồi. Tụi mình mang thằng nhóc chạy tới con đường phía sau cách chừng 400 mét hướng về phía cánh đồng bắp, hai bồ rõ cả chưa?”

Rachel nháy mắt với tôi. “Nè, Marco nói đúng đó. Ảnh có vẻ giống tướng Patton quá đi mất.”

“Ui trời, im đi,” Jake nói bằng cái giọng-tốt-bụng-bấm-sinh-của-mình.

Nói xong, Jake bước ra, thận trọng quan sát rồi len ra ngoài hàng rào của hồ cá sấu.

“Ủa quên, anh Jake nói mình phá một tường hay nhiều tường ta?” Rachel hỏi, với bộ mặt ngây thơ giả tạo thấy rõ.

<Bồ biết quá rõ rằng Jake chỉ muốn bồ giúp tụi này chui vô trong toà nhà này thôi mà. Cậu ấy không có ý nói bồ san phẳng chỗ này chỉ vì Frank là một thằng cha luồn lọt và đối xử tàn tệ với thú vật đâu à nha,> tôi nói, giọng nghiêm khắc. <Mặt khác, trời thì tối. Bồ có thể bị rối trí...>

Rachel cười theo đúng cái kiểu cười điên dại, kiểu cười sẵn-sàng-cho-một-trận chiến của nhỏ. “Ừ há, rất có thể mình rối trí thật.”

Rachel bắt đầu biến hình thành voi. Lúc trước, tôi có nói rằng quan sát Rachel biến hình

thành đại bàng thiết là tuyệt, nhớ không nào? Nhưng lúc này, quan sát nhỏ biến thành voi thì chả tuyệt gì cả. Hồng có chút xiu nào gọi là hấp dẫn hết.

Một là, cái cách mà nhỏ phình ra ấy. Những tảng thịt đột nhiên phồng ra từ đùi, từ bụng, và cả từ đầu của nhỏ. Thật chẳng thích thú gì khi chứng kiến một tảng thịt với kích thước của một cái tử lại phình ra từ đầu của một ai đó.

Nhỏ cứ hết nở ra rồi phồng lên, rồi lại vãn vẹo biến nhỏ từ một cô bé có kích thước bình thường trở thành một con quái vật kì dị bự khiếp xù. Đôi chân nhỏ biến đổi thành hai cái cột trụ bành ki. Và đôi tay cũng thế. Bàn chân voi của nhỏ lún xuống nền đất ẩm.

Nhỏ vẫn cứ toe toét cười với tôi trong khi hàm răng có vẻ như đang nhú ra, chồi lên và mọc thẳng như đâm vào mặt tôi. Phần nhọn của chúng cong lên: một cặp ngà. Cái mũi của nhỏ bắt đầu thông xuống như thể đang chạy, rồi nó cứ như chảy nhão ra, và bắt đầu trở nên dày cui, sậm màu hơn và dài ra. Và dĩ nhiên là đôi tai với kích thước của một cái mền lớn cũng đã hình thành. Bộ phận-người biến đổi cuối cùng của Rachel là mái tóc của nhỏ. Trong vài giây, nhỏ trông y như một con voi đội bộ tóc vàng giả.

Cùng lúc đó, tôi cũng đã bắt đầu biến hình.

Biến hình thành bất cứ con gì thì cũng đều lạ lẫm cả. Ý tôi là, cho dù bạn có biến thành con gì đi nữa thì đó cũng là một cơn ác mộng. Cứ thử hình dung đến việc quan sát da thịt của bạn bị méo mó, tan chảy và teo đi, quéo lại hay phình ra xem; hay thử hình dung đến việc bạn nghe thấy nội tạng của chính bạn loăng ra và sôi ùng ục. Hay thử nghĩ xem bạn có những bộ phận cơ thể mà bạn chưa từng có bao giờ và một bộ não không biết sử dụng chúng như thế nào.

Hoá thú luôn là một màn trình diễn kì dị. Nhưng nó có phẩm chất đặc biệt là có thể hoá thành những con vật không sống trên mặt đất. Theo như Ax nói, ADN là một thứ rất phổ biến trong thiên hà. Cặp chuỗi nguyên tử hình xoắn ốc đó hình thành nên sơ đồ của toàn bộ sự sống trên Trái Đất và hầu hết hình thái của sự sống ở những nơi khác.

Nhưng ngoài cái chuỗi ADN đó ra, thì cũng chẳng có nhiều sự giống nhau giữa người ngoài vũ trụ và loài người. Hoá ra đời thực chẳng phải là trò chơi Star Trek. Người vũ trụ không cứ phải là con người mang một đôi tai ngộ nghĩnh, không có lỗ mũi và bận đồ hoá trang.

Chẳng có một thứ nào trên người Hork-Bajir có chút mảy may giống với con người. Điều kỳ cục là lại có điểm tương đồng giữa điều hâu và người Hork-Bajir. Bộ móng chân là giống nhau nhất. Cái miệng hình mỏ chim cũng tương tự. Và,... ồ, đó là những điểm tương đồng mà tôi định nói đó.

Hork-Bajir rất bự con, cao hơn hai mét một lạng. Những lóng xương điều hâu của tôi thì rỗng và nhẹ hều. Còn xương của Hork-Bajir thì đặc và nặng như thép. Trong cơ thể điều hâu tôi chứa một hệ tiêu hoá để xử lý thịt sống, một công việc rất đơn giản. Còn trong cơ thể họ, lại là một hệ tiêu hoá cực kỳ phức tạp có thể tiêu hoá được cả vỏ cây.

Và trong khi bản thân tôi có những vũ khí do tự nhiên ban tặng - Mỏ và Móng vuốt - thì bản thân người Hork-Bajir lại chính là một vũ khí tự nhiên. Những chiếc móng vuốt giúp họ leo lên những cái cây cao chọc trời ở thế giới của họ. Những lưỡi dao ở cổ tay, khuỷu tay và trán dùng để tước vỏ cây ấy, tất cả đều có thể dùng làm vũ khí. Nhưng người Hork-Bakir không bao giờ sử dụng chúng như vũ khí cho đến khi bọn Yeerk và người Andalite mang cuộc chiến giữa hai loài đến thế giới của người Hork-Bajir.

Tôi cứ lớn dần. Lớn dần cho đến lúc tôi hầu như có thể nhìn thẳng vào mắt Rachel.

Móng vuốt của tôi trở thành bàn chân Khủng long Bao chúa. Miệng tôi mọc răng, những chiếc răng sắc nhọn để cắt vỏ cây và những chiếc răng hàm hình răng cưa để nghiền nát chúng. Cánh của tôi rụng hết lông và cứ dài ra, dài ra. Hai bàn tay tôi mọc ra từ nơi từng là xương “ngón tay” của tôi. Bắp thịt bao phủ đầy cơ thể tôi. Và từ những cơ bắp đó, những khối u - để của lưỡi dao. Sức lực trào dâng trong từng cơ bắp của tôi.

<Nè, tụi mình làm một cặp đẹp đôi lắm, hay mình làm một bài valse đi nha>, Rachel đùa.

Ngay lúc đó, tôi nghe thấy những tiếng ồn ào. Tiếng động cơ xe hơi, tiếng thắng xe nghiền ken két. Rồi tiếng rập mạnh cửa xe. Đủ thứ hết. Tôi nhìn ra bãi đậu xe, nhưng tôi không còn nhìn thấy gì hết. Đúng lúc đó, ánh sáng toàn bộ khu Vườn thú tắt phụt.

<Tới giờ diễn của tụi mình rồi,> Rachel nói.

Tôi nghe được sự liều lĩnh của nhỏ trong cái cách nói mà cười cười, đáng sợ đó.

CHƯƠNG 17

Ngay khi đèn tắt, tôi và Rachel bung ra ngoài liền. Khổ nỗi là cả voi và người Hork-Bajir đều là thứ dở ẹt trong chuyện nhìn xuyên bóng đêm. Nhưng khó là khó cho tôi, còn với Rachel thì là chuyện nhỏ. Cái thân bồ tượng của Rachel hiện giờ hề gặp gì cản đường là cứ càn tới thôi. Vô phước cho thứ nào nằm trên đường đi.

Hhhhhheeerrrrr...! Rachel rống lên và bút văng luôn hàng rào của hồ cá sấu, chạy băng vào. Nhỏ chạy nhanh thấy sợ. Tôi cũng không hiểu một con voi lớn như vậy có thể chạy nhanh quá mức vậy. Tôi chạy theo, đồng thời nghe tiếng kêu láo nháo phía trong nhà.

“Ê, mở điện lên đi chứ!”

“Trả tiền lại đi!”

Chúng tôi chạy ù đến vách tường ngăn. Rachel rất cẩn thận dừng lại, chậm chạp đẩy đầu vào vách. Nhỏ mới chỉ nhích chút xíu thôi mà đã nghe răng rắc.

<Hi hi...chỉ là gỗ thôi,> Rachel cười. <Cái con heo mọi này không biết rằng lẽ ra hẳn phải xây tường bằng gạch sao? Ra đây đi nào! Ra đây đi nào, hỡi con heo mọi kia! Hay là để ta thổi bay, để ta nghiền nát cái đồng rác rưởi này giống như một bao diêm nha!>

Nhỏ nhổng lưng lên rồi lao nguyên cả tấm thân bồ tượng về phía trước.

RẦM! RỆT!

<Cái đó sẽ khiến mọi người lùi lại,> nhỏ nói. <Giờ thì tụi mình nhào vô nào.>

Rachel-voi lùi lại ba bước để lấy đà, rồi húc thẳng vào bức tường gỗ bọc bên ngoài.

RẦM! Rắacc! UỖNH! Bức tường đổ ầm xuống cái một.

Trong bóng tối, tiếng đám đông trở nên hoảng loạn. “Chạy đi, chạy đi, trời ơi...”

Rachel hào hứng bước huỳnh huych qua những thanh xà bị gãy vụn và những mảnh gỗ dòn vỡ tan, rống lên như điên, quăng cái vòi bực chẳng của mình tới lui và nói chung là, nhỏ phá tanh bành cái đám lộn xộn này theo đúng cái cách mà nhỏ muốn làm.

<Mọi người chạy ra ngoài nhanh lên!> Nhỏ ra lệnh bằng giọng truyền trên diện rộng. <Voi bị đại đây! Voi bị mất kiểm soát đây! Dumbo-Zilla đây!>

Hoảng sợ tột cùng, chẳng ai nhận ra rằng họ không thực sự “nghe thấy” bất cứ ai đang hét những lời cảnh báo đó.

Tôi rón rén đi liền ngay theo sau Rachel. Nhỏ cứ bận dùng vòi hất hết bức tường này văng ra rồi đến bức tường khác. Không có gì có thể cản được bước của nhỏ.

Tôi nhanh chóng tìm thấy thằng nhóc Hork-Bajir trong một cái chuồng. Nhưng lúc này tôi không ở một mình với nó. Phía bên kia của cái chuồng có 3 người đang đứng. Hai tên đang cầm súng ngắn. Còn tên thứ ba thì cầm trên tay một thứ vũ khí mà tôi rành quá mức: Súng tia Nghiệt của bọn Yeerk.

Cả ba tên Cho-Muon-Xác nhìn sững tôi. Không phải theo cái kiểu mà một con người thực sự phản ứng khi thình lình gặp một người Hork-Bajir, mà theo kiểu của những người đã quá quen thuộc với hình dáng Hork-Bajir phản ứng khi thấy một kẻ như thế ở nơi mà chúng không hề mong đợi. Bọn chúng không xác định được tôi có là người của bọn chúng hay không. Cả ba tên đều do dự khi nhìn tôi.

<Rachel à...> Tôi gọi.

<Gì vậy? Xin lỗi nha. Mình chưa quay đầu lại được vì đang hất một vách tường ra, và chà nó nát dưới chân mình nè.>

<Chuẩn bị báo cho Jake là vừa, tội mình có bạn đón tiếp nè.>

“Mày là ai?” Một trong ba tên Cho-Muon-Xác cất tiếng hỏi tôi “Visser Ba không hề nói với tội tao là... Ừa... Nó là một trong những tên Hork-Bajir phản bội chạy thoát được đó”.

Thằng nhóc Bek nhìn tôi với vẻ cầu khẩn. Những tên Cho-Muon-Xác đồng loạt chĩa súng vào tôi. Rồi một trong bọn chúng giờ đồng hồ lên miệng, hét vào đó. Đồng hồ đó là một thứ máy truyền tin được nguy trang. Chúng nó báo động.

Điều này sẽ làm cho sự việc xấu đi một cách nhanh chóng cho mà coi. Tội nó có mặt ở đây cũng để bắt thằng bé Bek về. Chúng cùng mục đích với tội tôi nhưng chỉ khác một điều: Tội tôi muốn thằng nhóc Bek còn sống, còn tội nó thì không cần quan tâm điều đó.

“VẬY há, mày là một Hork-Bajir phản loạn,” một trong những tên Cho-Murong-Xác nói. “Bắt hết tụi nó đi. Visser Ba mà biết tin này là vui lắm đây.” Hắn nhấc mũi súng chĩa vào mặt tôi. “Mày chọn lựa cách đi về hoặc sống hay chết đó nha”.

Bek đang đứng giữa tôi và bọn chúng. Nếu tôi tấn công bọn chúng, có thể một thằng Cho-Murong-Xác nào đó sẽ sả súng vào Bek.

May sao, tiếp viện tới rồi.

Tôi không nhìn thấy một con chó sói, cho đến khi nó chồm lên một tên Cho-Murong-Xác. Hàm răng của nó ngoạm vào tay của hắn, làm văng cây súng ra ngoài.

“Aaaaahhhh...” hắn rống lên thảm thiết.

<Cassie hả, đúng hẹn quá.>

<Ừa, mình đây, nhưng mà bồ đừng có đứng đực ra đó. Tụi nó đang tới kìa! Nhiều lắm.>

Tôi vùng lên, không để phí một giây. Tôi nhảy một phát bung qua nóc chuồng của Bek và hạ xuống trước mặt một tên Cho-Murong-Xác. Như một con khủng long bạo chúa, tôi hạ gục một tên. Hắn gào lên và bỏ chạy mất tích.

BÙM! Một phát đạn nổ sát rạt bên tai tới mức mà tiếng nổ nghe còn đáng sợ hơn cả viên đạn. Viên đạn khoét một lỗ tròn nhỏ ngay trên lưỡi dao ở khuỷu tay trái của tôi. Tôi vung dao lên chém theo bản năng. Khẩu súng rơi xuống sàn nhà. Và tên Murong Xác sẽ khó mà có thể đếm hơn số tám trên những ngón tay của hắn. Tụi tôi, Cassie và tôi, có được thêm chút lợi thế trong khoảnh khắc.

Tôi lóng ngóng mở cửa cái chuồng nhốt Bek với mấy ngón tay vụng về của người Hork-Bajir. Ngay lúc đó, có một thứ gì đó màu đen, chù ụ và bụi bành ki đẩy tôi một cái.

<Để một con dã nhân khổng lồ và khéo léo làm vụ đó cho,> Marco tới rồi. <Phải khéo, kiên nhẫn và giỏi như vậy nè.>

Marco thò tay banh song sắt ra như banh mấy sợi mì vậy. Chuồng xiêu vẹo và hở ra. Marco làm chuyện này giống như bóp mấy miếng snack vậy.

<Ra đây với cô đi, Bek,> tôi nói với thằng nhóc Hork-Bajir đang hải hùng.

<Cô Ket Halpak hả?> Nó hỏi.

<Ờ... đúng rồi, ra mau lên đi.>

Nó nắm lấy tay tôi nhưng rồi rút lại ngay. Đơn giản vì một loạt tia Nguyệt đang bắn xối xả vào hướng tôi đứng.

BÙM! BÙM! BÙM!

PẦNG CHÍU! PẦNG CHÍU!

Những tia Nguyệt xet ngang dọc, hể chạm vào đâu là làm nổ chỗ đó. Rồi trong khung cảnh hỗn loạn đó, trong ánh sáng lấp lờ của đường tia Nguyệt đi qua, lộ khuôn mặt một con voi đang điên lên vì giận.

Tôi cảm thấy như thể có ai đó thui tôi một đấm vào ngay bụng. Trong một thoáng chốc, tôi bối rối. Bek đánh tôi chẳng? Không, không phải. Là một viên đạn! Tôi nhìn thấy một cái lỗ, nhìn thấy máu chảy.

Hhrrreee-aaahhhh... Rachel rống lên.

Và giờ thì có thêm nhiều sinh vật nữa tham gia vào đám hỗn độn đó. Hai con linh miêu vừa xông chuồng. Một con cọt rống lên, nhảy ào tới, hai tay tát liên kỳ hời. Một con dã nhân khổng lồ hú lên, đập tay vào đùi nghe bum bum. Rồi một người Andalite đang quạt đuôi với sự chính xác và quyết liệt đến đáng sợ.

Một cuộc chiến hỗn loạn diễn ra. Đạn và tia Nguyệt ghim lỗ chỗ trên tường. Nhóm tiếp ứng của bọn Yeerk đã đến. Lửa bốc lên chung quanh tôi, khói dày đặc. Tôi cặp ngang người Bek, kéo nó ra ngoài, lùi lại, tìm đường tháo lui.

Nhưng bên ngoài trời khá tối không kể những nhá lửa của những lần đạn văng giân dữ. Trần nhà sụp xuống, treo lủng lẳng, sắp sửa rớt tới nơi. Các bức tường nát vụn. Mấy cái lồng rải rác khắp nơi. Tiếng thú vật gào hét ầm ĩ. Tiếng người quát tháo ồm tỏi.

Vết thương đột nhiên nhói đau. Cái đau đến trề nhưng nó không quên nhắc nhở tôi. Tôi gập đôi người nhưng vẫn giữ chặt Bek trong tay. Nó đang co giật, giằng kéo và trề lại vì hoảng loạn.

Cuộc chiến giờ có vẻ như đã có tổ chức hơn. Những tên Cho-Mượn-Xác đang nắm giữ lối đi vào của toà nhà, một mớ đang chạy vòng để tấn công chúng tôi từ sau lưng, cắt đứt đường rút về hồ cá sấu.

Rachel đã biến lại hình người. Con voi kèn càng lúc này chỉ trở thành mục tiêu tốt cho bọn Cho-Mượn-Xác mà thôi. Nhỏ rúc vào trong bóng tối và nhanh chóng biến mất. Tôi yên tâm rồi.

Bọn Cho-Mượn-Xác, có đến chục đứa, đã học được bài học kinh khủng từ vụ tấn công khi nãy. Chúng nấp rất kỹ và bắn điên loạn về góc nào nghi ngờ có tụi tôi hoặc nghĩ là nơi tụi tôi sẽ rút ra.

<Tobias, đem thằng bé ra khỏi đây nhanh lên!> Jake hét lên.

<Không được, mấy bồ còn cần mình mà.> Tôi trả lời.

<Mang. Thằng bé. Ra ngoài!> Jake nhấn mạnh từng từ.

Tôi ôm chặt Bek và lủi dần đến chỗ bức tường khi nãy Rachel đã xô ngã. Vết thương phía dưới bụng tôi đau nhói, giống như ai đưa một lưỡi gươm nóng đỏ vào trong người tôi vậy.

Tôi cảm thấy có một luồng gió nhẹ thổi vào lưng. Tôi đã ra đến ngoài rồi. Xoay người, tôi chuẩn bị phóng vào màn đêm. Nhưng đường đã bị chặn.

Một người Andalite đứng ngay đó.

Hắn lớn tuổi hơn Ax, bự con hơn, mình mẩy có những vết sẹo từ các cuộc chiến. Từ hắn toát ra sự hắc ám còn đen hơn cả màn đêm. Sự hắc ám của con sên quái ác, con sên vụn vụn, con sên đang sống trong bộ não của hoàng tử chiến binh Andalite bị giam cầm đó.

Hắn - Visser Ba.

Hắn đưa đuôi về phía trước và tôi lùi lại. Ngay khi đó, khi tôi kịp ghi nhận thân thể Andalite đã từng thuộc về một hoàng tử dày dạn trận mạc của người Andalite thì hắn đã biến hình.

Hắn, Visser Ba, con sên duy nhất có quyền năng biến hình từ việc kiểm soát thân thể của một chiến binh Andalite.

Visser Ba, kẻ đã chu du khắp dải ngân hà để thu nạp các lối hình biến từ các sinh vật trong vũ trụ. Những sinh vật gây chết chóc.

<Ui chà, một Hork-Bajir phản nghịch kìa,> hắn nói, giọng nghe rất khoái trá. <Một thằng nhóc chạy trốn và một Hork-Bajir phản trắc. Ket Halpak, nếu như ta không lầm. Hú u... hỡi người bạn Hork-Bajir của ta, ta sẽ sớm đem cô trở lại vững. Rồi cô sẽ nhanh chóng trở thành một trong chiến binh ngoan ngoãn của ta cho mà coi.>

CHƯƠNG 19

<Ui da, coi thứ Hork-Bajir khờ khạo tội nghiệp kìa,> Visser Ba nói, vẻ thương hại giả vờ. <Mi không hề biết được cái điều thú vị của biến hình này đâu, ta sẽ biến thành một thứ tên là Kaftid.>

Cái đầu Andalite của Visser Ba đột nhiên hẹp lại rồi dài thường ra như một thứ ngựa biển. Một cái mõm dài, chu ra. Cổ của hắn cũng tự nhiên thon và dài ra. Hai cái cánh nhỏ chẳng biết là tác dụng gì, nhưng không phải để bay, mọc ra nằm dưới ngay của hắn.

Bốn chân của Visser Ba rút lại rồi bung ra làm tám chân. Đuôi biến mất, màu lông xanh của người Andalite nay biến thành một thứ da giống như da ếch vậy.

Tôi kéo Bek lại sát bên mình, cố gượng lại một cơn đau mới từ vết thương và cố lần lần đi quanh chỗ Visser Ba để tìm một lối ra. Nhưng Bek thì đang sợ quá. Nó khóc và la lên, cố tìm cách chạy ngược vào trong nhà. Chắc nó nghĩ nơi đó an toàn hơn là đối diện với tên Visser Ba này.

Tôi cố nâng nó lên nhưng tôi không quen với hình hài của người Hork-Bajir, nên tôi cứ lo mấy con dao trên cơ thể tôi có thể cứa vào người thằng nhóc Bek.

Cuối cùng tôi cũng xoay sở để ôm chặt được Bek ở đoạn giữa thân, rồi phóng qua phía bên phải của Visser Ba, định thoát ra ngoài. Nhưng trễ quá rồi.

Sssssssssss...

Một thứ chất lỏng gì đó phóng thẳng ra từ miệng của Visser Ba, bắn vào người tôi. Tia nước bắn đi rất mạnh. Visser Ba phóng tia nước vào tôi, chỉ cách có vài phân. Nó bắn trúng vào một cột nhà bằng gỗ đã sập, nằm lăn dưới đất. Thật ra, đó chỉ là một phần nhỏ của tia rớt nhằm nơi đó thôi.

Nhưng kinh khủng, đó là axít. Chỉ trong vài giây, khói bốc lên từ cây cột, ngay chỗ bị bắn trúng là một thứ lầy nhầy màu vàng và xanh lá cây lăn lộn.

<Hê, hê, hê...> Visser Ba có vẻ khoái trá khi thấy vẻ kinh hãi của tôi. <Sẵn sàng quay về chưa Hork-Bajir? Đừng có mộng mơ đánh nhau nữa nghe, số phận của dân tộc mi chỉ đáng làm nô lệ cho đế chế Yeerk thôi.>

Đầu hàng? Đó thật là một ý hay lúc này. Với Bek trong tay, tôi không thể nào mao hiểm đánh nhau với tên Yeerk nguy hiểm này được. Hơn nữa, tôi chưa học được cách đối phó với loại vũ khí ghê gớm này của hắn.

“Ta đầu hàng...” Tôi rên rỉ đau khổ kêu lên.

<Nằm sấp xuống,> hắn nạt nộ. <Ta còn phải xử lý mấy tên Andalite trong băng thảo khấu. Người hãy nằm sấp xuống, chúi mặt người vào chỗ bùn đen đó đi, tên nô lệ kia. Và cứ tiếp tục giữ lấy thăng nhóc đó, nghe chưa.>

“Vâng, thưa Visser, nằm sấp xuống,” tôi nói, cố điều chỉnh giọng nói sao cho giống một người Hork-Bajir. Tôi quỳ xuống và bắt đầu doãi người ra. Đến lúc đó, tên Visser Ba mới hết lò.

Visser Ba không phải là đứa ngu nhưng hắn quá nóng ruột muốn vượt qua tôi để tiến vào trong xem ai đang hỗ trợ cho những Hork-Bajir chống lại hắn. Hắn bước ngang qua tôi. Rất gần tôi.

Tám cái chân của hắn đi sát bên tôi. Những dao và vuốt ở bên tay tôi chưa bao giờ hữu dụng như vậy cả. Xoẹt! Xoẹt! Xoẹt!... 3 cái chân của hắn khuỵu xuống. Hắn gào lên, đau đớn nhưng không thể chạy nhảy được nữa. Ngay khi đó, tôi ôm Bek và phóng lên.

Cũng ngay lúc đó, Visser Ba cũng kịp phóng một tia axit vào phía tụi tôi. Tôi muốn nói là hắn tàn ác đến mức nhắm vào ngay Bek chứ không phải tôi.

Trong bản năng của loài Hork-Bajir nhanh chưa từng có, tôi chụp lấy Bek và xoay người, đưa lưng hứng lấy đường axit đi tới.

Một cơn đau khủng khiếp xoáy vào lưng tôi. Một cái đau không thể tưởng tượng được. Tôi giống như bị nướng chín vậy.

Tôi gượng dậy, hét lên vì đau đớn và phóng xuống hồ cá sấu.

Nước. Ớn Chứa, bùn có tác dụng tốt khi xoa dịu cơn đau của tôi. Nhẹ hắn.

Tôi nhào người dậy, còn Bek nữa. Bek đâu rồi? Trời lên từ mặt nước, tôi nhìn khung cảnh khi này.

Không còn Visser Ba, không còn con Kaftid, cũng không còn Bek.

<Trời ơi, khôôônnngggg...!> Tôi gào lên.

Một con gấu lớn xuất hiện <Tobias?>

<Mình làm lạc mất Bek rồi.> Tôi nói và biết mình đang khóc.

<Chuyện đó để sau.> Rachel nói đánh thép <Ra khỏi chỗ đó ngay. Tụi Yeerk đang rút đi. Ngoài kia cảnh sát và lính cứu hỏa đang tới rất đông. Tụi mình cũng phải đi liền!>

CHƯƠNG 20

Tôi đã để mất thằng nhóc Hork-Bajir. Tụi Yeerk đã bắt được nó. Tôi đã mất nó rồi.

Có thể tụi Yeerk sẽ bắt thằng nhỏ chỉ đường để đi tới thung lũng tự do của người Hork-Bajir. Biết đâu được.

Có thể bọn Yeerk sẽ bắt nó để mượn xác. Tất cả là tại tôi mà. Nếu như lúc đó tôi chịu đau chút xíu nữa, tập trung một chút nữa là xong rồi.

Cũng tại cái thằng người trong tôi đó. Tôi đau vì vết thương lúc đó bị dằn vặt nhiều quá lúc này. Một con điều hâu thứ thiệt thì sẽ chẳng bao giờ như tôi vậy cả.

Tôi đang đứng trên cánh đồng của mình. Mặt trời đã lên cao, chiếu sáng đến tận chân trời. Xa xa là những đường mây xám còn sót lại của đêm qua.

Tôi đói ghê gớm.

Mà tại sao? Tại sao tôi không ăn? Đó cũng là tại thằng người trong tôi. Làm sao diễn tả cho bạn hiểu được cái nỗi niềm mà tôi đang mang đây? Làm sao diễn tả được tình cảnh khốn đốn mà tôi đang gặp đây?

Làm người.

Tôi có thể biến hình thành người mà.

Chỉ cần biến hình ngay, quá hai giờ và tôi sẽ có một cuộc đời khác. Tôi bắt đầu là tôi, thằng Tobias ngày nào.

Kể từ khi người Ellimist cho tôi quyền năng biến hình trở lại và giúp tôi lấy được mẫu ADN của chính tôi, một câu hỏi vẫn cứ đeo đẳng. Rachel cũng vẫn hỏi tôi đó: tại sao không biến hình người lại luôn cho rồi.

Làm sao mà trả lời được đây?

Tôi nhìn thấy con điều hâu lạ bay vào khu vực của tôi. Nó có vẻ hùng dũng và táo bạo lắm. Bao lâu nữa thì hẳn xưa tôi vắng ra khỏi vùng này vậy? Đó là bởi vì tôi không phải là điều hâu 100%.

Con điều hâu đang lượn qua cửa hang của mấy con thỏ. Mấy con thỏ đó là mối trước đây của tôi. Nhưng giờ thì khác. Con điều hâu đó hoàn hảo lắm. Nó hoàn toàn là điều hâu chứ không phải là một chân đứng bên thế giới con người rồi thò một cái đuôi sang thế giới chim chóc như tôi đâu.

<Ê, tên kia.> Tôi nói bằng ý nghĩ, <Này, tên điều hâu kia. Tại sao mày lại không đi kiếm ăn ở lãnh địa của ai khác chứ?>

Không có câu trả lời, dĩ nhiên rồi. Từ ngữ đối với nó chẳng có ý nghĩa gì cả mà. Chúng làm gì

có khái niệm về những âm thanh-lời nói đó. Với chúng, im lặng, có khi lại là hay.

<Mấy con thỏ đó là của tao, tên kia. Biến khỏi đây mau. Tao biết tao không ăn thịt mấy con thỏ này đâu, nhưng chúng vẫn là của tao. Tao biết tao không thể săn mồi và giết mồi giống như một con điều hâu lẽ ra phải làm, nhưng việc gì mi cứ phải quấy nhiễu trước mũi, hơ... trước mỏ tao thế?>

Cái đó lại dâng lên trong tôi.

Cuộc đời sao mà lại muốn bịnh đến thế. Cái sinh vật-tôi sao mà đáng ghê tởm đến thế. Sống một cuộc đời như một con điều hâu, tôi buộc phải đánh nhau với một con điều hâu khác - một cuộc chiến giữa những con chim. Và để được gì cơ chứ? Một con thỏ ư? Một vài con chuột ư? Tôi định đánh nhau với con chim đó để giành quyền giết và ăn thịt mấy con vật thuộc loài gặm nhấm sao?

Trước kia, tôi không có quyền lựa chọn. Giờ thì tôi có quyền thay đổi nhưng tôi lại chọn tiếp tục làm chim. Tôi chọn cuộc sống lang bạt kỳ hồ quanh đồng cỏ của tôi và săn miếng ăn mỗi ngày.

Có lẽ tôi điên rồi.

Trước kia, tôi đã từng có thể tự nhủ rằng mình không có nơi nào để đi, không ai chăm sóc mình, không cha mẹ, không gia đình. Giờ thì có người tên là Aria rồi đó. Chị ấy thực sự bỏ việc từ châu Phi về đây kiếm tôi, chăm sóc cho tôi.

Rất có thể là như thế.

<Tobias?>

Tôi giật mình. Đó là giọng của Ax. Tôi nhìn xuống. Thỉnh thoảng Ax vẫn đi qua chỗ tôi đậu và nói chuyện. Tụi tôi là một cặp bạn bè quái đản của hành tinh này: Một người ngoài vũ trụ và một con chim-người.

<Hú u, Ax hả, có gì không?>

<Có là ngược lại với không. Dẫu vậy, dĩ nhiên những thuật ngữ đó là hoàn toàn vô nghĩa trong văn cảnh của một trọng lực riêng biệt và đơn lẻ ...>

<Đã được rồi.>

<Buồn cười không? Tôi đang cố thử nói đùa đây.>

<À. Thế thì... mình không phải là người để bỏ hỏi câu đó rồi,> tôi nói lảng.

Từ trên cành của tôi đang đậu, tôi nhìn xuống Ax. Khi bạn nhìn một Andalite, không thể nào mà không thấy sự lạ thường nơi cấu trúc của sinh vật này. Ax đang nhìn tôi bằng một mắt cuống, còn mắt kia đang nhìn chung quanh, trong khi cặp mắt chính của anh đang nhìn qua phía bên kia bãi cỏ.

<Bạn ăn chưa?> Anh hỏi.

Tôi nói dối. <Chưa.>

<Không đủ mồi à?>

<Ờ, có nhiều thú ăn thịt quá.>

<Phải. Tôi thấy có mấy con cùng loài với bạn.>

<Mình chẳng là loài gì cả,> tôi nói <Mình là một thứ quái vật.>

Ax không trả lời câu nói đó của tôi, tôi không nghĩ người Andalite tán thành với kiểu tự thương hại hay những cảm xúc vô nghĩa như vậy.

<Xin lỗi, nói thật là mình đang đói và bức mình ghê lắm.> Tôi thở dài.

<Cái đói là điều khó tránh được,> Ax nói. <Tôi tới đây tính nói là khi mấy bạn khác đang đi học thì tại mình có thể tiến hành theo dõi chị họ Aria của bạn.>

<Ờ, để tìm thêm về thằng nhóc Hork-Bajir bị mất tích luôn.> Tôi nói, giọng không giấu nổi vẻ cay đắng. <Điều đó coi bộ quan trọng hơn là tìm hiểu về người thân của tôi.>

<Đâu được, Tobias, bạn có nhớ là mình tìm được thằng nhóc Hork-Bajir khi bạn theo dõi chị Aria không?>

Sao Ax lại nói vậy hả? Chắc anh đang có nghi vấn gì đó nhưng tôi thì không nghĩ vậy. Chị Aria là một phóng viên ảnh thiên nhiên chuyên nghiệp. Khi nghe về một loài thú lạ thì chị đi đến. Thật khó mà hình dung được chị Aria là một tên Cho-Mượn-Xác. Nếu chị bị một con sên Yeerk điều khiển trong đầu thì chắc chị không thể lên tiếng thắc mắc về điều kiện sống của mấy con thú trong Vườn Thú Frank.

Nhưng mà theo dõi cũng tốt chứ sao.

<Được đó, Ax, tại mình cùng theo dõi ha.>

Trước khi bay đi, tôi liếc nhìn con điều hâu lạ, nói thầm <Được rồi, mi cứ làm tới đi. Ngon thì cứ chiếm luôn cánh đồng này, mắc dịch thiệt.>

CHƯƠNG 21

Tại tôi thay phiên nhau. Ax sử dụng những nóc nhà cao tầng vắng người để hoàn hình rồi biến hình khi đến giới hạn thời gian cho phép. Nhờ vậy mà tại tôi tránh được những cặp mắt tò mò.

Suốt cả ngày, cứ một con điều hâu đuôi đỏ, rồi đến một con điều mướp cứ lượn lờ quanh Khách sạn Hayatt Regency. Khi chị Aria xuống phố ăn trưa, tại tôi đi theo. Khi chị ấy đi tham quan triển lãm tranh đen trắng, tôi biến thành người và theo sát chị ấy.

Tại tôi theo dõi Aria. Giờ này nối tiếp giờ kia. Chờ đợi, để ý xem chị ấy có bất cứ mối liên hệ nào với một tên Mượn-xác mà tại tôi đã biết hay không, hoặc xem chị ấy có ý định đến vùng Yeerk được ẩn giấu dưới lòng đất thành phố của tại tôi hay không.

Một tên Yeerk phải trở về vũng Yeerk mỗi 3 ngày để nạp dưỡng chất. Tụi tôi không thể quan sát chị ấy trọn vẹn cả ba ngày, nhưng cũng được phần lớn thời gian.

Nhưng không thấy gì khả nghi hết!

Ai nấy đều mệt lử sau 8 tiếng đồng hồ theo dõi chị Aria ăn, rồi đọc sách, đi bộ trong công viên, rồi về khách sạn, rồi lại ra ngoài. Cứ như thế năm bảy lần.

Không ai gặp gỡ chị ấy.

Tụi tôi chẳng thu được kết quả gì, hoàn toàn không, ngoại trừ việc chị ấy dường như thích chí với căn phòng khách sạn của mình lắm. Chị ấy ra ngoài một lúc, nhưng sau khoảng một hai giờ gì đó lại quay về phòng. Ngay cả khi về khách sạn, chị cũng không kéo màn cửa nên tụi tôi vẫn có thể quan sát chị, dĩ nhiên là trừ những lúc chị ấy vô trong phòng vệ sinh, đóng cửa lại.

<Sau cánh cửa đó là cái gì vậy?> Ax hỏi.

<Nhà vệ sinh.> tôi nói. <Để đi tiểu và làm mấy chuyện tương tự thế>

<À. Ngoài khách sạn ra không chỗ nào có nhà vệ sinh à?> Ax thắc mắc.

<Có chứ. Nhưng bồ biết không, mình nghĩ phụ nữ không hề khoái dùng nhà vệ sinh công cộng như đàn ông đâu.>

<Tại sao?>

<Ồ. Mình không biết. Có lẽ là vấn đề giữa cái bồn ngồi và bồn đứng ấy mà.>

Ax chẳng hiểu tôi đang nói gì cả. Nhưng tôi đoán là ảnh cho qua vụ đó. Hơn nữa, chúng tôi nhận thấy Aria lại bắt đầu đi ra ngoài.

Chúng tôi bắt kịp chị ấy ở bên ngoài. Dáng chị đi khá nhanh trên lề đường. Giờ này chắc cũng cỡ 3 giờ chiều rồi. Tụi tôi cũng sắp phải quay về để họp với Jake và những người khác.

Ngay khi đó lại có một chuyện xảy ra. Một bé gái đang đi trên đường với mẹ nó, đột nhiên giựt tay khỏi mẹ và chạy băng xuống đường. Ngay khi ấy lại có một chiếc xe bus trờ tới.

<Í... coi chừng!> Tôi giật mình và kêu lên theo bản năng.

Có tiếng bà mẹ hét lên, kinh hãi. Bây giờ thì bà ta có rượt theo cũng không kịp rồi.

Tôi thấy chị Aria xoay đầu lại nhìn. Chị hiểu ngay chuyện gì đang xảy ra. Nhanh, thật nhanh, chị bỏ máy chụp hình đang mang trên vai xuống và phóng vụt đến chỗ đứa bé. Chị ở gần nó hơn là nơi bà mẹ đang đứng.

Chị Aria chộp nó được ngay, xô và ôm nó vào lòng theo hướng của chị ngã xuống. Aria lăn một vòng và né được đầu xe đang trờ tới trong tích tắc.

<Chị Aria vừa cứu một đứa bé.> Tôi nói.

<Ừa, mà chính chị ta cũng có thể bị tông chết lắm chứ.> Ax xác nhận.

<Ôi, trời ơi,> Tôi nói <Chị ta nhất định là người bình thường. Một tên Cho-Mượn-Xác sẽ

chẳng bao giờ buồn can thiệp vào những chuyện như vậy đâu.>

<Ừ,> Ax đồng ý. <Rõ ràng là Aria không hành động theo kiểu một tên Cho-Mượn-Xác. Đúng là vậy đó.>

Điều gì đó trong cách dùng từ của Ax cứ quấy nhiễu tôi, nhưng tôi quên ngay vì những cảm xúc bất chợt ủa đến trong tôi.

Tự nhiên tôi mở cờ trong bụng. Một mình cảm thấy rất ư là bình thường. Người xung là chị họ tôi không phải là một tên Cho-Mượn-Xác.

Tôi cứ nghĩ rằng đây là một cái bẫy và chị Aria là một kẻ đang hành động theo lệnh của tụi Yeerk. Nhưng không phải vậy. Sướng quá đi. Chị họ của tôi. Chị Aria đúng là người bình thường.

Tôi có thể tin tưởng chị Aria được rồi. Tôi có thể hoàn hình người và có thể có một gia đình như tôi từng mơ ước.

Tất cả đều là sự thực. Hoàn toàn thực.

Tôi có thể có một mái ấm gia đình. Như bất kỳ người nào. Một gia đình!

Sự thật là tôi sẽ có thể từ giã cuộc sống sẵn bắt khốn khổ và chống chọi với những con điều hâu hung dữ xa lạ. Miếng ăn của tôi, cuộc sống của tôi là của người bình thường.

Tôi sẽ không phải giết mấy con thỏ con để ăn. Tôi sẽ không ăn thịt mấy con thú chết ngoài đường. Tôi sẽ được ngủ trên giường và Rachel sẽ không nhìn tôi bằng cặp mắt lúc nào cũng che đầy sự thương hại.

CHƯƠNG 22

Đêm đó, tôi bay tới nhà của Rachel. Tôi xao xuyến đến mức độ không ngủ được. Mặc dù đôi ngầu ngiên nhưng tôi chẳng buồn nghĩ đến chuyện ăn.

Racel đã đi ngủ sớm nhưng nhỏ vẫn để cửa sổ mở. Tôi bay vút vào bên trong phòng và đậu trên bàn học của nhỏ. Khi tôi nhận ra rằng nhỏ đã ngủ say, tôi dợm bay đi.

“Hãy, khoan đã. Đừng đi vội,” nhỏ nói, dụi cặp mắt ngái ngủ rồi ngồi dậy. Rachel không bật đèn. Không hiểu sao tôi cảm thấy an ủi khi nhỏ nhận ra tôi.

“Hồi chiều sao bạn không tới họp vậy, có chuyện gì hôn?”

<Ừa, mình xin lỗi, nhưng mọi người bàn tính sao về chuyện của Bek?>

Rachel vén tóc lên. “Anh Jake kết luận là tụi Yeerk sẽ dùng thằng nhỏ đó để làm một cái bẫy để bắt những Hork-Bajir tự do khác.”

Rachel ngưng một lúc rồi nói tiếp. “Người Hork-Bajir không nói gì với bồ về cơ sở mới này

sao? Nơi mà họ đến để giải phóng cho những Hork-Bajir khác í? Jake dự liệu rằng bọn Yeerk sẽ giam Bek ở đó. Như một con mồi.”

<Hoặc ít nhất đó là điều mà Jake tin,> tôi bực bội nói. <Jara, Ket và Toby tin tưởng mình mới cho mình biết thông tin về cơ sở này. Rất có thể Jake chỉ là đang lấy cớ để ép người Hork-Bajir tiết lộ chỗ này cho tụi mình biết.>

Rachel nhìn tôi như thể nhỏ đang chuẩn bị đấu khẩu. Rồi nhỏ cười. “Rất có thể. Anh Jake đã khá khôn khéo trong vụ này. Nhưng có sao đâu. Tụi mình có còn mạnh mẽ nào nữa đâu. Bek có thể đang bị giam ở chỗ đó, hoặc có khi nó đang bị dìm đầu trong vũng Yeerk, cũng có khi là nó đã chết. Cho dù thế nào đi nữa, ngày mai tụi mình cũng sẽ tìm được câu trả lời. Tiện ghê vậy đó, đúng ngày mai ở trường lại được nghỉ vì có hội nghị các thầy cô giáo.”

<Mình đã nói với Jara, Ket và Toby là sẽ mang Bek về cho họ.> Tôi buồn bã nói.

“Tụi mình đã làm tất cả những gì có thể làm được rồi. Bỏ đã cố gắng hết sức mà. Không phải lỗi của bỏ đâu, Tobias.”

Tôi không nói nữa, nhưng mỗi khi nghĩ về cuộc giành giật Bek với bọn Yeerk đêm đó, tôi vẫn cảm thấy đau nhói.

<Mình và Ax theo dõi chị Aria suốt một ngày trời,> tôi tiếp tục.

“Ừa, Ax có kể.” Rachel nói.

<Mình... mình cho rằng Aria có lẽ là người thường. Ồ... Không có gì đáng bận tâm lắm... thiệt đó... mà ý mình muốn nói là... bỏ biết đấy...>

Rachel trèo ra khỏi giường, kéo ghế và ngồi đối diện với tôi. “Dĩ nhiên là *đáng bận tâm* lắm chứ, Tobias. Nếu như vậy, chị ấy là một người thân, và chị ấy có thể chăm sóc cho bỏ mà.”

Tôi cố nặn một tiếng cười. <Ờ, khi đó thì sẽ là: "*Xin chào, chị Aria, là em đây: Tobias. Ồ, không, đây cơ mà. Dạ đúng, đưa em bà con của chị là con điều hâu đuôi đỏ này đó*". Như vậy thiệt quái dị lắm đó.>

“Bỏ đâu cần phải làm vậy, Tobias.”

Tôi làm bộ như không hiểu. <Là sao, Rachel?>

“Tobias à, coi kìa, bỏ có thể biến lại hình người, một con người hoàn chỉnh.”

<À há.>

“Bỏ có thể đến gặp chị ấy dưới dạng Người. Bỏ sẽ lại là Tobias. Bỏ sẽ có một gia đình và có người chăm sóc.”

<Mình không cần ai chăm sóc cả.> Tôi dùng dùng nổi giận.

Rachel đột ngột nhảy dựng lên. “Tobias, đừng có ngớ ngẩn! Bỏ hiểu ý mình nói mà. Bộ bỏ không nghĩ là mình biết bỏ đang khao khát điều đó sao? Mình chỉ cần nhìn bỏ và mình nhận ra. Gần đây có chuyện gì đó với bỏ. Ý mình là, mình đã thấy bỏ - mà thôi, quên đi.”

Cơn giận trào lên cổ họng. <Cái gì?!> Tôi hầu như gào lên. <Bỏ thấy mình sao hả? Đã ăn thứ đó... cái xác thú chết ngoài đường sao? Có khác gì với những thứ bỏ hay bắt cứ người nào khác

làm chứ? Mấy người cũng đi ra siêu thị mua thịt bò, thịt heo hay thịt gà chết hàng mấy tuần rồi đấy thôi!>

"Mình không quan tâm đến chuyện bồ ăn xác thú vật chết ngoài đường không. Đừng có ngốc nữa đi! Mình quan tâm tới bồ mà. Và khi mình thấy bồ làm điều đó, mình biết đã có chuyện gì đó xảy ra với bồ. Nhưng bồ đã lặn mất vào cái thế giới điều hâu của bồ và không cho phép ai giúp bồ cả. Bồ thà chết đói còn hơn nhờ giúp đỡ. Bồ không hề chịu thừa nhận rằng cuộc đời bồ có thể bị bế tắc bởi vì như thế thì bồ cảm thấy bị yếu đi chứ gì."

<Mình là một con điều hâu,> tôi đập lại. <Một con chim săn mồi. Khi yếu đi, tụi mình sẽ chết. Đó là quy luật của giống loài mình. Mình không phải con người. Không còn là con người nữa. Không ai đi giúp một con điều hâu cả. Một con điều hâu sống bằng cặp mắt, đôi cánh và móng vuốt của nó.>

"Bồ là một con điều hâu sao?" Rachel chế nhạo. "Bồ cứ nói thế chứ, Tobias. Bồ đọc sách. Bồ có cảm xúc. Đó là đặc tính của con người, không phải của một con điều hâu."

<Mình biết! Mình biết! Bồ cho là mình không biết chuyện đó sao? Đó là lý do tại sao mình cảm thấy đói. Bởi vì mình chưa là một con điều hâu thực thụ. Vì thế mà mình để mất Bek vì mình vẫn còn đủ bản chất của một con người để lo về sự đau đớn thể xác và nỗi sợ hãi hơn là quan tâm đến việc mình phải làm.>

"Đồ ngốc," Rachel nói một cách giận dữ. "Điều đó thật vô nghĩa. Bồ biết gì không? Bồ phải lựa chọn, Tobias. Bồ có thể là điều hâu. Nhưng bồ sẽ không bao giờ, không bao giờ, dù một triệu năm nữa, là một con điều hâu thực sự. Nếu bồ muốn ở trong lối điều hâu thì bồ sẽ luôn ở trong trạng thái như bồ đang có đây: bối rối, mâu thuẫn, nội tâm giằng xé và không bao giờ biết mình thực sự là gì. Hoặc... hoặc là bồ có thể trở lại thành người. Hoàn toàn là người. Bồ có thể sống với Aria, ngồi vào bàn ăn và ngủ trên giường".

<Và không bao giờ bay,> tôi nói. <Không bao giờ bay nữa. Không bao giờ nhìn bằng cặp mắt của điều hâu nữa. Không bao giờ hoá thú nữa. Mình biết tất cả mọi người rất tốt với mình, nhưng mình sẽ mất tất cả các bạn. Mình không thể là Người hoá thú nữa.>

"Bồ sẽ không mất mình," Rachel nói.

Một lúc lâu không ai trong hai đứa tụi tôi nói gì. Rồi Rachel thì thầm. "Biết mình đang nói gì không, Tobias? Mình là một cô gái. Bồ là một con chim. Không giống như Romeo và Juliet, dòng họ Montagues và dòng họ Capulet. Cũng không giống như Kate Winslet và Leo DiCaprio xuất thân từ hai thành phần xã hội khác nhau hay bất cứ cái gì khác. Cũng không phải bồ là người da đen còn mình là người da trắng như Cassie và Jake. Chỉ có là trẻ con mới phiền lòng với mấy chuyện như vậy. Nhưng tụi mình thì khác, tụi mình... tụi mình không thể nắm tay nhau, Tobias à. Không thể khiêu vũ, không thể cùng nhau đi xem phim."

<Mình... Trời ơi, Rachel, bộ bồ nghĩ là mình không biết tất cả chuyện đó sao? Bồ không nghĩ là mình cũng muốn làm tất cả những việc đó sao? Nhưng mình vẫn không thể thay đổi. Mình không thể trở thành thứ gì khác được.>

"Thay đổi một lần nữa thôi, Tobias. Trở lại thành người đi. Bồ không dính dáng gì đến cái cuộc chiến ngu ngốc này và những nguy hiểm trong cuộc sống của một điều hâu cả. Và mình sẽ không còn phải lo lắng cho bồ nữa."

Tôi không thể chịu đựng hơn nữa. Chỉ là không thể. Thế là quá đủ rồi. Tôi cảm thấy như mình sẽ nổ tung nếu không tránh xa nhỏ. Tôi không thể gần nhỏ như thế này... không thể. Tôi xoay ra cửa và chuẩn bị bay đi.

"Tobias. Nhân tiện, ngày mai là sinh nhật bồ. Mình đã nhờ Marco đột nhập vào coi hồ sơ lưu trữ tại trường rồi. Ngày mai bồ sẽ gặp luật sư và chị Aria. Cho dù chuyện gì xảy ra ở đó - cho dù bồ quyết định thế nào - sau đó đến gặp mình nhé, được không? Có thể chúng mình sẽ cùng ăn bánh sinh nhật và thổi nến."

Dang rộng đôi cánh, tôi bay đi, im lặng.

CHƯƠNG 23

Tôi đâu có ngủ nghe gì được đêm đó. Cuộc nói chuyện với Rachel làm tôi bồn thần cả người.

Buổi sáng. Còn mấy tiếng đồng hồ nữa là tối tôi sẽ tập hợp để đi đến chỗ những người Hork-Bajir tự do. Tôi sẽ hỏi họ nơi xây dựng bí mật của tụi Yeerk là ở đâu. Rồi cũng phải thông báo cho họ tin buồn là đã không giải cứu được Bek. Sự thật đáng buồn là như vậy đó.

Sau đó, sẽ là một trận sống mái với bọn Yeerk. Có thể tối tôi sẽ sống sót trở về và có thể là không.

Và rồi sau đó, tôi sẽ có thêm một trận chiến khác nữa. Trận chiến với bản thân tôi.

Người hay là điều hâu đây? Tôi là cái giống gì đây?

Tôi đậu trên cây và nhìn ra cánh đồng. Con đoi lại tràn đến một cách khủng khiếp. Nó làm tôi cảm thấy mình lả đi. Nếu bây giờ mà tôi không ăn một cái gì đó thì đừng có nói chuyện có sức bay tới thung lũng Hork-Bajir tự do. Và nếu phải vào một trận chiến thì tôi chỉ là kẻ vô dụng.

Mà điều đó quan trọng đến thế sao? Chẳng phải tôi đã làm quá đủ rồi sao? Phải chăng cái giá mà tôi phải trả chưa đủ cao?

Tôi có thể hoá thành người. Sống như con người. Ăn như con người. Không chiến đấu dành lãnh địa, không đánh nhau với bọn Yeerk.

Và tôi sẽ vẫn có được Rachel.

Quả là một quyết định đơn giản biết bao. Dễ hết biết luôn. Bất cứ thằng khờ nào cũng biết câu trả lời. Hãy là người! Là con người!

Tôi nhìn thấy một ngọn cỏ lay động ánh sáng yếu ớt đầu tiên của bình minh. Con thỏ đang dáo dác ra khỏi hang. Nó sợ quá rồi vì đã từng bị mất một đứa con.

Tôi nhìn sang phía bên kia. Con điều hâu la vẫn đứng đó, chờ đợi. Nó nhìn tôi. Tôi biết là nó đợi hôm nay như là quyết định cuối cùng để chứng kiến sự yếu đuối của tôi. Nó sẽ hạ tôi lần nữa và trở thành chủ nhân của khu vực này.

Tôi chợt run rẩy. Con đoi là cộng với nỗi sợ hãi cứ xoay vần, tạo cho tôi quá nhiều cảm giác ghen ngào khó tả.

Đó là tại bản năng người trong tôi. Nếu là một con điều hâu thật sự, tôi sẽ làm một cuộc sống mái với tên điều hâu kia. Tôi phải tiêu diệt những cảm xúc của tôi và trở thành một sát thủ lạnh như tiền.

<Mày thấy không?> Tôi nói với con điều hâu kia. <Tao ngu thiệt tình phải hông? Tao không muốn đập nhau với mày, tao cũng không muốn giết mấy con thú tội nghiệp kia để ăn nữa. Tao bị cái giống người trong tao làm khổ tao đó.>

Tôi sà xuống đất và quyết định biến hình thành người.

Thành người cho rồi nè.

Nhưng... Chưa được... Không phải lúc này, tôi tự nói với mình. Những người khác đang chờ mày, những người Hork-Bajir cũng đang trông ngóng và tin cậy mày. Sau cuộc chiến đi ha, mày sẽ có quyền làm người và đi gặp chị họ Aria của mày.

Tôi lại bay lên và đảo một vòng trong không trung. Tôi đói quá rồi. Bay hết muốn nổi luôn. Rồi tôi thấy một con mèo bị xe cán chết dẫm qua trên đường. *Lần nữa thôi mà Tobias - tôi nghĩ - rồi tôi sẽ quên hết những chuyện này, bắt đầu một cuộc đời khác. Quên phứt luôn.*

Tôi bay đến nơi con mèo chết nằm. Ráng lên, một lần này nữa thôi, sau trận chiến để giành lại thăng nhóc Bek. Mọi thứ sẽ thay đổi. Mày sẽ không bao giờ phải cảm thấy cay đắng như vậy nữa.

Hôm nay là sinh nhật tôi. Một ngày tốt để tái sinh.

Tôi cúi xuống, ăn ngẫu nhiên, cơn đói dịu đi và nỗi ghen ngào ập đến.

CHƯƠNG 24

Cả nhóm Animorphs tụi tôi đứng trước đám đông người Hork-Bajir tự do. Tôi đậu trên một cành cây thấp, kể cho những người Hork-Bajir nghe việc giải cứu thăng nhóc Bek thất bại và có thể Bek đang bị giam giữ ở nơi xây dựng mới như là một con mồi nhử bọn tôi đến.

"Đó là một cái bẫy," Toby nói.

<Đúng vậy đó.>

"Nhưng biết vậy mà mấy cô chú vẫn quyết định đi vào đó sao?"

<Không còn cách nào khác, Toby ạ. Chúng ta phải giải thoát cho Bek. Bây giờ chúng tôi chỉ cần Toby cho biết bọn Yeerk đang có căn cứ mới ở đâu thôi.>

Toby đắn đo mất một phút. Giờ đây, có điều rất lạ rằng, khả năng suy nghĩ và diễn đạt của người Hork-Bajir đã đạt đến trình độ như tôi rồi, và đôi khi còn hơn cả tôi nữa kìa.

"Người Hork-Bajir sẽ đi cùng các cô chú," Toby nói.

"Bây, bây, không được đâu Toby à," Jake nói. Tụi chú phải tự mình đi và giải quyết chuyện này. Với lại, chỉ là giải cứu một thằng nhóc Hork-Bajir thôi mà, không cần đông người như vậy đâu."

Toby nói. "Đây là một cái bẫy. Nhưng đó là một cái bẫy bởi vì bọn Yeerk đang chờ chúng ta tới giải cứu Bek. Chúng ta phải làm một điều chúng không ngờ tới. Chúng ta phải làm chúng sửng sốt ngay cả khi chúng ta đang bước chân vào một cái bẫy chúng giăng sẵn."

Tôi nhìn Jake. Cậu ta nhướn mày, ngạc nhiên nhìn Toby.

<Jake, mình đã nói là Toby không giống như những Hork-Bajir khác, con bé rất là thông minh.> Tôi nói riêng với Jake, không để cho Toby nghe thấy.

"Tụi Yeerk đang trông chờ một phi vụ giải cứu. Hoặc tệ nhất cũng là một cuộc đột kích như những lần trước tụi cháu vẫn thực hiện: lén vào rồi lén ra, nhanh chóng biến mất trong rừng thẳm, Toby giải thích.

"Ý cháu là gì, Toby?" Jake hỏi.

Một ánh nhìn cứng cỏi lộ ra trong mắt Toby. "Tấn công! Tiêu diệt cái căn cứ hữu hình đó. Thậm chí điều đó có nghĩa là làm tổn hại đến các Hork-Bajir khác. Thậm chí mình mất Bek luôn cũng phải chấp nhận nữa."

Ngay cả tôi cũng phát hoảng khi nghe ý kiến ấy của con bé. <Quá tàn nhẫn đó, Toby.>

Con bé mỉm cười nghiêm nghị. "Bọn Yeerk chắc hẳn sẽ không được phép nghĩ rằng chúng có thể dùng con tin để uy hiếp chúng ta."

"Hình như mình đi hơi xa đó," Cassie lên tiếng. "Vấn đề chính là cứu Bek thôi mà?"

"Không," Toby nói. "Vấn đề chính là chống lại bọn Yeerk. Tụi cháu cần phải mạnh mẽ. Ngay khi một người Hork-Bajir được giải phóng, anh ta không bao giờ muốn bị bắt làm nô lệ nữa."

"Cháu nghĩ tụi Yeerk sẽ tôn trọng người Hork-Bajir ư? Không, chúng sẽ lùng sục mọi người còn dữ hơn nữa đó." Cassie nói.

Toby gật đầu. "Đúng thế. Nhưng người Hork-Bajir sẽ tôn trọng chính bản thân mình. Một kẻ ngốc sẽ tỏ ra mạnh mẽ để ai cũng nhận thấy. Còn một người thông thái luôn mạnh mẽ vì chính mình. Người Hork-Bajir sẽ mạnh mẽ vì chính người Hork-Bajir. Như vậy, khi tụi Yeerk cuốn gói đi hết, tụi cháu sẽ vẫn tiếp tục vững chãi."

"Hoàn toàn hợp lý." Jake đồng ý.

Marco tiến một bước và trở ngón tay về phía Rachel. "Toby, cháu giống Rachel quá. Cả hai nên tới khám bác sĩ tâm thần đi thôi."

"Cô bé nói đúng đó," Rachel nói. "Khi có ai đó tấn công các bạn, các bạn trả đũa, bất kể người đó là ai. Các bạn phải khiến kẻ đó phải trả giá."

Cassie tròn tròn mắt. "Thế thì chả khác gì một cuộc chiến của những tay anh chị xã hội đen cả."

"Coi lại Thế chiến II coi," Rachel phản pháo. "Khi bọn quốc xã xâm lăng toàn thế giới thì người ta cũng phải chiến đấu chống lại. Không chiến đấu thì bạn sớm muộn cũng sẽ bị chúng giết thôi."

"Thế còn Bắc Ailen thì sao? Còn Trung Đông thì thế nào?" Cassie hỏi lại.

Marco nói: "Khi chúng làm một người của các anh bị thương, các anh sẽ khiến một tên trong bọn chúng vào nhà xác. Đúng kiểu xã hội đen ở Chicago."

Cả Cassie và Rachel cùng trừng mắt nhìn Marco.

"Sean Connery[10] trong phim *Những kẻ Bất Khả Xâm Phạm* đây," cậu ấy nói giọng hoài nghi. "Thôi nào, mấy người chưa nhận được điện tín à?"

"Á à, Sean Connery í hả. Mình nghĩ bồ đang làm Urkel[11] thì có" Cassie châm chọc.

"Marco là Urkel," Rachel hòa theo.

Toby chỉ mất mấy phút để tập hợp các Hork-Bajir du kích lại. Cuối cùng, gút lại, có 10 người sẽ đi cùng nhóm Animorphs tụi tôi. Có thể có nhiều người hơn đi cùng, nhưng tụi tôi cứ khẳng định rằng cần phải có người ở lại trông chừng. Chỉ là đề phòng vậy thôi.

Mười Hork-Bajir và 6 đĩa nhóc biến hình. Nhìn thì có vẻ ngon lành đó nhưng thiệt tình thì đó không phải là một đạo quân.

Nếu tôi quyết định trở thành người vĩnh viễn, đây sẽ là cuộc chiến cuối cùng của tôi.

Toàn bộ nhóm đi dọc theo thung lũng và ngạc nhiên vì độ xa của nó. Đường đi rất thuận lợi. Thung lũng thật lớn và thật kín đáo. Người Ellimist dường như đã tính trước rất kỹ chuyện này nên đã tạo một khoảng đủ rộng để cho rất nhiều gia đình Hork-Bajir có thể ở chung trong thung lũng này cũng được.

"Tôi đã đánh nhau với bạn," một Hork-Bajir tôi không quen nói khi chúng tôi đang đi song song.

<Hả, có chuyện đó hả?>

"Ở cái vũng của tụi Yeerk đó, tôi đã đánh nhau với bạn." Anh ta cười và chỉ một vết sẹo chạy dài dưới mắt trái. Rồi anh ta hươ tay làm bộ có một con chim lao xuống và dùng móng vuốt cào mặt anh ấy. "Lúc đó Fal Tagut đau quá nên kêu. Aaaaahhh..."

Tôi nhớ vụ đó rồi. <Ờ... xin lỗi, tôi...>

"Không cần xin lỗi đâu. Lúc đó Fal Tagut không tự do," anh ta vỗ vào đầu. "Giờ thì Fal Tagut tự do rồi. Người Trái Đất và Hork-Bajir là bạn, tốt lắm. Toby nói vậy mà."

Đó là một câu nói dài đối với người Hork-Bajir. Fal Tagut có vẻ như hết hơi sau khi nói xong.

Tôi băn khoăn khi mừng tượng cảnh người Hork-Bajir và loài người sống chung với nhau sau khi bọn Yeerk bị đánh bại. Lịch sử chưa bao giờ ghi nhận sự việc loài người chấp nhận sống chung với một giống người khác biệt. Con người đã từng giết người khác vì khác màu da, khác kiểu mắt hay vì họ không cùng chung một tôn giáo. Khó mà hình dung được cảnh loài người hân hoan chào đón những con yêu tinh cao trên hai thước gia nhập cộng đồng khi mà

chính họ - con người - không thể chấp nhận một đứa trẻ đồng tính.

Bị tấn công, đánh trả lại. Toby đã nhận thức được điều đó. Con bé biết người Hork-Bajir cần phải mạnh lên để tự vệ, để chống lại loài người ngay khi tụi Yeerk bị đánh bại.

Bị tấn công, buộc phải đánh trả. Một cách duy nhất.

Không, đó không phải là cách duy nhất. Có một giải pháp khác. Không khởi nguồn bằng tấn công người khác, bởi đó sẽ là khởi điểm cho một cái vòng luẩn quẩn. Một người, mỗi sáng khi thức giấc, xác định rằng ngày hôm đó của anh ta trôi qua sẽ không tấn công người khác thì sẽ không có bất cứ lời lăng mạ nào, và cũng chẳng có một sự thương vong nào.

Nhưng suy nghĩ như thế rồi sẽ đi đến đâu cơ chứ? Cứ để cho mấy suy nghĩ ngu ngốc đó điều khiển những phản ứng của bạn ư? Hay là lúc nào cũng chìm đắm vào những thứ cứ lẩn khuất trong đầu mình suốt như thế?

Trí óc tôi lại quay về với tên điều hâu muốn tranh giành lãnh địa của tôi. Ở đó cũng có khái niệm: Bị tấn công và đánh trả. Cũng chẳng phải là một phép so sánh hay, đúng không? Vì rằng điều hâu không phải là con người. Tất cả những gì mà một con điều hâu có được, đó chính là bản năng sinh tồn của nó. Không thể nào trách nó về những gì nó làm được, bởi đó chính là tự nhiên.

Vậy thì, có lẽ làm người cũng chẳng có gì tốt hơn cả. Có lẽ các bạn không thể khiển trách một con thú mang lỗi người chỉ vì nó là một con thú đơn thuần. Ngoại trừ rằng, con điều hâu - đối thủ của tôi - không có sự lựa chọn nào khác, không có ý chí tự do gì cả. Nó không bao giờ nghe thấy câu “Cầu Chúa phù hộ cho những người kiến thiết nền hoà bình” hay là câu “Tôi có một giấc mơ” hay là câu “Tất cả con người được sinh ra đều như nhau.”

Ngay lúc đó, lần đầu tiên trong đời, một ý nghĩ chột nảy ra trong óc tôi, rằng tôi cứ tưởng rằng tôi là một sinh vật quá đặc biệt - một sinh vật có nửa bản năng là của một con thú săn mồi và nửa kia là của một con người. Cái suy nghĩ đó, rốt cục thì, chẳng đặc biệt tẹo nào.

Mỗi người như Jake, Rachel, Marco, Cassie hay tất cả loài người nói chung đều đang sống ở lằn ranh giữa một bên là quỷ sa tăng và bên kia là thánh thần. Và vấn đề là ở chỗ, có đôi khi bạn bị đẩy lệch về một phía, bạn buộc phải kéo giập mình lại vị trí cân bằng. Và, có những lúc khác, bạn buộc phải chìa nốt má kia ra cho người ta tát.[12]

Tôi nhìn vết sẹo trên mặt của Fal Tagut. Tôi đã tạo ra nó. Lúc ấy tôi cố giết anh ta bởi vì anh ta đang cố giết tôi. Giờ thì chúng tôi lại ở cùng một phe.

Tôi cho rằng, mảnh là ở chỗ ta xác định được khi nào thì nên làm gì. Khi nào nên đánh nhau, khi nào nên hạ nhiệt. Một hành động mang tính cân bằng. Và ngay cả khi tôi trở lại thành một con người hoàn toàn cả về thể xác lẫn tâm hồn, thì cái hành động đó cũng sẽ không bị mất đi. Lẽ ra nhận thức được điều này sẽ khiến tôi phiền não. Nhưng, không, nó chỉ khiến tôi thấy mình có tính người mà thôi.

<Ồ đó có những lô cốt xây ngầm dưới đất chỉ hở những đầu súng ra thôi,> Ax nói. Nghe rõ ràng là anh đang cố kìm một cơn bùng giân phùng lên trong giọng nói của mình. <Coi kìa, nhìn đầu cũng thấy những họng súng tia Nghiệt hườm sẵn hết. Những bộ phận cảm ứng sẽ dò khắp nơi, hề thấy cái gì động đây là diệt liền.>

Tụi tôi đang ở bờ rìa của một miệng chảo lớn dẫn vào lòng đất. Chung quanh là rừng rậm. Và nếu bất cứ ai từ trên không hay trên mặt đất nhìn vào khu vực đó thì vẫn chỉ thấy đó là rừng rậm mà thôi. Hình chiếu ba chiều đã giữ cho tổ hợp vũng Yeerk đó là vô hình trước mắt người thường, trừ phi ai đó tới đủ gần.

Những du khách nào lảng cháng gần quanh đó sẽ hầu như không có ai trở về. Họ sẽ nhanh chóng bị lính tuần tra Mượn xác Người hoặc Hork-Bajir tóm gọn.

Một toán tuần tiểu hỗn hợp đã chạm trán tụi tôi. Giờ thì chắc chúng ước rằng đừng đụng độ với tụi tôi cho rồi. Những tên Mượn-Xác-Người bị trói gô lại và treo tít trên những cành cây cao nhất của những cái cây thiết cao. Người Hork-Bajir có thể không phải là những nhà bác học về tên lửa, nhưng họ lại là những cao thủ về cây dây leo, về rễ cây và về cây cối nói chung. Những tên mượn xác này sẽ không thể nhớ nhóáy đi đâu được cả một lúc lâu đấy.

Bốn tên mượn xác Hork-Bajir bị đánh ngất xỉu, mặt bị dúi xuống một cái hố đào (để họ còn thở được í mà). Hình như, điều này khiến họ bất tỉnh lâu hơn thì phải. Bốn người này rồi sẽ đi cùng với tụi tôi, bị ép buộc, dĩ nhiên rồi, nhưng chỉ là lúc đầu thôi. Nhưng sau đó ba ngày, có khi ít hơn, khi mà mấy con sên Yeerk trong đầu họ bị chết vì đói tia Kandrona, sẽ có thêm bốn người Hork-Bajir tự do nữa.

Tụi tôi đang men dần theo con đường dẫn đi vào phía dưới lòng đất, xuyên qua hình chiếu ba chiều. Ở chính giữa là một công trình kiến trúc nhìn giống như là trạm năng lượng vậy. Những cột thép trơn và những mấu thép thò ra chỗ này chỗ kia theo những góc thật khó hiểu. Ở trên cùng của khối đó là một cái tháp nhỏ, trông như Đài Tưởng Niệm Washington thu nhỏ, có đáy hình tam giác.

<Trời đất, cái đó là súng tia Nghiệt thiệt sao? Mình chưa bao giờ nhìn thấy khẩu nào to đến thế,> tôi bần thần nhìn, hỏi Ax.

Ax xoay mắt cuống, nhìn về phía tôi. <Kích cỡ của nó thiệt dễ sợ quá. Tôi hoàn toàn thắc mắc vì tụi Yeerk mà có giỏi làm thì cũng chỉ có thể làm được súng chỉ bằng một phần ba cỡ đó thôi, không ngờ...>

<Nó mạnh cỡ nào vậy?>

<Sức của nó có thể làm bốc hơi một ngọn núi hay mặt trăng của hành tinh bạn.> Ax nói, giọng lạnh băng <hoặc thậm chí là bắn tan nát một tàu lớn của người Andalite.>

"Nó có chĩa xuống đất được không? Hay chỉ bắn lên trời thôi?" Jake hỏi.

Ax sẫm soi khẩu tia Nghiệt một hồi rồi gật đầu, cười bằng cái kiểu không có miệng của người Andalite <Có đó, nhưng hoá hoàn hảo. Nhưng vượt qua chỗ này nếu không bị nó bắn thì cũng sẽ bị các bộ phận cảm ứng bảo động.>

"Vậy làm sao mình vượt qua nó để xuống đó được đây?" Rachel hỏi.

"Bay à? Chúng cũng sẽ thấy tụi mình thôi và bắn tụi mình banh xác trên không trung," Cassie nói.

<Thường thì tụi Yeerk bắt được những Hork-Bajir tự do, chúng làm sao?> Tôi hỏi.

Toby nhìn tôi và gật đầu. "Bọn chúng thường nhốt những Hork-Bajir đó lại vào chuồng, sau đó lấy xe chở những người đó đến vùng để bắt xác."

"Nè, tụi Yeerk biết là tụi mình có liên lạc với những người Hork-Bajir tự do rồi nha, vụ ở Vườn thú Safari của lão Frank đó," Marco nói, "Cho nên việc bọn chúng đem Bek lại để ở đây tức là chúng đã chuẩn bị đối phó với một cuộc giải cứu rồi".

"Đúng vậy đó. Visser Ba biết tụi mình có liên lạc với những Hork-Bajir tự do nhưng chưa chắc những tên đang chỉ huy nơi này đã biết điều đó," Cassie nói.

Jake quay sang hỏi Toby. "Nè, những lần đột kích bí mật trước kia của người Hork-Bajir tự do vào đây, có bao nhiêu người đi cả thấy vậy Toby?"

"Thường thì chỉ khoảng 3 hay 4 người thôi. Chúng cháu không muốn mọi người đều mạo hiểm."

Jake mỉm cười. "Vậy thì làm như vậy ha. Sẽ có 4 người Hork-Bajir xâm nhập vào đây, giống như những lần đột kích trước vậy. Chỉ khác một điều là trên người của những Hork-Bajir đó sẽ có những kẻ đi nhờ là tụi mình đó. Họ sẽ đánh nhau và để cho bị bắt. Sau đó tụi mình lặng lẽ chuồn ra, biến hình tấn công bất ngờ và giải thoát hết."

Marco thở ra. "Trời ơi, đừng làm bọn chết nha? Tụi hổng khoái làm con bọn chết nữa đâu nha".

Tội nghiệp Marco. Cậu ta đã một lần có kinh nghiệm về chuyện biến hình thành bọn chết và suýt nữa là bị kẹt trong lột đó luôn. Kẹt thành điều hâu thì không sao. Làm bọn chết... thì chết còn hơn.

"Kiểm một con bọn, loại nào cũng được," Rachel vừa nói vừa cười. "Bọn chết, ruồi, muỗi. Bọn nào chẳng là bọn."

"Ừ, phải rồi," Marco lầm bầm. "Khi tui là kiến, xém nữa bị ngắt ra làm đôi. Khi tôi là bọn chết, xém nữa kẹt trong lột đó. Tui chẳng bao giờ may mắn khi biết hình thành một loài bọn nào đó cả."

"Còn mình thì xém nữa bị đập nát bét khi là ruồi," Jake nhớ lại chuyện cũ.

Cuối cùng, sau một hồi bàn thảo, bốn du kích Hork-Bajir âm thầm tiến vào khu vực bí mật của tụi Yeerk. Trên vai họ là một toán côn trùng. Một con bọn chết, một con muỗi, hai con gián, một con ruồi và một con nhện sói. Marco giành làm nhện đó.

Tôi xưng phong biến hình thành bọn chết. Bọn chết thật gớm guốc, hầu như mù, chỉ biết hút máu chẳng cần động não. Song bạn đã bao giờ cố thử giết một con bọn chết chưa? Bạn có thể cứ đập chúng suốt cả ngày còn chúng chỉ việc cười vào mũi bạn ấy chứ.

Thật không may, tôi chẳng nhìn thấy gì cho dù tôi ở một vị trí cực kỳ thuận lợi - sừng trước của Jara Hamee. Không thấy gì cả nhưng tôi có thể nghe thấy những thông tin từ Marco. Cậu ấy có tới 8 con mắt lận mà.

<Rồi, tụi mình vô tới nơi rồi đó.>

Tất cả lại im lặng. Tôi có thấy gì đâu. Lát sau, một lời thông báo lại vang lên. <Thấy Bek rồi.

Nó đang ở trong một cái chuồng để ngỏ, ngay ở phía bên ngoài nhưng không có ai canh nó hết á.>

Rồi kể đó, lại nghe tiếng trả lời. <Ôi chà, tụi Yeerk chẳng tôn trọng người Hork-Bajir gì cả. Một đứa con nít hai tuổi nhất cũng biết đó là cái bẫy mà. Nào, chúng ta hãy cố gắng giúp chúng vậy. Hãy gửi đến đó mấy người lính canh cảm tử. Đại loại như thế.>

Rồi tôi cảm nhận được một cú xô mạnh, đột ngột thông qua những rung động của cơ thể Jara Hamee. <Để tôi đoán nha. Chúng ta đã bị tóm.>

<Phải, chúng ta bị bắt rồi đó,> Marco nói, giọng hí hửng vì đúng như kế hoạch.

CHƯƠNG 26

<**Đ**ược rồi, tình hình là thế này, những con mắt ghép của tui thấy sao, tui nói vậy đó nha,> Marco báo cáo. <Tất cả đang bị nhốt trong một cái chuồng lớn với những song sắt dày đặc. Cửa chuồng có khoá nhưng là thứ khoá bình thường của Trái Đất này. Bek cũng đang ở chung với tui mình. Nó đang ôm Jara Hamee cứng ngắc nè.>

<Mấy thanh sắt có bụi hông?> Cassie hỏi.

<Ừa, vậy người ta sẽ dùng mấy cái chuồng làm bằng gì để nhốt được những Hork-Bajir vậy ta?> Marco chọc quê.

<À... vậy song sắt bụi hả?>

<Tụi mình cần phải bẻ khoá,> Marco nói.

<Bồ nghĩ sao?> Rachel móc máy. <Với trí thông minh của bồ, có khi bồ sẽ trở thành “nhà tiên tri” của hội mình đấy.>

<Ha ha và thêm một "ha" nữa nè,> Marco cười.

<Chúng ta cần những người Hork-Bajir xếp hàng, che cho tui mình hoàn hình.> Jake nói.

<Mình làm trước cho, mình nhỏ nhất, dễ dàng núp kín> tôi nói.

Không ai tranh cãi với tôi hết. Tôi nói đúng quá mà. Tôi búng một phát và đợi cho mình rơi xuống đất. Tôi cảm thấy thời gian trôi qua lâu thiệt là lâu.

Phịch...! Tới đất rồi.

Tôi đã rơi một quãng đường dài gấp hàng mấy nghìn lần chiều cao cơ thể bọ chét của tôi. Như một con người nhảy từ một toà nhà cao gấp 5 lần chiều cao Trung tâm Thương mại Thế giới xuống vậy. Nhưng khi rớt xuống đất thì là một cú va chạm nhẹ nhàng thôi. “Rồi, tiếp theo là gì đây?”

Tôi bắt đầu hoàn hình. Cực kỳ chậm rãi. Tôi phình bự ra chừng khoảng ba phân thì dừng lại. <Jara hà, có thấy tôi không vậy?>

“Jara nhìn thấy con bọ.”

<Là tôi đó.>

“Tobias ư? Tobias là con bọ sao?”

Tôi thấy mình đang ước sao lúc đó có Toby đi cùng, mặc dù như thế thì quá là mạo hiểm.

<Ừ, đúng rồi. Tôi là con bọ đó đó. Jara à, anh phải bảo mấy người Hork-Bajir kia quay tròn lại quanh tôi, che cho tôi nha.>

“Jara hiểu, Jara làm.”

Tôi hoàn hình thêm chút nữa. Cho tới khi tôi là một quái vật cao chừng một tấc rưỡi với một đám lông vũ nửa nâu nửa đỏ đâm tua tủa từ áo giáp của con bọ chết. Cảnh tượng chẳng dễ nhìn chút nào. Tin tôi đi, bạn chẳng muốn nhìn thấy một thứ đang ở giữa hai trạng thái: mở điều hâu và một cái miệng hút máu của con bọ chết đâu.

Giờ thì tôi đã có cặp mắt của điều hâu rồi. Tôi nhìn thấy rồi. Dù chỉ mới thấy lờ mờ nhưng cũng đủ nhìn được chút đỉnh. Tôi ngó xung quanh và thở cái suột.

<Trời đất, Jara, anh và các người Hork-Bajir khác quay ra ngoài đi. Tự nhiên quay thành vòng tròn rồi đứng nhìn tôi như vậy thì sẽ làm tội Yeerk chú ý liền đó.>

Mấy Hork-Bajir lừ đừ quay mặt ra ngoài, ngó hết sức vậy đó. Tôi kết thúc chuyện hoàn hình. Cơ thể nhỏ bé của tôi dễ dàng ẩn náu phía sau một rừng chân và đuôi bao xung quanh mình. Tất cả mọi việc tôi phải làm bây giờ là mở khoá. Mở khoá mà không có những ngón tay người hữu dụng.

Hiện giờ ngoài chuồng đã có 6 tên Hork-Bajir vũ trang đầy đủ đứng gác. Bầy đã sập rồi mà. Hơn nữa chỉ còn việc giữ kỷ các con mồi thôi.

Toàn bộ nơi chúng tôi bị giam giữ nhìn ra là một vách thành thẳng đứng, cao chừng 150 mét, có một con đường nhỏ dẫn lên trên tháp đặt khẩu tia Nghiệt khổng lồ. Ở giữa căn cứ lòng chảo này có mô đất lớn tôi nhìn thấy những Hork-Bajir và Taxxon đang làm việc ở phía trên nhưng chúng không thèm để ý gì đến chúng tôi cả. Ở ngang vách thành thẳng đứng đó tôi nhìn thấy một con đường nữa, rộng đủ cho cả một chiếc xe tải chạy băng băng, leo dần lên tới đỉnh. Tội tôi phải đi theo con đường đó để lên đỉnh rồi tìm cách phá cái thứ vũ khí ghê gớm kia.

Con điều hâu-tôi bước ra từ phía sau chuồng. Loài điều hâu tội tôi di chuyển bằng móng không nhanh, nhưng tội tôi biết cách đi. Tôi đi ngang qua khe hở giữa hai chấn song, sang bên phải.

Một tên Hork-Bajir cảnh vệ ngó thấy tôi, hẩn hơi ngơ ngẩn một chút xiu nhưng rồi không chú ý nữa. Tôi cũng dòm hẩn và ngơ ngẩn y hệt. Làm cách nào lấy được chìa khoá trong tay hẩn? Bước tới và hỏi mượn chẳng?

Thực ra thì...

Tôi bước những bước chân của điều hâu vòng ra phía sau một kho chứa dụng cụ. Tôi luôn thấy kỳ lạ khi bọn Yeerk sử dụng những công cụ của loài người. Kho dụng cụ này nom giống

như một trong những kho dụng cụ ở sân sau nhà bạn mà bạn mua ở Trung tâm thương mại Sears vậy.

Bước nhanh về phía sau cái kho, tôi bắt đầu biến hình. Một lối hình hình biến mà tôi nghĩ sẽ thật hoàn hảo ở nơi đây. Tôi biến thành Ket Halpak.

Tôi nghênh ngang bước ra từ phía sau cái kho và hướng tới tên Hork-Bajir có vẻ như là tên nhóm trưởng.

"Ở trên muốn gặp anh," tôi nói.

"Ai vậy?"

Tôi hất đầu về phía toà nhà chính đằng sau. "Họ."

Tuyệt, cái lối nói này của tôi mới hay làm sao. Ở trên đó lúc nào cũng có một bọn.

Tên Hork-Bajir có vẻ giận dữ. Con sên trong đầu của hắn vừa bực vừa sợ. "Visser đến rồi hả, sao hồi nãy không thấy?"

Tôi quay đầu và nhìn chỗ khác. Cái kiểu như tôi đang bực mình và không được phép nói nhiều vậy đó. Giờ thì tên Hork-Bajir cảnh vệ có mười phần bực mình nhưng đến chín mươi phần là sợ rồi.

Tôi giơ tay ra. "Đưa chìa khoá đây, lên đi."

Chuyện thật đơn giản. Hắn đưa chìa khoá cho tôi và tôi bước thẳng đến mở cửa chuồng.

"Làm gì vậy?" Một trong những tên Hork-Bajir cảnh vệ cất tiếng hỏi, đi đến chỗ tôi. Muốn rồi, tôi đã mở cửa xong.

Tôi quay lại và hươ mạnh cánh tay trái. Bất ngờ lãnh đòn nên tên Hork-Bajir đó bật ngựa. Những tên Hork-Bajir còn lại ngập ngừng giây lát. Nhiều đó cũng đủ thời gian để Jara Hamee và những người khác phá toang cái chuồng. Tôi thoáng thấy một người lớn lên rất nhanh từ cái sàn chuồng dơ bẩn. Vẫn còn một nửa là muối, song không thể nhắm được, một cái đuôi mọc ra từ con bọ này.

Cuộc giáp chiến xảy ra trong vòng chỉ có 1 phút. Năm Hork-Bajir tự do (bao gồm cả tôi) đánh lại bốn tên cảnh vệ. Rồi, Ax nhanh nhẹn nhảy vào tiếp sức. Bạn biết uy lực cái đuôi của người Andalite rồi đó. Với sự giúp sức của anh thì chớp nhoáng, trận chiến đã kết thúc. Tụi tôi kéo những tên Hork-Bajir cảnh vệ đang ngất ngư vào trong chuồng và nhốt chúng lại.

Mọi người biến hình chiến đấu. Còn tôi, tôi lại hoàn lại hình dạng điều hâu của mình. Nhiệm vụ quan sát và thông báo cho mọi người từ trên cao vẫn là độc quyền của tôi mà. Bây giờ thì một toán chiến đấu kỳ lạ đã hình thành: bốn du kích Hork-Bajir, một con cọp, một con sói, một dã nhân, một con voi và một người Andalite.

<Thật tuyệt, tụi này cứ việc la hét thoải mái. Bọn Yeerk vẫn cứ nghĩ rằng tụi nó là đám Hork-Bajir tự do tụi mình,> Cassie nói về bọn cảnh vệ trong chuồng.

<Được rồi,> Jake nói. <Cho tới giờ, mọi việc đều ổn. Nhưng tụi mình có việc phải làm đây.>

<Ồ, cậu ta có trong tay toàn là John Wayne[13] thôi,> Marco cười và nói.

Jake lơ tịt câu nói của Marco. <Bằng mọi cách phải tiếp cận nơi đặt súng tia Nguyệt và phá hủy nó. Thật nhanh và thật êm nha. Phải làm trước khi nó được khởi động và nhắm bắn tùm lum đó.>

Có một khoảnh khắc im lặng chờ đợi.

Thế rồi, Marco nói, <Rachel, cái gì đang giữ cái miệng bồ lại thế?>

<Ồ, mình quên bếng mất,> nhỏ nói. Và rồi, theo đúng kiểu Rachel, nhỏ hét lên. <Tới luôn đi!>

<Cám ơn bồ nha,> Marco tung tưng. <Tụi mình không thể thoát khỏi một phi vụ tự sát ngu ngốc nào khác nữa nếu như không có lời cầu nguyện của Công Chúa Chiến Binh Xena lúc nào cũng điên điên khùng khùng.>

Từ chỗ đó, tụi tôi toả ra theo hiệu lệnh của Jake. Rồi mạnh ai nấy đua thật nhanh đến chỗ đặt súng. Tôi thì quan sát trên cao và luôn thông báo cho mọi người chuyện gì đang xảy đến trên đường đi.

CHƯƠNG 27

Ngay khi tụi tôi nhảy bổ nhào đến con đường dẫn lên đỉnh tháp, một chiếc xe tải chạy vòng lên. Nhân cơ hội đó, cả đám nép lại, đợi xe tải qua mặt rồi chạy ào theo sau đuôi nó. Tiện nhất là tụi Yeerk gác chốt ở trên sẽ không thấy được tụi tôi vì bị vướng chiếc xe tải.

Nhưng chuyện đâu có đơn giản như vậy? Ngay lúc đó, một chiếc trực thăng nhỏ bay vào khu vực đó. Chiếc trực thăng đó là loại nhỏ, chỉ dùng để chở người chứ không phải đến chiến đấu. Phòng lái của nó chỉ chứa được có một phi công và một hành khách thôi.

Tôi nhìn thấy rất rõ nó. Và trong phòng lái ngoài phi công, còn có một hành khách là người Trái Đất. Tôi thấy tất cả những Hork-Bajir hay Taxxon có mặt trong căn cứ đều nhìn lên chiếc trực thăng và có động tác chào pha lẫn sự sợ hãi giống như chúng từng có với Visser Ba vậy. Vậy đúng là có hản trên chiếc trực thăng đó.

Mặt trời đang rọi thẳng xuống căn cứ, làm khuất mặt người đang ngồi trong trực thăng. Một con chim ưng hay một con ó biển thì có thể nhìn xuyên qua đó và nhận diện dễ dàng. Còn tôi là điều hâu, dĩ nhiên nhìn thì kém hơn hản trong điều kiện như vậy. Nhưng tôi có thể biết đó là ai. Vóc dáng đó cách ăn mặc đó không thể lẫn được. Nhất là ngay lúc người đó phát hiện ra nhóm bạn của tôi đang xông vào đỉnh tháp, nơi để súng tia Nguyệt. Người đó giơ tay chỉ về hướng đó, phất một cái hết sức quyền hành. Lập tức những chiến binh Hork-Bajir cảnh vệ xông vào điểm đó.

Người đó chính là Aria.

Chiếc trực thăng gầm lên, bay vượt qua tôi để tiến gần đến chỗ đang xảy ra xung đột. Còn tôi thì lạnh cứng người.

Sao tôi lại có thể ngu quá mức như vậy?

Sao mà tôi có thể lại ngu ngốc để mà hy vọng đến thế cơ chứ? Sao mà tôi lại có thể không nhận biết được điều đó kia chứ? Phải chăng tôi đã mù quáng bởi một vài ước vọng suốt suốt tầm thường?

Đó hoàn toàn chỉ là một vở kịch! Aria, cứu sống một bé gái, chỉ là diễn kịch! Một màn diễn được sắp đặt cốt để bắt cử thành viên hội Animorphs nào cũng có thể quan sát thấy.

Tôi chế nhạo chính bản thân mình. Chế nhạo và trách cứ bản thân, nổi tức giận cứ chùng chùng lớp lớp. Tôi giận cái thằng tôi quá đi mất.

Giận dữ là tốt. Giận dữ là an toàn. Giận dữ quả tốt hơn rất nhiều so với những cảm xúc khác, những cảm xúc đang đe dọa sẽ lan ra và tràn ngập trong tôi.

<Ngu quá đi, Tobias ơi là Tobias! Mà ngu quá đi mất!> Tôi hét lên. <Mỗi hai giờ chị ta chui vào trong nhà tắm ở khách sạn. Thiệt là ngu hết biết! Sao mà mà lại có thể bỏ qua sự việc đó kia chứ? Sao mà mà, hỡi Tobias, lại không hiểu ý nghĩa của hành động đó kia chứ?>

Hai giờ đồng hồ! Hai giờ - thời hạn biến hình!

Một lối hình biến! Aria là một lối hình biến của Visser Ba!

Tôi cảm thấy muốn bệnh. Tôi có thể đập cánh, nhưng tôi không thể suy nghĩ được gì. Tôi không thể trông thấy gì. Tất cả mọi thứ cứ quay mòng mòng xung quanh tôi.

Cho tới lúc đó, tôi đã không hề nhận thức được rằng tôi đã nuôi một niềm hy vọng lớn lao đến thế. Hy vọng có một mái nhà, một tổ ấm gia đình.

<Những thứ đó không phải là để dành cho mà, Tobias à. Mà ngu lắm. Tao ghét mà! Tao ghét mà! Tao muốn mà chết liền, chết phứt đi...>

Tôi không thể bay được nữa. Khó nhọc hạ cánh, tôi nằm lăn quay trên nền đất dơ hầy. Những lời này cứ bám chặt trong đầu tôi, nhắc đi nhắc lại mãi không thôi. *<Tao ghét mà, Tobias! Tao ghét mà. Tao muốn mà chết phứt đi cho rồi.>*

Trong cuộc đời con người của tôi, trong cuộc đời chim săn mồi của tôi, chưa bao giờ, chưa khi nào tôi lại mệt mỏi, chán nản đến thế. Tôi biết bạn bè tôi đang đánh nhau ở đẳng. Tôi biết tội nó đang cần tôi. Nhưng tôi không thể...

... Không thể.

Một lúc sau, một bàn tay đầy móng vuốt chộp lấy tôi, kéo lê tôi chạy về một hướng và tọt xuống một đường hầm bí mật nào đó. Mọi thứ diễn ra thật nhanh.

"Chú bị sao vậy, Tobias? Chạy mau lên, cái tháp đó sắp nổ rồi."

Đó là Toby. Đâu đó, ở một góc xa trong tâm trí tôi, tôi tự hỏi bằng cách nào và vì sao con bé lại đến đây. Sau này tôi mới được nghe kể lại rằng khi cuộc chiến đã đến hồi gay cấn nhất thì nhóm của Toby quyết định xông vào giải cứu tội cùng với những người Hork-Bajir khác.

Toby nhìn thấy tôi rơi phịch xuống đất và cứu tôi. Sau đó, khi tội đã an toàn, Toby giao tôi cho Rachel trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh như vậy.

Sao mà Toby biết mà giao tôi cho Rachel nhỉ? Tôi cũng không biết nữa. Tôi chỉ biết là Rachel

ôm tôi trên tay và mang về.

Sau đó, mọi người tập trung lại ở nhà kho của nhà Cassie. Cassie lo lắng lật cánh tôi lên, nhìn chân, đầu... để tìm vết thương nhưng không thấy.

"Tobias à, bạn bị thương ở đâu vậy?" Cassie hỏi, bối rối và lo lắng.

Tôi giống như bị lôi ra từ một giấc mơ ở xa lắm lắm vậy. Thân thể tôi nặng như đeo chì. <Mình không có bị gì...> Tôi thì thảo.

"Vậy có chuyện gì vậy, Tobias?", Jake hỏi.

<Aria đó...>

"Chị họ của cậu í hả? Người phụ nữ muốn mang bồ về chăm sóc í hả?" Jake hỏi.

<Aria chỉ là một lối hình biến mà thôi,> tôi nói, giọng không còn chút cảm xúc nào. <Mụ ấy chính là Visser Ba. Đó là một cái bẫy hoàn hảo kinh khủng.> Rồi đột nhiên tôi bật cười khan. <“Người phụ nữ” xem nữa là gia đình của tôi đó. Tôi suýt nữa là có bà chị họ Visser Ba! Ha ha ha! Vui quá ha. Thiệt là, thiệt sự là vui quá!>

CHƯƠNG 28

Tôi chẳng còn nhiều thời gian mà đau buồn cho bản thân mình nữa. Mọi thứ đã đến rồi. Tôi phải đi gặp luật sư và "chị họ" Visser Ba của tôi thôi.

Hôm nay là ngày sinh nhật của tôi. Tôi sẽ phải đến văn phòng luật sư để nghe bản di chúc của cha tôi để lại. Bản di chúc của người cha thật sự của tôi, mà tôi chưa bao giờ được biết mặt.

Tất cả đó là giả mạo. Nhưng tôi buộc phải hoàn thành vai diễn của mình. Đó là một cái bẫy, nhưng cách duy nhất thoát khỏi cái bẫy ấy là phải bước thẳng vào nó.

Aria là Visser Ba. Hắn đang tìm kiếm tôi. Điều đó có nghĩa là hắn đang nghi ngờ tôi. Nếu tôi không ló mặt tới văn phòng luật sư, bọn Yeerk sẽ cho rằng tôi đã nhận ra đó là cái bẫy của bọn chúng. Và chúng sẽ nhận định rằng tôi là một Animorph - Người Hoá Thú.

Tại sao chúng lại nghi ngờ tôi đầu tiên? Ai mà biết được? Nhưng điều đó sẽ dẫn chúng ngay đến sự khẳng định rằng tôi - một thằng bé loài người - là một trong những kẻ mà chúng gọi là băng thảo khấu Andalite thì có thể đoán ra được những đứa khác trong băng cũng là con người, và cũng đoán ra được rằng mấy đứa đó cũng là một bọn nhóc tì mà tôi quen biết.

Rồi cứ thế suy diễn, kết thúc sẽ là một ván cờ chí tử, mà phần thua chắc chắn sẽ nghiêng về phía tôi. Chúng sẽ bắt được Jake, người từng là bạn tôi.

Jake sẽ bị biến thành một kẻ Mượn xác. Ngay cả trong trường hợp Jake khẳng cự tuyệt đến chết, thì chúng cũng sẽ lần ra được Marco - bạn thân nhất, rồi Rachel - cô em họ của Jake. Và từ Rachel, sẽ dẫn đến Cassie. Cuộc chơi kết thúc.

Tôi phải tìm ra được một cách để đường đường bước vào văn phòng luật sư và cứ để Visser Ba bung cái bẫy của hắn ra và phải làm sao để mình không bị tóm cổ.

Và điều tệ nhất là tôi phải làm tất cả những việc đó một mình. Visser Ba hẳn sẽ bố trí quân đội của hắn bao quanh cái văn phòng của ông luật sư De Groot đó. Chỉ cần có một con thú lạ nào đó nháng qua thôi là tất cả sẽ đi tong. Visser Ba sẽ biết hết.

Thực ra thì, các bạn của tôi cũng sẽ phải ở đâu đó chứ sao mà ở không cho được. Trong khi tôi vào trong đối diện với luật sư De Groot và bà chị Aria giả mạo, tội nó sẽ quay trở lại, tổ chức một trận tấn công vào khu phức hợp của bọn Yeerk dưới lòng đất, xoá sổ cái căn cứ vũ khí mà tội tôi đã tấn công hôm trước.

Tôi biến hình thành người cách xa văn phòng luật sư, cốt chỉ để phòng không cho ai nhìn thấy. Tôi cuốc bộ qua tám dãy nhà để đến văn phòng. Lâu lắm rồi tôi không đi bộ xa đến thế và lâu đến thế.

Đó là một chuyến đi khiếm khuyết về mặt không gian. Mỗi khi bạn bay, bạn ở trong không gian ba chiều. Còn khi bạn lò dò trên mặt đất như một con người, không gian chỉ còn có hai chiều mà thôi. Chậm hết sức. Lại còn có nào là đèn giao thông, nào là người xung quanh, nào là xe hơi, nào là... Ôi chao, bay liệng trên bầu trời thú vị và tuyệt vời hơn biết bao nhiêu.

Thôi, vậy là hãy lấy làm mừng đi, tôi cay đắng nhủ thầm. Cũng là một điều tốt khi mày không phải trở lại làm người nữa. Mày vẫn còn tiếp tục được bay.

Không có gia đình, nhưng tôi được bay.

Tôi rùng mình và thấy sợ hãi khi đến trước cửa văn phòng luật sư. Không có nhiều lựa chọn dành cho tôi. Tôi cho rằng, thực thà mà nói, tôi hoàn toàn không lo lắng chút nào cho bản thân, tôi chẳng quan tâm đến việc mình sẽ sống mà bước ra khỏi cái bẫy hay là chết ngay lúc đó. Tôi chỉ lo nghĩ đến việc bằng cách nào đó nhanh chóng giải quyết ổn thoả cho xong sự vụ này. Vì những người khác. Vì bạn bè của mình.

Tôi nghĩ những gì người ta hay nói về những người lính chiến là hoàn toàn đúng sự thật. Bước chân đi, họ nghĩ rằng mình đang chiến đấu vì đất nước mình, nhưng có khi họ lại kết thúc đời mình vì một thằng bạn nằm chung chiến hào.

Lúc ấy, tôi không quá để tâm đến số phận của loài người. Tôi không phải là một con người. Tôi là một con điều hâu. Nhưng tôi lo cho Jake, cho Cassie, cho Marco, cho Ax-chiến hữu, và cho Rachel. Lúc nào cũng là Rachel.

Khi tôi run rẩy bước qua ngưỡng cửa văn phòng, người phụ nữ tiếp tân không có ở đó. Tôi đứng đó, không dám chắc những gì mình sẽ làm trong những giây phút sắp tới. Thế rồi, hai người bọn chúng từ phòng trong bước ra.

Aria mỉm cười rất tươi và nói. “Hắn em là Tobias.”

Tôi nhớ lại lần đầu tiên gặp cô ta. Tôi, tôi đã bay lượn hàng trăm vòng trên không trung, theo dõi cổ qua cánh cửa sổ khách sạn mở rộng. Thế rồi, hình ảnh của cổ cứ luẩn quẩn trong đầu tôi. Cổ đã ở rừng rậm châu Phi hàng bao nhiêu năm thế nhưng, trước khi cổ rời phòng, cổ lại dùng chân trước tấm gương dài sửa sang lại đầu tóc. Hành động đó hoàn toàn là tự nhiên đối với một người phụ nữ bình thường, chỉ có hơi lạc điệu với một phụ nữ suốt ngày nấu mình giữa những loài sinh vật không có mắt thẩm mỹ trên đỉnh Land Rover heo hút, trống trải.

Tôi gật đầu. "Phải, là Tobias đây."

Tôi phải vào vai một thằng nhóc ma cà bông mà, nhưng tôi lại bối rối quá và quên mất. Hơn nữa mặt tôi trơ trơ, tôi chưa quen để diễn với mặt người.

Aria tiến tới gần tôi, khoác vai tôi một cách thân mật.

Visser Ba.

Tôi cứng người và cố né người ra xa.

"Khoẻ rồi đó, Tobias, tội mình cùng gia đình mà. Từ giờ trở đi, chị sẽ chăm sóc em. Cứ yên tâm đi cưng."

De Groot bước tới, bắt tay tôi. "Vào trong này đi nào, anh bạn trẻ?"

Nếu như bạn không để ý lắm, bạn sẽ không bao giờ nhận ra cái cách mà De Groot đứng phía sau lưng Aria.

Cứ như thế, De Groot không muốn tiến tới quá gần Aria. Cứ như thế ổng không muốn đụng phải cổ vậy.

Ông ta sợ.

De Groot là một người Bị-Mượn-Xác, và hẳn biết rõ Aria là thượng cấp của hắn.

Tất cả chúng tôi ngồi trong văn phòng. De Groot nhìn Aria như chờ đợi. Tôi thì vào vai một thằng nhóc đường phố lưu manh tanh bành thói lè. Aria thì đóng vai hiền dịu, cứ cười ngọt ngào.

Ai cũng vào vai thật đẹp, tôi cũng vậy.

Chỉ một hành động sai lầm, chỉ một cử chỉ thoáng qua mà sai lầm thôi, thì bọn Yeerk sẽ nhảy vào tóm cổ tôi và xử lý tôi theo cái cách mà tôi chưa kịp nghĩ tới nữa kia.

"Chúng ta có mặt ở nơi đây để cùng chứng kiến việc tuyên đọc một tài liệu quan trọng dành cho Tobias. Tài liệu này do ba của cậu để lại. Một người cha khác, không phải là người cha mà em vẫn lầm tưởng là cha đẻ của mình." Rốt cuộc rồi thì De Groot cũng lên tiếng.

"Cha nào mà chẳng được, " tôi nhún vai, xác xược.

Aria nhìn tôi. "Bộ em không quan tâm xem người cha thực sự của mình là ai à?"

"Quan trọng là ông có để lại cho tôi tí tiền còm nào hay không đã," tôi cười, mắt dạ ghê.

De Groot nhướng mày nhìn tôi, trước đó ông ta nhìn thật nhanh về phía Aria.

"Không, không có đồng nào cả."

Tôi trợn tròn hai con mắt. "Chỉ có *tiếng* mà không có *miếng* gì à?"

De Groot vồ vồ vào tập tài liệu trước mặt vẻ bức mình. "Hôm nay chúng ta tới đây chỉ để nghe những lời cha cậu nhắn gửi lại. Nếu điều đó -"

"Đọc đi," đột ngột Aria đổi thái độ nhưng sau đó gượng lại được, cười với tôi. "Chị nóng lòng muốn nghe mà."

Luật sư bắt đầu đọc.

Mắt tôi trơ trơ không biểu lộ một cảm xúc nào suốt bức thư. Đó là nhờ bản năng lạnh lùng của loài điều hâu trong tôi.

Bản năng đó đã thật sự cứu tôi.

CHƯƠNG 29

"**G**ửi đến con, Tobias," luật sư bắt đầu đọc.

Ông ta ngáp ngừng, với tay lấy cặp kính ở trên bàn đeo lên rồi sau đó tăng hắng và đọc tiếp.

"Con thân yêu. Ta là cha của con. Con không bao giờ biết mặt ta, và ta cũng vậy, không bao giờ biết được mặt con. Ta không biết rồi đây, trong nhiều năm tiếp theo đây, cuộc sống của con sẽ ra sao. Ta hy vọng mẹ con sẽ tìm được một người đàn ông khác để yêu thương. Ta biết mọi ký ức về ta trong tâm trí mẹ con đã bị xoá bỏ vĩnh viễn. Mọi bằng chứng về sự có mặt của ta trên hành tinh Trái Đất này cũng đã bị xoá sạch."

Tôi cảm nhận được là Aria đang nhìn trừng trừng về phía tôi. Tôi cũng cảm nhận được những báo động của một con thú săn mồi trong ả. ả đang quan sát cặp mắt tôi. Tôi không nhìn ả. ả đang chăm chú chờ đợi mắt tôi co co giật giật vì thông tin mới được nghe, chờ đợi sự rùng mình, sự lo lắng, chờ đợi một vài cảm xúc trên khuôn mặt tôi, ngay lập tức hẳn sẽ cho tôi "lên đường" luôn.

Khuôn mặt tôi không biểu hiện bất cứ một cảm xúc nào.

"Ta được người - người đã xoá sạch cuộc đời trên Trái Đất của ta - cho cơ hội này để liên lạc với con. Chính sinh vật này đã gọi ta trở về với bốn phận của ta mà ta thì không thể chối từ."

"Tất cả những điều này dường như sẽ rất lạ lùng đối với con - đứa con trai mà ta không biết đến, mà ta chưa từng nhìn thấy và cũng chưa từng gặp mặt. Nhưng ta không phải là một con người. Ta đã mang hình hài một con người, nhưng ta thì lại không phải là một con người."

Tôi muốn ghen tở. Tim tôi muốn ngừng đập. Tôi cảm thấy như thể bỗng nhiên mọi người, mọi vật đang tiến tới rất gần tôi, như thể Aria-Visser Ba đang phả những hơi thở của ả ngay bên má tôi, và tay luật sư đang ngả người qua cái bàn giấy của ông mà thì thầm những to nhỏ vào ngay lỗ tai tôi.

Không phải là con người!

Một phản ứng! Tôi cần có một phản ứng!

Tôi tròn mắt và nói, "Ôi, trời," bằng một cái giọng châm chích nhất mà tôi có thể rặn ra

được.

Tay luật sư liếc mắt nhìn Visser ba, rồi đọc tiếp.

“Ta là một chiến binh trong một cuộc chiến tranh khủng khiếp. Ta đã làm những việc khủng khiếp. Ta phải làm những việc đó, ta tin là như vậy. Nhưng ta cảm thấy chán ghét chiến tranh lắm rồi, thế nên ta bỏ chạy. Ta ra đi và ẩn náu giữa những con người trên Trái Đất. Trong khoảng thời gian ta có mặt trên Trái Đất, ta sống giữa những con người, sống như một con người, ta lấy tên là Alan Fangor.”

Giờ thì tay luật sư đang đọc theo trí nhớ, không nhìn vào giấy. Mắt của ông ta nheo lại thành hai đường kẻ chỉ, quan sát tôi.

"Tên ở Trái Đất của ta là Alan Fangor nhưng tên thật của ta là Elfangor-Sirinial-Shamtul."

Thời gian như ngừng trôi.

Tôi cảm thấy như có một luồng điện ngàn vôn chạy qua người mình. Tất cả các tế bào trong cơ thể tôi như có kiến bò, nhột nhột khắp người.

Elfangor! CHA TÔI LÀ HOÀNG TỬ ELFANGOR!

Tôi không thể để cho bất cứ một cảm xúc nào hiện ra trên khuôn mặt, dù chỉ là một cảm xúc thoáng qua. Không một cử động. Cặp mắt không xoe tròn. Không có biểu hiện gì! Không có cử động nào!

Tay luật sư đã ngưng đọc. Visser Ba gườm gườm nhìn tôi bằng cặp mắt của Aria.

Tôi nhún vai. “Hết rồi à?”

Tôi thấy ánh mắt của Aria mờ cảm, bộc lộ sự thất vọng. Sự căng thẳng, xung điện từ dường như bắt đầu từ từ lan ra, ngấm vào khoảng không gian tù túng, ngột ngạt của căn phòng.

"Còn nữa," tay luật sư nói. "Nhưng tên thật của ta là Elfangor-Sirinial-Shamtul." Hắn ta nhấn mạnh cái tên này một lần nữa. Giống như kiểu người ta gõ búa vào đầu gối để xem phản xạ đó mà. Chắc hẳn nghĩ rằng tôi phải bật tung ra khỏi ghế, văng ra khỏi cửa sổ khi nghe thấy cái tên này. “Và mặc dù con sẽ chẳng bao giờ biết đến ta và chúng ta cũng sẽ chẳng bao giờ gặp nhau, nhưng ta vẫn muốn nói cho con biết một điều chắc chắn rằng việc ta biến mất khỏi cuộc đời con không phải là do ta lựa chọn. Ta không mong muốn gì hơn là được sống trọn cuộc đời mình, yêu thương hai mẹ con con.”

Nhưng chúng ta đã gặp nhau rồi, hoàng tử Elfangor à. Tôi thầm nghĩ. Chúng ta gặp nhau khi cha đang hấp hối. Cha có biết không? Cha có đoán được rằng... Cha ơi, Cha có cảm nhận được, vào cái khoảnh khắc cuối cùng kinh khủng ấy, cái khoảnh khắc mà con phải bỏ cha lại cho tên sát nhân đang ngồi phía sau con đây, cái thằng bé ở bên cha vào giây phút cuối đó chính là con trai của cha không?

Nước mắt! Những giọt nước mắt chực trào ra! KHÔNG! KHÔNG! Chỉ một giọt thôi là tôi sẽ đi đời.

Đến giờ, luật sư De Groot nom có vẻ tức giận. Cứ bình tĩnh nào. Hắn lí nhí đọc nốt đoạn thư còn lại cứ như hắn đang ở đâu đó xa lắc xa lơ.

“Nhưng ta là một phần của sứ mệnh quan trọng hơn chính bản thân ta. Ta có nghĩa vụ phải

hoàn thành. Có một thể lực đen tối mà ta cần phải chiến đấu chống lại nó. Có những sinh mạng ta phải cố mà cứu sống. Trong đó có cả con và mẹ con. Ta là một người thuộc chủng tộc Andalite. Đối với người Andalite, nghĩa vụ là vô cùng quan trọng. Cũng như biết bao con người khác mà thôi. Ta không thể nói với con rằng ta yêu con, con trai bé bỏng của ta, vì ta không biết con. Nhưng ít nhất, ta cũng biết rằng ta muốn yêu thương con."

"Ký tên hoàng tử Elfangor-Sirinial-Shamtul."

Tôi bật cười khẩy. "Thế là rõ quá rồi, đúng không?"

"Rõ gì cơ?" Aria hỏi.

"Cái người được gọi là 'cha ruột thực sự' của tôi đó tự nhiên xuất hiện và ổng là một kẻ dở hơi, một kẻ ngu ngốc. Chính xác hoàn toàn là như thế. Chốt lại là: không có đề cập gì đến tiền bạc hết, phải không?"

"Không có tiền." De Groot xác nhận.

Tôi đứng bật dậy, Aria cũng vậy.

"Nè, chị có thực sự muốn đưa tôi về nhà chăm sóc hay chị chỉ hy vọng được thừa hưởng chút gì đó thôi?" tôi cần vặn.

"Chị có muốn đưa em về chăm sóc mà," ả nói, cười ngượng ngịu. "Nhưng chắc em phải chờ chị thêm một thời gian nữa. Em thấy đấy, chị có việc đột xuất phải quay trở lại Châu Phi để chụp lại một vài tấm hình... sư tử."

Tôi cười chế nhạo, vẫn cái kiểu khó coi của một thằng bé đầu đường xó chợ. "Tuyệt quá. Tôi có một ông bố dở hơi và một bà chị họ giả mạo."

Tôi quay lưng lại phía chúng và bước đi.

"Tobias," Aria gọi.

Tôi quay lại, đối diện ả. "Gì nữa đây?"

"Chị... Chị có biết cha em. Chị và ông ấy, nói sao nhỉ, hồi đó từng là đối thủ của nhau trong một vài lần. Nhưng ông ấy không ngốc đâu." Bỗng nhiên Aria-Visser Ba mỉm cười. Đó là một nụ cười xa vắng, hình như ả đang nhớ lại một kỷ ức nào đó từ hồi xưa hồi xưa. "Hoàng tử Elfangor-Sirinial-Shamtul không hề ngu ngốc. Và trong khắp dải ngân hà này, sẽ khó mà lại có được một người thứ hai như ông ấy đấy."

Tôi buông thõng hai tay. "Ôi trời ơi, chị cũng điên như ổng rồi."

Tôi bước ra ngoài và khép cửa lại sau lưng mình. Tôi nghe tiếng De Groot nói, "Ta không bắt nó sao? Chỉ để an toàn thôi mà, không biến nó thành người của bọn ta à?"

Giọng của Aria khinh miệt vang lên. "Nó là một thằng cặn bã của xã hội. Ban cho nó một tên Yeerk cũng là phí hoài. Elfangor chắc sẽ xấu hổ về thằng con này thôi. Lẽ ra con trai của hắn phải là một chiến binh, một đối thủ đáng gờm mới phải chứ, ai dè nó lại là một thằng nhóc ngu ngốc, tệ hại. Thật là đáng tiếc."

Tôi đã ở trong lối hình biến thiết là lâu. Tôi rời khỏi văn phòng luật sư và đi đến một nơi thật an toàn, không bị ai theo dõi. Tôi hoàn hình. Tôi không còn nghĩ đến việc mình đã từng

quyết định trở lại làm người nữa. Tôi hoàn hình thành điều hâu trước khi tôi bị mắc kẹt trong lốt hình biển.

Nhưng rồi tôi lại biến hình lần nữa. Biến thành người để khóc. Tôi muốn khóc thật nhiều, thật lâu cho thật thoải nỗi buồn của mình. Mà điều hâu thì không khóc.

CHƯƠNG 30

Giờ thì tôi có thể thấy rõ được tất cả mọi việc rồi. De Groot nói hần đã được thừa hưởng bức thư khi cha hần chết và hần tiếp nhận và quản lý văn phòng luật sư đó. De Groot-con là một kẻ Mượn xác. Hần ắt hẳn phải lên cơn đau tim khi hần đọc qua những tài liệu văn bản cũ mà cha hần để lại và khi mà cái tên Elfangor-Sirinial-Shamtul đập vào mắt hần.

Không có một tên Yeerk nào còn sống mà không biết đến cái tên ấy.

Visser Ba đã thắc mắc không biết chuyện gì đã xảy ra với thằng con trai của kẻ thù không đội trời chung của hần. Con trai của Elfangor có biết sự thực này không? Không hiểu con trai của Elfangor có liên hệ gì với “băng thảo khấu Andalite”, cái đám gây cho các Visser biết bao tổn thất?

Công việc điều tra đã cho thấy rằng tôi đã biến mất dạng khỏi trường học và khỏi cả quyền chăm sóc của những người họ hàng thờ ơ. Điều đó hần đã thực sự kêu gọi sự quan tâm của Visser Ba.

Vậy là hần giăng ra một cái bẫy. Hần chế ra một người chị họ, đưa ra một lời đề nghị mà rõ ràng là tôi không có: một mái ấm gia đình. Hần giảm thiểu sự đề phòng của tôi. Rồi hần đọc cho tôi nghe bức thư đó.

Nhưng rồi, Visser Ba đã gặp phải một tình huống phức tạp: Tự nhiên một thằng nhóc Hork-Bajir tên Bek xuất hiện, hần phải xử lý luôn chuyện này. Hần sẽ cần phải có hai cái bẫy: một cái dành cho tôi, cái kia dành cho những người Hork-Bajir tự do.

Nếu đúng là tôi có mối liên hệ với “băng thảo khấu Andalite”, hần sẽ hoàn toàn chỉ đóng có một vai diễn: Trong lần đầu tiên ghé thăm nhóc Bek, hần giả vờ thể hiện lòng nhân đạo với các con thú được nhốt tại vườn thú đó. Tiếp sau đó, hần dàn cảnh để cứu một bé gái nào đó. Có những chứng cứ nào hợp lý hơn, đặc dụng hơn thế để cho người khác, người mà hần cố tình để cho thấy, nghĩ rằng hần là một con người thực sự không?

Những biểu hiện và hành động đó của hần đã có tác dụng. Ngoại trừ một việc, một hành động: đó là đột nhiên Visser Ba được mời về tổ hợp Yeerk dưới lòng đất vì đám lính của hần mới tóm cổ được một toán Hork-Bajir tự do.

Lúc đó, hần đang đóng giả là Aria. Hần cần phải trở về căn cứ thật nhanh. Một chiếc trực thăng được kêu tới để đưa hần về. Chiếc trực thăng được nguy trang, nhưng hần thì phải di chuyển trong lốt người.

Tôi nhìn thấy hần. Và chính điều đó đã cứu sống tôi. Ấy thế là kế hoạch của hần bị đổ nhào.

Tôi bay về cánh đồng quen thuộc của mình, trong tâm trí đầy những hình ảnh đã qua, trong tim đầy những tình cảm buồn vui lẫn lộn, nhiều hơn mức mà tôi có thể hình dung ra nổi.

Hoàng tử Elfangor là cha tôi.

Tôi đã biết, không hề hoài nghi, rằng ai là người đã xoá bỏ hoàn toàn sự hiện diện của hoàng tử Elfangor trên Trái Đất, ai là người đã cho phép cha tôi để lại cho tôi một bức thư, bức thư ngắn ngủi đó.

Chỉ có thể là người Ellimist mà thôi. Chỉ có người Ellimist mới có quyền năng để làm được những việc đó.

Tôi đáp xuống nhánh cây quen thuộc trên cái cây quen thuộc của mình. Cha tôi đã rời bỏ tôi rồi. Mẹ tôi chẳng bao giờ nhớ được chút gì về ông ấy cả. Đối với bà, ông ấy không hề tồn tại, do đó mẹ tôi không cảm thấy đau đớn gì khi ông ra đi... Và tôi sẽ chẳng bao giờ biết được sự thực này. Nhưng, nhờ có bức thư đó, giờ đây tôi đã biết.

Và tôi cho rằng, giờ đây, tôi hoàn toàn có thể giận cha mình. Nhưng không, tôi không hề giận ông. Hoàng tử Elfangor đã trốn chạy khỏi nghĩa vụ của mình khi ông tới Trái Đất. Cho dù ông không được chọn lựa, nhưng cha tôi đã quay trở lại với nghĩa vụ của mình. Không được quyền chọn lựa, nhưng cha tôi đã hoàn thành vai trò mà ông phải thực hiện, thế nên, ông - cha tôi - hoàng tử Elfangor - là vị hoàng tử Andalite vĩ đại.

Tôi đã mất cha, bởi một sự thật hiển nhiên rằng, Elfangor đã có mặt đúng nơi và đúng lúc mà ông phải có mặt, ông đã mãi mãi thay đổi cuộc đời của năm đứa trẻ bình thường. Và rất có thể... rất có thể... cứu được loài người khỏi nạn xâm lăng của bọn Yeerk. Tôi tự hỏi tại sao người Ellimist đã cho phép cha tôi để lại bức thư đó. Nhưng tôi không mất quá nhiều thời gian để tìm ra câu trả lời bởi vì câu trả lời đó quá ư là đơn giản.

Đó, tôi cũng có nghĩa vụ của mình. Và ai mà đứng đó nhắc nhở bạn rằng những thứ mà bạn muốn cho bản thân thì kém quan trọng hơn là phải làm những việc cần thiết và đúng đắn đây?

<Lời nhắn nhủ của cha, con đã nhận được rồi, cha ơi. Con đã nhận được rồi.>

CHƯƠNG 31

Tôi bay vòng xuống đám cỏ. Êm như ru vậy. Cánh của tôi dang ra nhẹ nhàng. Móng vuốt của tôi hườm về phía trước, đuôi tôi xòe ra. Tôi nhắm vào con mồi bằng một sự chính xác đến kinh ngạc.

Móng vuốt của tôi quặp trúng cổ con thỏ mẹ. Thật chính xác.

Và rồi, lại một lần nữa, cũng như lúc trước, tôi không phải là một con điều hâu nữa, mà là một con thỏ. Tôi không phải là một kẻ sát thủ tàn nhẫn mà là nạn nhân. Không phải là thú săn mồi mà là con mồi.

Với cái nhìn đó, tôi cảm thấy móng vuốt mình đang ấn ngập sâu chính cổ họng của mình đau khủng khiếp. Tôi cảm thấy nổi kinh hoàng chết chóc đến từ trên bầu trời.

Nhưng tôi vẫn giữ lấy hình ảnh đó. Tôi phải chấp nhận rằng hình ảnh ấy đang nói với tôi rằng một góc nào đó trong tâm trí tôi muốn tôi phải hiểu ý nghĩa của nó.

Con thỏ không còn giãy dụa nữa và trở nên yên lặng vì tôi đang thu nạp ADN của nó.

Thế rồi, tôi siết chặt hơn móng vuốt mình cho tới khi con thỏ nằm xuội lơ, cho tới khi tim nó ngừng đập.

Tôi, suy cho cùng, là một con thú săn mồi - một con điều hâu. Tôi vẫn phải giết, ăn để sống.

Nhưng tôi cũng là con người, tôi có thể không bao giờ sống một cuộc sống, cho dù chỉ là vì sự sinh tồn của chính mình, mà không có cảm xúc.

Tôi đã nghe thấy lời nhẩn nhủ của cha mình để lại từ bao nhiêu năm nay. Giờ tôi cũng nghe thấy thông điệp từ tâm trí của chính tôi: *Mày là một hợp thể của cả hai loài, Tobias ạ. Điều hâu và con người. Mày luôn luôn sẽ là như thế. Mày sẽ bao giờ cũng phải giết để ăn, và rồi mày cũng sẽ luôn luôn hối hận vì điều đó.*

Đó là một tình thế hết sức tồi tệ, tôi cho là như vậy. Nhưng nghĩa vụ của tôi là phải tồn tại đúng như thực thể-tôi. Vừa là một con điều hâu vừa là một thằng bé. Sống vừa bằng bản năng vừa bằng cảm xúc. Tôi sẽ phải tiếp tục cuộc sống chênh vênh đó.

Tôi ăn con thỏ mẹ, ăn ngẫu nhiên.

Sau đó tôi biến hình thành thỏ mẹ. Tôi sẽ trả nợ cuộc sống của tôi bằng cách hàng ngày chăm sóc lũ thỏ con, chỉ cách cho chúng tránh xa hang thú dữ, chỉ cách chúng chạy trốn loài chim săn mồi như điều hâu.

Với tôi, nếu như tôi có thể sống như một con thú tàn nhẫn, suy nghĩ giản đơn; nếu như tất cả các quyết định của tôi không phải đắn đo cân nhắc; nếu như mọi thứ đều rõ ràng, thì cuộc sống của tôi sẽ dễ chịu hơn nhiều.

Nhưng đó không phải là cách sống của một con người.

Tôi ngược mắt ngó chừng con điều hâu khác bằng cặp mắt thỏ kinh hoàng và sợ hãi. Lần này, tôi đã trở thành một con mồi thứ thiệt. Đây là những gì con mồi cảm thấy khi trông thấy bóng tối che khuất ánh mặt trời. Thật là hay rằng tôi đã biết được những cảm giác đó.

<Xin lỗi nha, người anh em,> tôi nói với bóng của con điều hâu trên cao, cái bóng của tử thần. <Không còn gì cho ông anh trên cánh đồng này đâu. Những đứa nhỏ này sẽ được tôi bảo vệ đó.>

Tôi đã giết thỏ mẹ để có miếng ăn. Nhưng tôi sẽ không ăn những con thỏ nhỏ này. Tôi sẽ cứu mạng chúng. Chúng nhỏ dại quá mà. Đó là tình cảm con người tôi dành cho chúng.

Đêm đó, tôi bay tới phòng của Rachel. Nhỏ đang ngủ. Nhỏ làu bàu khi tôi đánh thức nhỏ dậy. Nhưng rồi, nhỏ lặn ra khỏi giường, tròng váy vô người và nói với tôi rằng nhỏ sẽ không bao giờ ngủ được khi mà giờ nào cũng có một con chim ngu ngốc nào đó bay đến và bay đi.

Rồi nhỏ lấy một cái bánh kem đưa cho tôi xem. Bánh sinh nhật của tôi đó. Nhỏ đốt đèn cầy rồi bắt tôi thổi bằng cách quạt cánh cho đến khi tắt. Sinh nhật của tôi vậy đó. Chẳng đứa nào

trong hai đứa tụi tôi hát bài "Chúc mừng sinh nhật" cả vì khuya rồi. Nhưng trong bóng đêm, tôi nghe nhỏ thì thầm thật là dễ thương.

"Chúc mừng sinh nhật bồ, Tobias."

HẾT TẬP 23

[1] Nguyên văn: *boat - con thuyền*. Do không thể tìm được từ phiên âm tên ông luật sư cùng vần với từ "thuyền" nên đành phải để phiên âm cách đọc như trên mà không dịch nghĩa (NDBS)

[2] Tên một trò chơi điện tử, nội dung là phải đi qua những kỷ nguyên (Ages) mục đích cứu Catherine đang bị giam ở kỷ Riven.

[3] Nguyên văn: *give me the 411*. Đây là một lối nói yêu cầu cung cấp thông tin. Xuất phát từ thực tế, ở Bắc Mỹ, 411 là số hỏi thông tin.

[4] Tên của 3 con thỏ trong 3 truyện cổ tích (NDBS)

[5] Tên của một con thỏ trong phim hoạt hình (NDBS)

[6] Peeping Tom là tên của một nhân vật tò mò trong truyền thuyết về Tiểu thư Godiva (Lady Godiva). Tiểu thư Godiva là một phụ nữ quý tộc người Anglo-Saxon. Để xin miễn thuế đất cho phu quân, nàng đã lỏa thể cưỡi ngựa trên đường phố thị trấn Coventry nước Anh. Peeping Tom tò mò dòm Tiểu thư và đã bị xử chóc mù mắt hoặc đánh đến chết. (NDBS)

[7] 2 ti = 2 đồng

[8] Một thương hiệu máy chụp hình nổi tiếng, rất mắc tiền. Sau khi chụp, phim sẽ tự động chuyển thành ảnh ngay, mỗi tấm phim chụp được một tấm hình, không rửa thêm được.

[9] Nguyên văn: *He's just so Pat-ton*. Pat-ton là tên trong tiểu sử của vị tướng Mỹ George Smith Patton, Jr. (1885-1945), còn được gọi là George Smith Patton III, người tham gia vào chỉ huy quân đội Mỹ trong cả hai cuộc đại chiến thế giới I và II. (NDBS)

[10] Sir Thomas Sean Connery: Diễn viên gạo cội của Mỹ, từng thủ vai Jame Bond trong bảy tập phim về điệp viên này. Ông đã giành danh hiệu Diễn viên phụ xuất sắc nhất cho vai viên cảnh sát Jim Malon trong phim *Những kẻ Bất khả Xâm phạm* (The Untouchables)

[11] Steve Urkel: Một nhân vật trong phim truyền hình dài tập *Những Vấn đề Gia đình* (Family Matters). Là một người rất hậu đậu, chuyên gây phiền toái cho những người khác.

[12] Theo lời dạy của Chúa: Khi bị người ta tát, con hãy chìa má kia ra luôn.

[13] John Wayne: Nghệ danh của Marion Mitchell Morrison (1907-1979). Ông là một diễn viên điện ảnh, đồng thời cũng là một đạo diễn và là nhà sản xuất phim. Ông từng được coi là biểu tượng đàn ông nước Mỹ bởi giọng nói, tướng đi và chiều cao đặc biệt.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>